

karanlık kitaplık

TAİÇİ YAMADA

yabancılarla bir yaz

ithaki

Çeviren:
Nilay Çalşimşek

"Okuduğum en iyi Japon yazarlardan biri."
—*Bret Easton Ellis*

Taiçi Yamada kaleme aldığı romanlarla kentsel yabancılaşmayı tekinsizlikle harmanlayan, olaylardan çok düşünsel süreçlere ve karakterin duygu dünyasına eğilen bir yazar. *Yabancılarla Bir Yaz* romanında da sakinleri neredeyse ruhlarını kaybetmiş bir şehrin sokaklarında gizemli bir yolculuğa çıkarıyor bizi.

Orta yaşlarındaki senarist Harada, geçmişini yâd ettiği bir gün kendisini çocukluğunun geçtiği Asakusa eğlence bölgesinde bulur. Tokyo'nun eski şehir merkezi olan semt, eskisi gibi değildir, değildir ama Harada'nın anılarından silinmeyen ve trajik bir kazada ölen anne babasıyla ilişkilendirdiği bir yerdir hâlâ. Asakusa'da dolaşırken ebeveynine benzeyen sevimli bir çiftle tanışır. Harada onları görünce teselli bulsa da dehşet kendini göstermekte gecikmeyecektir.

Sence ben hayalet miyim?

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 401592
/ithakiyayinlari

TAİÇİ YAMADA

Japonya'nın en ünlü ve saygın yazarlarından biridir. Edebiyat alanında birçok ödül kazanan Yamada, roman ve tiyatro oyunu yazarlığı dışında televizyon dizileri için kaleme aldığı senaryolarla da tanınır. 1934'te Tokyo'da doğmuştur, Japon Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okuduktan sonra 1958'de Waseda Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Aynı yıl Shochiku film şirketine girmiş ve Ofuna Stüdyosu Prodüksiyon Departmanı'nda çalışmaya başlamıştır. 1965'te ise Shochiku'dan ayrılıp kariyerine roman yazarı ve bağımsız senarist olarak devam etmiştir.

Yabancılarla Bir Yaz

Taiçi Yamada
Orijinal Adı: *異人たちとの夏, Ijin tachi tono natsu*

İthaki Yayınları - 2142
Karanlık Kitaplık - 53

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Ebru Sarıkaya*
Düzelti: *Merve Çay*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Mayıs 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8401-59-2
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Nilay Çalşimşek, 2022
© Taichi Ishizaka, 1991
© İthaki, 2022

Japonca orijinali 1991'de SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo tarafından yayımlanmıştır. Türkçe çevirisi AnatoliaLit Ajans aracılığıyla David Higham Associates Ltd ile birlikte yazar c/o Tuttle-Mori Agency, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Taiçi Yamada

Yabancılarla Bir Yaz

Çeviren
Nilay Çalşimşek

ithaki

Japonca İsimlerin Yazılışı ve Telaffuzu Hakkında Çevirmen Notu

Japoncada kişi isimleri soyad, ad sırasıyla yazılır. Örneğin yazarın adı Japoncada Yamada Taiçi olarak yazılırken, Türkçe sıralaması Taiçi Yamada'dır. Aynı şekilde öyküdeki kahramanların adı, Türkçe sıralamayla Hideo Harada, Katsura Fujino şeklindedir.

Yine Japoncada, bireyler yakın arkadaşlar ve aile üyeleri dışında, kendilerini soyadı, adı sıralamasıyla tanıtır ve birbirlerine hitap ederken soyadının sonuna "-san" eki eklerler; "Ben Harada Hideo." "Hoş geldiniz Harada-san." gibi. Yine eserde olduğu gibi, soyadı değil, ismin sonuna "-san" eki eklenebilir. Bu hitap şekli, kişiler birbiriyle samimi olsa da, ilişkilerinin bir derece resmiyet içerdiği veya söz konusu kişi hakkında bir başkasıyla konuşulduğu durumlarda geçerlidir: Mamiya-san, Ayako-san gibi. İş ortamı vb. daha resmi ilişkilerde ise, kişinin soyadının arkasına profesör, savcı, müdür vb. şeklinde unvan eklenerek hitap edilir.

Eserde geçen Japonca kişi ve yer adlarının transkripsiyonunda, dünyada en yaygın olarak kullanılan Hepburn sistemi kullanılmıştır. Hepburn sisteminde Türkçe ile benzeşen seslerin yanı sıra, farklı okunuşları olan sesler de vardır. Örneğin, harflerin üzerindeki çizgi bulunan ō ve ū seslerinin okunuşu, Türkçedeki dağ, yağ, yanardağ vb. kelimelerindeki ğ sesinin telaffuzu gibidir. Omotesandō: Omotesandoğ, Kokusai-dōri: Kokusai-doğri, Ryūdo-chō: Ryuğdo-choğ, shōchū: shoğchuğ, nattō: nattoğ, ningyō-yaki: ningyoğ-yaki, tōfu: toğfu...

Ayrıca, ch:ç, sh:ş, j:c, w:v, ai/ei: ay/ey olarak okunur. Buna uygun olarak eserdeki bazı kelimelerin telaffuzu şöyledir: Taichi: Taiçi, Kei:

Key, Fujino: Fucino, Nihonbashi: Nihonbaşi, Honganji: Honganci, Sensōji: Sensoğci, Kichijōji: Kichicoğci, Yuki Jirushi: Yuki Ciruşi...

Japoncadaki tsu sesi ise, Türkçede bulunmayan ve oldukça zor telaffuz edilen bir sestir. Tsu sesi, kapalı olan ön dişler arasından tıslar gibi çıkarıldığında, Japoncadaki telaffuzuna yakın bir ses olur.

Bölüm 1

Ofis olarak kullandığım apartman dairesi boşandıktan sonra benim yaşam alanıma dönüşmüştü.

Televizyon dizileri için senaryo yazarak para kazanıyordum. Zamanımın çoğunu evde tek başıma geçiriyordum. Aslında yakın zamana kadar görüştüğüm bir kadın vardı; ama karımla boşanma sürecindeyken çekip gitmişti. Böylesi daha iyi olmuştu. Boşanma sırasında duygusal enerjimin çoğunu tükettiğim için insan ilişkilerinden –fiziksel zevkler de dahil olmak üzere– bir süre uzak durmak istiyordum.

Apartmanın geceleri ne kadar sessiz olduğunun farkına varışım, tek başıma yaşamaya başladıktan yaklaşık üç hafta kadar sonraydı. Fazla sessizdi.

Ama dağ başında ıssız bir yer de değildi.

Tam aksine, bu yedi katlı apartman Tokyo'nun en işlek hattına bağlanan sekiz numaralı otobana bakıyordu ve araç trafiği günün her saatinde kesintisiz devam ediyordu.

Başlangıçta araçların gürültüsünden uyuyamıyordum.

Özellikle trafiğin hafiflediği gece yarısı saatlerini seçen kamyon ve tırlardan yükselen, yer sarsıntısını andıran aralıksız kükremeleri yatağımda dinlerken nefes alamaz hâle geliyordum. Yüz metre kadar ilerideki trafik ışıkları yüzünden zaman zaman kesintiye uğrasa da, kısa bir aranın ardından hareket eden araçların kalkış sesiyle, daha da şiddetli bir gürültü olarak geri dönüyordu. Araçların dinmek bilmeyen kükremeleri arasında kalp atışlarım giderek hızlanı-

yor, aniden nefesim duracakmış hissine kapılıp kesik kesik nefesler alarak yataktan fırlıyordum.

Aşağı yukarı on gün sonra buna alışmıştım.

Burayı ofis olarak kullandığım zamanlarda birkaç kez kalmaya niyetlenmiş olsam da her seferinde burada kesinlikle uyuyamayacağımı düşünmüştüm. Ama neredeyse tüm paramı boşanmaya harcayıp da başka bir yere taşınmaya gücüm yetmeyince, insanın böyle bir yere bile alışılabileceğini gördüm. Trafiğin gürültüsü bilincimin derinliklerine gömülmüş, klimanın uğultusu bile geri çekilmişti ve fark ettim ki artık sadece duvardaki saatin çıkardığı tik-tak seslerini duyduğum zamanlar bile oluyordu.

Ama şimdi apartmanın daha da sessizleştiğini hissetmeye başlamıştım ve duyularımın beni nereye götürdüğünü bilemiyordum.

Binanın fazla sessiz olduğunu ilk hissettiğim zaman, temmuz ayının ortalarında bir geceydi. Saat on biri geçiyordu. Masada oturmuş çalışırken aniden sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Karanlık bir boşluğun içinde tek başıma öylece duruyormuşum gibi hissettim.

"Fazlasıyla sessiz."

Fakat bir süre, bu hissi bastırarak yazmaya devam ettim. Sözlüğü elime almış hatırlayamadığım bir kanji karakterini araştırırken, son birkaç gündür geceleri, bu hissin bilincimin derinliklerinde huzursuzca çırpındığını fark ettim.

Yazmayı bırakıp dinledim. Trafiğin gürültüsünün ardında başka bir ses yakalamaya çalıştım. Hiçbir şey duyamadım.

Boşanmadan kaynaklanan bir tür kaygı veya kuruntu olabilirdi. Ana yolun yanı başındaki bir binanın fazla sessiz olduğunu hissetmek normal bir şey değildi. Ancak boşanmayı ben istemiştim. Ve karım da –başlangıçta itiraz etse de– ikimiz arasındaki temel duygunun ilgisizlik ve kayıtsızlık olduğunu kabul etmişti. O da evliliğimizde bir boşluk hissediyordu ve nihayetinde boşanma fikrini tamamıyla benimsemişti. Parasal konularda biraz sorun yaşamış ol-

sak bile, pek de kötü bir boşanma sayılmazdı. En azından, her gün yüzümüze aynı yumuşak ve uysal ifadeyi takınarak birlikte yaşamayı sürdürmektense, boşanmak bende yepyeni bir yaşama enerjisi uyandırmıştı.

"Bunu teklif etmen çok iyi oldu."

Sonunda karım böyle söylemişti. Bu sözleri olduğu gibi kabul edip etmemek ayrı bir konuydu, ama muhtemelen buna yakın bir şeyler hissetmişti. Karımın hislerini bir yana bırakırsak, boşanmayı teklif eden taraf olarak, artık yalnızlıktan şikâyet etmiyordum. Sadece fazla sessiz olduğu için mi, diye düşünüyordum.

Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi açtım. Pencereyi açmadım. Aslında pencere de açılabiliyordu ama açsam da muhtemelen dışarıda sadece dayanılmaz sıcak, yoğun egzoz gazı ve araba gürültüsü vardı.

Pencereden aşağıya, otoparka baktım. Buradan tamamı görünmüyordu ama kaç araba olduğunu tahmin edebiliyordum.

Tek bir araç vardı. Görüş alanımda sadece tek bir pembe minibüs duruyordu. Geri kalanı beyaz çizgilerle birbirinden ayrılmış boş asfalt alandı. Gün içinde otopark doluyordu. Ancak karanlığın çökmesiyle birlikte, otoparktaki arabalar teker teker gidiyor ve geriye sadece dün gece de orada duran bu pembe minibüs kalıyordu.

Dün gece de mi? Tabii ya, öyleydi. Dün gece de, yine pencereden aşağıdaki boş asfalta bakmıştım.

Üniversite ikinci sınıf öğrencisi olan tek oğlumdan ayrı kalmak mı beni böyle etkiliyordu? Bu mümkün değildi. Çoğunlukla kendi dünyama kapandığım ve boşanma öncesinde de doğru dürüst görüşmediğim oğlumdan ayrıldım diye şimdi neden onu özleyeyim ki?

Masanın üzerindeki tabladan anahtarlarımı alıp cebime koydum. Işıkları açık bırakarak dairemin bulunduğu yedinci katın koridoruna çıktım. Doğrulamak niyetindeydim. Apartmanın fazla sessiz olduğunu hissetmemin, zihnimin zayıflığından kaynaklandığını düşünmek istemiyordum. Gerçek şu ki fazla sessizdi, kimse yoktu. Ve

ben bunu doğrulamak istiyordum. Egzoz gazı ve motor gürültüsüne bulanmış bu korkunç apartmanda kimsenin yaşamak istememesi normal değil miydi? Böyle bir apartman sadece ofis olarak kullanılabilirdi.

Yedinci kattaki diğer dört dairenin en azından koridora bakan taraftaki pencereleri karanlıktı. Asansörün düğmesine bastım.

Binada çok sayıda ofis olduğunu biliyordum; ama bu kadar fazla olduğunu tahmin etmemiştim. Akşam olunca insanların çoğu binadan ayrılıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam, apartmanda toplam kırk bir daire olmalıydı ve sanırım her katta sadece bir veya iki daire dışında kimse kalmıyordu.

Asansörün kapısı kayarak açıldı.

Ve insansız kutuya girdim. Hâlâ apartmanlarda asansörün kapısının açıldığı âna alışamamıştım. Birdenbire tanımadığım biriyle yüz yüze gelmekten çekiniyordum. Asansörde kimse olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Birinci kata indim. Klima olmadığı için boğucu ve havasız olan hafif loş ve dar lobiden geçerek giriş kapısını itip dışarı çıktım.

Her zamanki gibi yoldan geçen araçların gürültüsü ve egzoz gazıyla dolu olmasının yanı sıra, az biraz da akşam havasının serinliğine bürünmüş olan açık havada otoparka doğru yürüdüm.

Pencereden görünmeyen alanda iki sedan araç park etmişti. O pembe minibüsün üzerinde üç gülen sincap resmi vardı ve böylece bunun çocuk kıyafetleri satan bir markanın satış aracı olduğunu anladım.

Minibüsün yanında durdum ve başımı yukarı doğru kaldırarak apartmana göz gezdirdim. Binanın bu cephesi güneydoğuya bakıyordu. Her bir dairenin bu tarafa bakan en az bir penceresi vardı. Eğer apartmanda kalan birileri olsaydı, pencerelerde ışık olması gerekirdi.

Tek bir pencerede ışık vardı. O da, yedinci katta bulunan benim dairemin penceresiydi. Geri kalan tüm pencereler karanlıktı.

"Şaşırtıcı!" diye mırıldanarak bir süre yukarıya doğru sıralanan karanlık pencereleri izledim. Her katta bir veya iki dairede birilerinin kaldığı tahminimin aksine binada geceleyin gerçekten hiç kimse yoktu. Saat on biri geçiyordu ve sadece tek bir pencerede ışık vardı. Kuruntu yapmıyordum, gerçekten fazla sessizdi. Belki de insanların büyük kısmı çoktan yatmıştı ama öyleyse bile, en azından bir veya iki dairenin aydınlık olması gerekmez miydi?

Sessizliği doğruladığım için az da olsa kendimle gurur duyarak yeniden ağır adımlarla apartmanın girişine doğru yürüdüm. İçeri girmek, dışarı çıkmaktan çok daha zahmetliydi. Giriş kapısının yanındaki güvenlik paneline daire kapınızın anahtarını sokarak çevirmeniz gerekiyordu. Böylece kapının kilidi yirmi saniyeliğine devre dışı kalıyor ve o süre içinde içeri girmeniz gerekiyordu. Elbette ki evde biri olduğu takdirde anahtarsız da girilebilirdi. Diyafonun yanındaki tuş takımını kullanarak daire numarasını tuşladığınızda sesiniz daireye ulaşır ve kendinizi tanıttığınızda evdekiler sizin için giriş kapısının kilidini açabilirdi. Bu durumda da yine sadece yirmi saniye içinde kapıyı iterek lobiye girebilirdiniz. Peki güvenlik için bu kadarı yeterli miydi acaba? Çünkü geceleri bina yöneticisi de evine gidiyordu.

"Tek başıma mıyım? Bu koca binada tek başıma mıyım?"

Biraz zorlayarak da olsa, içimden bir parça öyle düşünmek istiyordu. Lobinin köşesindeki koltuğa kendimi bırakıverdim. Bu koca binada tek başıma olduğumu düşünmek, bir parça ürkütüyordu. Ama çocukluk yıllarıma geri dönmüş gibi saf ve heyecan verici bir özgürlük hissi de uyandırıyordu.

Ancak bu his sadece bir dakika kadar sürdü. Dışarıda biri vardı. Şaşkınlıkla koltukta büzülüp kaldım.

Camlı kapının diğer tarafında birinin durduğunu fark ettim. Yavaşça o tarafa baktığımda, bir kadın gördüm. Çantasını karıştırıp anahtarını çıkardı. Pek genç sayılmazdı. Otuzlarının ortasında olmalıydı. Az önce benim yaptığım gibi güvenlik paneline anahtarını

soktu. Kaskatı kesilmiştim. Bu saatte lobideki koltukta oturmak pek de normal sayılmazdı. Kadının şaşıracağını düşündüm. Kilit devre dışı kaldı ve kapı açıldı. Başımı öne eğerek yüzümü gizledim. Kadının ayak sesleri hızlı adımlarla asansöre yönelmişti. Bir çift beyaz ayakkabı ve düzgün bacak görüş alanımdan geçerek asansöre doğru ilerledi. Adımlarının ritmi değişmedi; görünüşe göre beni fark etmemiş gibiydi. Eğer öyleyse, bu daha iyi olmuştu.

Kadın hemen açılan asansöre bindi ve kapı mekanik bir sesle kayarak kapandı. Başımı kaldırıp asansöre baktım ve hemen ayağa kalkarak asansöre doğru yürüdüm. Asansörün yanındaki ışıklı panele baktığımda, üçüncü katta durduğunu gördüm.

Bölüm 2

O gecenin üzerinden dört-beş gün geçmişti. R Kanalı'nın yapımcılarından Mamiya arayarak, "Uğramamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. Akşam üzeriydi.

Benim gibi kırk yedi yaşında olan Mamiya'yla birlikte çalışıyorduk ve yaklaşık on yılda altı proje hazırlamıştık. Bunların içinde özellikle iki dizi ve bir kısa film çalışması benim için çok önemliydi. Özgeçmişimde başlıca çalışmalar kısmına yazacağım türden projelerdi. Aslında sadece bu yüzden değildi. Mamiya'yı severdim, çünkü soğuk ve mesafeli oluşuyla da kafama uyuyordu. Uzun yıllardır birlikte çalışmamıza rağmen özel hayatından hiç bahsetmez, bu konudaki duruşunu hiç bozmazdı.

"Böyle son dakikada haber verdiğim için üzgünüm," dedi.

"Önemli değil. İçeri gel lütfen."

Mamiya'yı gördüğüme sevinmiştim. Aşağı yukarı bir yıldır sesi çıkmamıştı. Ben genellikle programımı siparişlerin geliş sırasına göre düzenlerim. Daha iyi bir işin çıkacağını düşünerek kendime boşluk bıraksam da programımda yer varsa gelen işleri de neredeyse hiç geri çevirmem. Aslında yakın bir zamanda, yeniden Mamiya'yla iş yapmak iyi olurdu, diye aklımdan geçirdiysem bile programımı başka işlerle çoktan doldurmuştum. O yüzden içimden "Hadi ama, şimdi mi?" diye şikâyet etmek geldi. Fakat yine de mümkün olursa –beni biraz zora soksa bile– Mamiya'yla çalışmak istiyordum.

Eskiden tanıdığım ve iyi bir aktör olmasına rağmen içtiğinde kontrolünü kaybedip saçmalayan bir adam vardı. Bir seferinde – gerçi buna kontrolünü kaybetmek denilemez ama– Aoyama'daki bir

barda, birden striptiz yapmaya başladı. Burası öyle şeyler yapılacak türden bir mekân değildi. Diğer müşterilerin rahatsız oldukları yüz ifadelerinden açıkça anlaşılıyordu. Onu durdurmayı düşündüm. Ama durdurmaya çalışırsam, her zamanki gibi kontrolden çıkarak saçma sapan davranacağını hissettiğim için hiçbir şey yapmadım. O sırada yanımda oturan Mamiya ayağa kalktı. Birlikte geldiğimiz dört-beş kişi, muhtemelen Mamiya'nın onu durdurmaya çalışacağını düşündü. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ancak Mamiya onunla dans etmeye başladı. Bir yandan dans ederek kıyafetlerini çıkarıyor, diğer yandan da aktörle müstehcen bir şarkıda düet yapıyordu, sesi de fena değildi. Böyle bir yeteneği olmasına şaşırmıştım. Gerçi Mamiya'nın arada bir sergilediği bu tür şaşırtıcı yanları vardı ve ben bunları her keşfettiğimde onun çekiciliğinin daha da arttığını hissederdim. Mamiya tek başına yaşıyordu. Ya da en azından herkese öyle söylüyordu. İnsanların dediğine göre küçük bir uçağı vardı ve boş zamanlarının çoğunu Chōfu şehrinin semalarında geçiriyordu. Ama Mamiya'dan bu konu hakkında hiçbir şey duymamıştım. Bir araya geldiğimizde sadece o an üzerinde çalıştığımız işten konuşurduk. Ben de bu durumdan mutsuz değildim. Hatta bir yerden sonra, kasten kişisel konulara değinmemeye dikkat eder olmuştum. Ve Mamiya da bana özel hayatımla ilgili sorular sormamıştı.

İşte bu yüzden, o gün sandalyede oturmuş beni izleyen Mamiya'nın, ben buzdolabından bira çıkarırken bana yemek işini nasıl hallettiğimi sormasıyla birlikte ikimiz arasındaki ilişkinin biraz bozulduğunu hissettim. Bunu Mamiya'dan duymak veya onunla böyle şeyleri konuşmak istemiyordum.

"Geçenlerde iki saatlik özel yapımını izledim," diyerek konuyu değiştirip Mamiya'nın filminden laf açtım.

"Ortalıklarda pek görünmüyormuşsun, öyle mi?" dedi.

Mamiya'nın bu sorusuna aldırış etmeden birayı doldurmaya ve bir yandan da onun filminden konuşmaya devam ederek ne kadar beğendiğimi söyledim. Mamiya, "Buna sevindim," dese de gülüm-

semedi. Birasından sadece bir yudum aldı ve bardağı masanın üzerine bıraktı.

"Beni teselli etmeye gelmiş olamazsın, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle," dedi Mamiya, ilk kez hafifçe gülümsedi.

"Bir an için acaba boşanmış bir erkeği ziyaret edenler kibarlık etmek için böyle bir yüz ifadesi mi takınır, diye düşündüm."

"Tabii ki yok öyle bir şey."

"Peki ya, ne öyleyse?"

"Şey..."

Mamiya gözlerini kaçırdı.

"Yoksa kötü haber mi?"

Yapımcının durup dururken çıkagelmesi kesinlikle iyi bir şey değildi. Kötü haber olma olasılığı çok yüksekti. Mesela devam eden televizyon programının gösterildiği saate bir yarışma programı konulacak veya izlenme oranı düşük geldiği için gösterimdeki dizi yayından kaldırılacak olabilirdi. Belki de başrol oyuncusu az önce marihuana içmekten tutuklanmıştı ya da yeni evlenen kadın oyuncu başka bir erkekle öpüşmek istemediği için aynı sahneyi öpüşme olmadan yeniden yazmak gerekiyordu.

Fakat halihazırda ortak bir çalışmamız olmadığı için Mamiya'nın asık suratının anlamını çözemedim. O sırada Mamiya, "Oğlunla görüşmemek seni rahatsız etmiyor mu?" dedi.

Birdenbire haksız bir eleştiriye uğradığımı düşündüm. Mamiya'yla oğlum arasında bir bağlantı kuramadım. Bunu yüzüme yansıtmamaya çalışarak, "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordum.

"Karınla karşılaştım."

Tesadüfen bir yerlerde karşılaşmış olmalıydılar. Ama onun boşanmamız hakkında Mamiya'ya bir şeyler anlatması kabul edilemezdi. Hem de öyle bir ilişki içinde olmaktan özellikle kaçındığım bir adama...

"Senden böyle bir ricada mı bulundu?"

"Hayır. Sadece, ne bileyim oğlunla ayda bir kez görüşmek falan

gibi kurallara gerek olmadığını düşündüm. Benim fikrimdi. Yani o benden böyle bir ricada bulunmadı. Ben, öyle kurallara ne gerek var, diye düşündüm."

Yüzü hafifçe kızaran Mamiya'nın bunu büyük bir ciddiyetle söylemesi şaşırtıcıydı.

"Ortaokul öğrencisi falan olsa bu söylediğin anlamlı olabilirdi belki ama..." dedim. "Oğlum on dokuz yaşında ve eğer beni görmek isterse, buraya gelebilir."

"Sen görmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Ama ayda bir kez görüşmek kuralı oğlum için sıkıntı yaratır sanırım. On dokuz yaşındaki hâlimi düşündüğümde, ayda bir kez babamla yemeğe çıkmam söylense buna tahammül edemezdim, diye düşünüyorum doğrusu."

Mamiya ikna olmuşçasına başını salladı.

"Ama buna sevindim," dedim. "Şaşırdım ama açıkçası sevindim. Senden böyle bir şey duymayı beklemezdim. Yani senin böyle aile içi meselelerde sessiz kalmayı tercih eden bir insan olduğunu sanıyordum."

Mamiya'nın bardağına biraz daha bira ekledim. "Aslında ben de aile içi ilişkiler konusuna meraklıyımdır. Ve insanların benim için endişelenmesine gerek olmadığını düşünsem bile senden bunları duymak beni gerçekten çok mutlu etti. Gerçi iş konuşmaya gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım ama..."

"Aslında o da var," dedi Mamiya.

"Öyle mi?" diyerek hemen sonuca atladım, "Tabii ya öyle olmalı. Sadece oğlumdan konuşmak için buraya kadar gelmen biraz abartılı kaçardı, değil mi? Ne tür bir proje peki?"

"Beni yanlış anladın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık seninle çalışamayacağımı söylemeye geldim."

"Yapımcılığı bırakıyor musun?"

"Hayır."

Bakışlarını diğer yana çeviren Mamiya, hareketsiz duruyordu.

"Nasıl yani?" diyerek, zoraki gülümsedim. "Boşanmış bir senaristin işini kaybedeceğini söylemeye çalışmıyorsun sanırım, değil mi?"

Mamiya cevap vermedi.

"Biraz daha açıklar mısın?" dedim. Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım.

Mamiya, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını hafifçe araladı. Ancak hemen ardından mühürler gibi sıkıca ağzını kapattı. Çenesi, sanki dışarı çıkmaya çalışan sesini baskılamak istercesine titredi. Sonra, bir daha tekrarlamak istemiyorum, o yüzden dikkatle dinle, der gibi, yavaşça dudaklarını araladı.

"Ayako-san ile görüşmeyi düşündüğümü bilmeni istiyorum."

Ayako, boşandığım eşimin adıydı. Mamiya'nın sözleri gayet açıktı, fakat gerçek değilmiş gibiydi. Fazlasıyla beklenmedik ve şaşırtıcıydı.

"Ayako'yla mı?"

Sesimde şaşkınlık ve şüphe vardı.

"İkinizin boşandığını biliyorum, artık ona karşı olan hislerimi bastıramam. Onunla evlenmeyi düşünüyorum."

Bir başkasının, benim ayrılmayı tercih ettiğim bir kadına karşı beslediği hislerden bahsetmesi çok tuhaf bir şeydi. Bir yandan pişmanlık duymak zorundaymışım gibi hissettim. Diğer yandan ise karşımda duran ve yanlış yolda yürümeye başlamak üzere olan bu adama hiçbir şey söyleyemeyeceğimi fark ettim.

"Demek öyle," dedim. O an için söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

"Evet."

Mamiya da sadece bunu söylemekle yetindi.

Ama karım boşanma sürecindeyken bu konuda en ufak bir ipucu bile vermemişti. Derken Mamiya, sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını kaldırdı.

"Ayako-san bilmiyor," dedi.

Nasıl da tereddütsüz ve rahatça onun adını ağzına alabiliyor-

du! Elbette artık karım olmadığına göre "senin karın" demesi de tuhaf kaçardı. Ama en azından, açıkça adını söylememek gibi bir hassasiyet göstermesini beklemek yanlış mıydı? Demek o hiçbir şey bilmiyordu, öyle mi?

"Tabii ya, öyledir," dedim.

Çünkü aksi takdirde, uzlaşma sırasında benden alabildiği kadarını almaya çalışan Ayako'nun, kendini haklı çıkaracak bir bahanesi olmayacaktı. Ancak daha boşanalı bir aydan biraz fazla geçmişti ve Mamiya böyle bir şey söylüyordu. Yani Ayako'nun her şeyden habersiz olması mümkün müydü?

"Boşandığımız için artık beni ilgilendirmiyor diyebilirsin," dedi Mamiya. "Ama ben o kadar basit olamayacağını düşündüm."

Başka bir deyişle Mamiya, Ayako'yla boşandığınıza göre, artık canım nasıl isterse öyle davranabilirim. Bunu bildirmeye geldiğim için, saygı göster, diyordu.

"Yani henüz..." dedim. "Ona karşı neler hissettiğini söylemedin mi?"

"Evet, şey..."

Cevap kısaydı ve belirsizlik doluydu.

"Öyleyse bu durumda seninle birlikte olmayı kabul etmeme olasılığı da var."

"Evet, doğru."

"Bu noktada, bunu bana haber vermeye gelmen, oldukça dürüst ve nazik bir davranış doğrusu."

"Çünkü sen benim için önemli bir insansın."

Abartılı ve boş sözlerdi. Televizyon dünyasında bu tür sözler, cepteki bozuk para gibi kullanılır. Böyle sözlerden etkilenen insanlar olduğu için iş yaparken kullanmaya karşı değildim; ama özel hayatımda Mamiya'nın ağzından bu sözleri duymak, bana kendimi aşağılanmış hissettirdi. Karşıma geçmiş "önemli insan" ile olan iş ilişkisini bir kenara atıp Ayako'yu seçeceğini söylüyordu. Kederli bir yüz ifadesi takınmıştı ama aslında hiç de acı çekmiyordu. Bu

adam, benimle yolunu ayıracak olmasından dolayı gerçekte hiç de üzgün ve pişman değildi. Bu adam için her şey bir oyundu. Buraya gelip bana bunları söyleyerek eğleniyordu. Üstelik bunun bir eğlence olduğunun farkında bile değildi. Bir sürü insanın arasından boşandığım karımı ve işimi teraziye koyup tarttığını ve onun tarafını seçtiğini söylemeye gelmişti.

Birden içimi derin bir umutsuzluk kapladı ve bir hıçkırığın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim. Sonra temizlemeyi ihmal ettiğim örümcek ağını hatırlamış gibi başımı çevirerek tavanın köşesine doğru baktım.

"Sanırım beni reddedecektir ama..."

Mamiya, sanki seslendirme yapar gibi konuşuyordu.

"Öyle bir şey olacağını sanmıyorum."

Ayako'yla çoktan konuştuğu ortadaydı. Onunla karşılaştığını söylememiş miydi? Hatta oğlumun durumundan falan konuşmuşlardı. Yani Ayako, hayatında başka bir erkek olduğunu gizlemiş ve benden alabileceği kadarını almıştı.

Ama şu anda mızmızlanmak en kötüsüydü. Öfkelensem bile muhtemelen sonrasında kendimi kötü hissedecektim. Acaba en azından onların kirli oyununu bildiğimi göstermenin bir yolunu bulamaz mıydım?

"Bugüne kadar yaptıkların için teşekkür ederim," dedi Mamiya.

"Ben teşekkür ederim."

Elimden geldiğince kendimi kontrol etmeye çalışarak, ruhsuz bir tonla cevapladım.

"Üzgünüm," diyerek başını öne eğen Mamiya, ardından ağlamaklı bir sesle, "Artık daha fazla burada kalamam, bu çok acı veriyor," dedi. Televizyondaki pembe dizilerden bir sahne gibiydi. Biz şimdiye kadar o tür dizilerden yapmamak için direnmemiş miydik?

Oysa Mamiya karşı tarafa, pembe dizilerin dünyasına geçmişti. "Hoşça kal," diyerek ayağa kalktı ve başını iyice aşağıya eğerek yeniden selam verdi.

"Sana bol şanslar!" dedim. Bu söylediğim çok aptalcaydı. Ve böylece artık ben de Mamiya'yla aynı dünyadaydım.

"Beni affet lütfen," diyen Mamiya, kaçarcasına kapıya doğru yöneldi.

Tam anlamıyla pembe dizilerdeki gibiydi. Ayakkabılarını giyiyordu. Ayakkabılarını giydikten sonra, muhtemelen doğrulacak ve son bir şey söylemek ister gibi bir poz takınacaktı. Ama bir duygu selinin içinde kaybolup tek bir kelime bile edemeden, sadece bir kez daha selam vererek o duygulardan kurtulacakmış gibi kapıyı açacaktı. Çünkü karşı tarafta, yani Mamiya'yla birlikte yıkmaya çalıştığımız o basmakalıp dünyada işler böyle yürüyordu.

Mamiya gözümün önünde aynen bunları yaptı ve ben de seyrettim.

Sonra kapı kapandı.

Tüm bu olanlar yüzünden kimseyi görmek isteyecek bir ruh hâli içinde değildim.

Zil çaldığında, evin içi akşam üzeri olduğu gibiydi. Ne Mamiya'nın bira içtiği bardağı yere atıp kırmıştım ne de akşam yemeği hazırlayıp yemiştim. Evde hem oturma hem de çalışma odası olarak kullandığım odadan başka tek odaya, altı tatami genişliğindeki yatak odasına geçerek yatağa uzanmış, FM radyo dinliyordum.

Zil çalıp da saatime baktığımda, onu yirmi dört geçiyordu. Bu saatte kimin geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu an birlikte çalıştığım televizyon kanalından birilerinin ansızın çıkıp gelmesini gerektiren bir durum da yoktu. Ev ev dolaşan satıcılar ise apartmanın girişindeki güvenlik sistemi yüzünden içeri giremiyordu. Arada bir fırsat kollayıp apartman sakinlerinin arkasından içeri girdikleri oluyorsa da diyafon aracılığıyla kendilerini tanıttıklarında genellikle reddedildikleri için pek fazla iş yapabildiklerini sanmıyordum. Diğer yandan benim burada yaşadığımı bilenlerin sayısı pek de az olmadığı için onlardan birinin uğraması elbette tuhaf değildi. Ama telefon etmeden uğrayacak kadar yakın olduğum biri neredeyse yoktu.

Bir ihtimal, ara sıra görüştüğüm ve kısa süre önce çekip giden kadın olabilir mi, diye aklıma gelse de beni bırakıp gittiği zamanki ruh hâlini düşündüğümde, yeniden beni görmeye geleceğinden şüpheliydim. Zaten cinsel açıdan da birbirimizle pek uyuşmuyorduk.

Diyafonun düğmesine bastım.

"Evet?"

"Affedersiniz, rahatsız ediyorum ama..."

Diyafonun diğer ucundan bir kadın sesi geldi. Tanımadığım bir sesti.

"Evet?"

"Kapınızın önündeyim. Ben bu apartmanda oturuyorum."

Zilin çalışından aramanın apartman girişinden mi, yoksa hemen daire kapısının önündeki diyafondan mı yapıldığı anlaşılmıyordu. Kadın bu yüzden açıklama yapmıştı.

"Bir dakika lütfen."

Keyfim kaçmıştı. Bağış istemek, şikâyette bulunmak veya bir şeyler için imza toplamak gibi konuları dinlemek istemiyordum. Kadının sesindeki gençlik bile şu anda rahatsızlık veriyordu. Fakat onu öylece kapıda bekletemezdim.

Kapıyı açtım.

"Ah!"

Birkaç gece önce lobide gördüğüm kadındı.

"Üzgünüm, rahatsız mı ettim?" dedi. Uçuk yeşil renkli pamuklu kumaştan, üzerinde iri çiçek desenleri olan ev elbisesine benzer bir şey giymişti. Elbette rahatsız etmişti, ama bunu ona söyleyemezdim.

"Ne vardı?"

Kadının yüzü beyazdı.Ev kıyafetinin üstüne ağır bir makyaj yapmış gibi görünüyordu.

"Biliyor muydunuz?"

Sanki birisinin dedikodusunu yapmaya başlayacakmış gibi bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Neyi biliyor muydum?"

"Bu saatler olduğunda," diyen kadın, bakışlarını kaçırdı, "çoğu gece bu binada bizden başka kimse olmadığını..."

Vücudumu sanki böcek sokmuş gibi bir rahatsızlık kapladı. Bir kadının, apartmanda sadece kendisi ve kim olduğunu bilmediği bir adamın kaldığını öğrendiğinde, kapısını iki kez kilitleyip tedbirli olması daha normal bir tepki değil miydi?

"Hayır," dedim.

Sanki bununla hiç ilgilenmiyorum, der gibi konuştum.

"Ha ha..." diye kıkırdayan kadın, bakışlarını kaçırdı. Sesimin soğukluğuna katlanmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Her zamanki ben olsaydım, telaşlanır ve durumu telafi etmek için nazik bir şeyler söyleyebilirdim. Ama o gece taş yürekli ve duygusuzdum. Hiç konuşmadan öylece duruyordum.

"Hepsi buydu," dedi kadın, üzgün bir ses tonuyla.

Sonra kâğıt poşete konulmuş, şişeye benzer bir şey uzattı.

"Tanışmamız adına küçük bir şey," dedi ve kendisiyle alay edercesine güldü. Hemen ardından, sanki o gülüşü silmek ister gibi aceleyle ve neşeli bir tonla, "Şampanya!" dedi."Yarım şişe şampanya. Açtım ama tek başıma bitiremedim ve birlikte içeriz, diye düşünmüştüm. Üzgünüm. Yarına kadar bekletirsem, gazı kaçabilir."

Kadın komik bir şekilde güldü.

"Çok naziksiniz ama..." diyerek, ben de zoraki bir tavırla gülümsemeye çalıştım, ama olmadı.

"Aa, ama bir şeyleri kutlamak için falan değil!" dedi. İlk kez, kadının sesi biraz sarhoş gibi geldi. "Aslında bu şampanyayı iki yıl önce birileri vermişti. Geçenlerde elime gelince, artık içeyim bari, diye düşünerek buzdolabına koymuştum ve bugün açtım. Sarhoş olmuşum, değil mi? İçkiye hiç dayanıklı değilim, şişenin sadece üçte birini içtiğim hâlde sarhoş oluverdim," diyerek kıkırdadı. "Yoksa böyle şey yapmazdım. Sakıncası var mı?"

"Pardon?"

"İçeri girebilir miyim?"

Hayır, giremezdi. Kadının güzel olmadığını söyleyemezdim, ama benim uygun olup olmadığıma aldırmadan, böyle bir şey soracak kadar duyarsız davranmasını o gece kaldıracak hâlde değildim. Ne

söyleyeceğimi bilemeden kısa bir an sessiz kalınca, kadın, "Olmaz mı?" diye sordu. Sesi güçlükle nefes alır gibiydi. "Nedense bu gece tek başıma olmak çok dayanılmaz geldi ve defalarca fikir değiştirsem de sonunda gelmeye karar verdim. Yani demek istediğim bu kocaman binada, gecenin bir yarısı, sadece bir-iki kişi var. Bu çok korkutucu. Ben üçüncü katta oturuyorum. Dilerseniz benim daireme de gelebilirsiniz."

Epeyce sarhoş olduğunu hissettim.

"Acil yetiştirmem gereken bir iş var."

Yine huysuz ruh hâlime dönüvermiştim. Ne yüzsüz bir kadındı! Hayır, şu anda karşımda duran kadın değil, daha kırk gün öncesine kadar karım olan kadını kastediyorum.

"Çalışıyor musunuz?" diye sordu, karşımdaki kadın.

"Pardon?"

"Bu saatte çalışıyor musunuz?"

"Evet, çalışıyorum. Acil bir iş."

Seksen üç metrekarelik arsasıyla birlikte altı yıllık iki katlı evimizin yanı sıra, onun adına yapmak gafletinde bulunduğum hisse senetlerini ve birikmiş paramızı da alan Ayako, benim "yeni bir başlangıç yapmak" isteyebileceğimi düşündüğü için oğlumuzun eğitim masraflarını talep etmeyeceğini söyleyerek arabulucunun karşısında sevimli ve düşünceli bir tavır sergilemişti. Ve Mamiya ise arkaya gizlenmişti.

"Demek öyle," diyerek başını salladı karşımdaki kadın.

"Efendim?"

"Eğer çalışıyorsanız, yapılacak bir şey yok."

"Öyle."

"Özür dilerim."

"Önemli değil."

Kapının koluna uzandım.

"Şey..." dedi kadın. Sanırım yine de şampanyayı bırakmak istediğine dair bir şeyler söyleyecekti. Bunu fark ettiğim hâlde, kapıyı

kapattım. Gözüm ondaydı ama aklım birazcık olsun onunla ilgilenmiyordu. Ayako ve Mamiya'ya karşı hissettiğim öfke, kabaran bir dalga gibi göğsümü kaplamıştı, gürültüyle kapıyı kilitledim.

Yatağıma geri dönerek radyoyu açtım.

Ardından yavaş yavaş bir huzursuzluk içime doldu.

Ona eşlik etmem gerekmez miydi? Birdenbire çıkıp gelerek bunları söylemesi, önemli bir şey olduğu anlamına gelmiyor muydu? Hayır, belki de ben öyle hissediyordum ve bu, kadın için sıradan bir şeydi. Ama defalarca fikrini değiştirdiğini söylemişti. Ya onu kendi hâline bıraktığım için bir şey olursa? Yani ne bileyim, yalnızlığın verdiği ağırlıkla intihar falan ederse... Yok artık! O ölmeyecek. Yüzünde öyle bir ifade görmemiştim.

Kapıyı açtım.

Koridorda kadından eser yoktu.

Dikkatle kulak kabarttım; ama trafiğin gürültüsünden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Zaten şu anda başkaları için endişelenmem imkânsızdı. Bunu yapabilecek hâlde değilim.

Böyle kötü bir bahane uydurarak yatak odasına geri döndüm.

Uyuyamadım. Viski içtim.

Derinlerde bir yerlerde kadını merak ediyordum. Ama içki etkisini gösterdikten sonra, zihnimin büyük bir kısmı eski karım ve Mamiya'dan aldığım darbeyle savaşmaya başladı.

Sabah olmuştu. Apartmandan gelen sesler gitgide yükseliyordu. Sağda solda topuklu ayakkabıların çıkardığı sesler. Kapıların açılıp kapanırken çıkardığı gürültü. Telefon zili. İnsan sesleri. En nihayet bitişikteki dairedeki çalışanların, günlük ofis işlerini yaparken çıkardığı seslerin odama kadar geldiğini fark ettiğimde neredeyse öğlen olmak üzereydi. Kadının iyi olduğundan emin olmak düşüncesi defalarca aklımdan geçti ama hiç hâlim yoktu.

Bölüm 3

Kadınla yeniden karşılaşmam iki gün sonraydı.

Yağmur yağıyordu. Öğleden sonra televizyon kanalına gitmek üzere lobiye indiğimde kadının binaya girdiğini gördüm.

Bir elinde şemsiye, diğer elinde kol çantası ve ağzına kadar dolu üç alışveriş poşeti vardı. Beni fark etti.

"Ah, merhaba," diye seslendim. Kendimi suçlu hissediyordum.

Kadın da biraz tiz bir sesle hemen, "Özür dilerim," diyerek başını öne eğip selam verdi. "Geçen gece gerçekten kabalık ettim," diye ekledi. Başını kaldırdığında, mahcubiyeti gözlerinin çevresine kadar ulaşmıştı. Geçen geceye göre çok daha güzel görünüyordu.

"Ben de pek iyi bir günümde değildim."

"Acil işinize engel olduğum için üzgünüm."

"Hayır hayır, önemli değil. Eğer isterseniz, bir ara bir şeyler içmeye gelin lütfen."

"Teşekkür ederim. Size karşı gerçekten çok mahcubum."

Karşılıklı tekrar görüşmek üzere gibi bir şeyler geveleyerek ayrıldık. Kadının yanından geçerken, alışveriş poşetlerindeki ıspanağa benzer yeşil yapraklı sebze gözüme ilişti.

Biraz rahatladım ama aynı zamanda keyifsizlik de hissettim. Çünkü önceki gece saat onu biraz geçe, üçüncü katta ışık yanıp yanmadığını kontrol etmek için dışarı çıkmıştım. Yağmur yağıyordu. Birinci, üçüncü ve beşinci katlarda, birer pencerede ışık vardı. Ama üçüncü katın penceresinde kimse görünmüyordu.

Işığın yanması bir şey ifade etmez, diye düşünmüştüm. Evde tek başına öldüyse bile ışık yanıyor olabilirdi.

Yağmur altında ıslanarak bir süre pencereyi izlemiştim. Sonunda hiçbir şey yapmadan eve geri döndüysem de kadının yalnızlığı hakkındaki düşünceler fazlasıyla aklımı meşgul etmişti.

Buna karşılık, şu anda karşımda duran gerçek, kenarından sebzelerin göz kırptığı bir alışveriş poşetiydi. İstasyona doğru yürürken "İşte bu kadar!" diyerek sırıttım. Tabii ya, insanlar öyle kolay kolay ölmezler.

Sonra, o gün geldi.

Ağustos ayının başlarıydı.

Hâlâ pek fazla dışarı çıkmıyordum. Partilere ya da barlara ise hiç gitmiyordum. Zaten öyle girişken bir insan olmadığım gibi üstüne bir de boşanma süreci ve Mamiya'nın söyledikleri eklenince, insanlardan nefret eder hâle gelmiştim.

Kadınla lobide karşılaştığımızda, "bir ara bir şeyler içmeye gelin," demiştim ama aradan günler geçtiği hâlde içimden onu aramak gelmemişti. Kadından da hiç ses çıkmamıştı. Gerçi bu tür sözler, basmakalıp selamlaşma ifadeleriydi. Televizyon dünyasında böyle sözler veya dilekler sadece lafta kalırdı ve nefes alır gibi kullanılan bu sözleri hiç kimse ciddiye almazdı.

"Bir akşam içmeye gidelim ama işten konuşmadan sadece içelim."

"Eğer senin projen söz konusuysa, her zaman diğerlerini reddederim."

"Böyle giderse, hiç kuşkusuz Japon televizyon dizileri yok olup gidecek. Cidden bir gün seninle kafa kafaya verip bir proje hazırlamalıyız."

"Baksana, neden beni hiçbir projende oynatmıyorsun? Ah, yoksa geçenlerde oynamış mıydım? Doğru ya, o senindi değil mi? Evet evet, senindi. Ne kadar aptalım, benim hatam! Çok iyi bir senaryoydu, gerçekten müthiş olduğunu düşünmüştüm. Televizyon dizisinde ilk kez bir karakteri öylesine özümsemiştim."

On sekiz yıllık yazarlık hayatım boyunca, bu tür sözlerde ne kadar içtenlik ve gerçeklik payı olduğunu ayırt edebilmek için çok büyük çaba sarf etmiştim.

Ancak bu kadın televizyon dünyasından biri değildi. Öte yandan, yine de onlar gibi Japonya'nın şehirli sınıfına dahildi. Bu durumda böyle içi boş sözlerden bütünüyle uzak bir hayat sürdürüyor olması mümkün olamazdı. Zaten onu eve davet etsem bile ne konuşacaktık ki? Kadının özel hayatından falan konuşmak hiç ilgimi çekmiyordu. Cinsel anlamda bir ilişki –sadece o boyutta kalırsa– belki olabilirdi ama karmaşık ve zahmetli bir duygu alışverişinin de buna dahil olmasından korkuyordum.

Ve o gün, ağustos ayı başları. Tam olarak 4 Ağustos.

Ginza'daki bir alışveriş merkezinde kravat seçiyordum.

Birine hediye etmek için alacağımı söyleyince, otuzunu geçmiş görünen satış görevlisi dört-beş kravat seçip cam tezgâhın üzerine sıraladı. Hepsinin de fazlasıyla sade olduğunu ve ağır göründüğünü düşündüm.

"Hediye edeceğiniz kişi kırklı yaşlarda, değil mi?"

"Kırklarının sonunda."

"Öyleyse pek ağır kaçacağını sanmıyorum ama..." diyen kadın, hemen dört-beş farklı kravat daha çıkararak tezgâhın üzerine, diğerlerinin yanına koydu. Bu kez seçtiklerinin hepsi beni ürkütecek kadar cafcaflıydı.

"Öncekilerle bunlar arasında bir şey iyi olurdu," dedim.

Ama satış görevlisi, "arasında" derken neyi kastettiğimi pek anlayamamıştı.

"Mesela, nasıl bir şey?"

"Evet... Mesela ne çok sade ne de çok gösterişli bir şey."

Böyle diyerek kadının cam tezgâhın üzerine sıraladığı kravatlara bakarken neredeyse imkânsız bir şey istediğimi anladım. Olmayan bir şeyi arıyordum.

Tıpkı en nihayet elde ettiğim yalnız ve özgür hayatı yaşamaya

çalışırken, bir türlü nasıl olması gerektiğine karar veremeyip sade diye şikâyet ederek veya gösterişli diye korkarak var olmayan bir şeyi aradığım gibi...

Sonunda, büyük olasılıkla kullanmayacağımı düşünmeme rağmen krem rengi zemin üzerine turuncu, sarı ve yeşil renklerde fırça darbelerinin bulunduğu göz alıcı bir tasarımı seçerek mağazadan ayrıldım.

Birine hediye edeceğimi söylediğim için kendimden nefret ettim. Bu yaşa gelip de doğum günümde kendime kravat hediye etmek ne kadar dayanılmaz bir şeydi. Böyle bir şey gençliğimde bile aklıma gelmemişti. İnsanlara söyleyemeyeceğim türden bir duygusallıktı.

Yurtdışına seyahat ettiğim zamanlarda hep yabancı dil bilsem dünyam ne kadar genişlerdi, diye düşünürüm. Mesela, rahatlıkla insanlarla konuşabileceğimi veya kadınları baştan çıkarabileceğimi...

Ama yabancı dil öğrensem bile insanlarla rahatça konuşamayacağımı, kadınları etkileyemeyeceğimi ve kişiliğimin sınırlarının bir adım ötesine bile geçmeyi başaramayacağımı biliyordum. Aynı şekilde boşanmakla, kırkına gelmiş bir adamın hayatının öyle kolayca genişlemesi de imkânsızdı. Bunu biliyordum ama, "Yine de..." diye mırıldandım kendi kendime.

Akşam üzeriydi. Sabahtan beri yoğun sıcakla kirlenmiş şehrin hâlâ bunaltıcı gelen durgun havası içinde yürüyerek eve dönmekte olan "ben", bana direniyordum.

Eve dönersem, bir duş alıp terimi akıtır ve klimanın serinliğinde iki-üç saat çalışırdım. Böylece ertesi günün iş yükünü hafifletir ve biraz rahat ederdim. Ardından kanepeye uzanıp viskimi yudumlayarak videoda bir Fellini filmi falan izlerdim. Ama bu dün geceyle tamamen aynı değil miydi?

Bunu sadece doğum günüm olduğu için değiştirmeyi istemiyordum.

Bir tür depresyonda olduğumun farkındaydım. Ve kendimi bu durumdan kurtarmak zorundaydım. Farklı bir hayat yaşamaya baş-

lamak zorundaydım. Doğum günümde kendi kendime kravat hediye edecek bir ruh hâli içinde olmak berbattı.

Sonra bir an durdum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey görmüş gibi hissettim.

Hemen önümde metro girişi vardı.

Ginza İstasyonu'nun girişiydi. Aşağıya inen merdivenin ağzında "Ginza-Omotesandō Yönü" ve "Asakusa-Ueno Yönü" yazılı iki tabela duruyordu.

Asakusa. Ayaklarımı durduran Asakusa kelimesiydi. Bu kelimeyi çok uzun bir aradan sonra ilk kez görüyormuşum gibi hissettim.

Asakusa benim doğum yerimdi.

Asakusa'ya gideyim! Ve böylece sanki birden yönümü bulmuş gibi hızlı adımlarla merdiveni indim.

Birkaç yıl olmuştu. Hayır, belki de on yıldan fazladır Asakusa'ya gitmemiştim.

1939 yılında, Tawara-machi'deki bir evde doğmuştum. Sushi şefi olan babam ve onunla aynı restoranda, mutfak yardımcısı olarak çalışan annemin ilk çocuğuydum. Babam iki kez –ben doğmadan önce ve doğduktan sonra– askere alınmıştı. Bu yüzden savaşın sonlarına doğru annemle birlikte geçici bir süre için Tochigi'ye, annemin ailesinin yanına gitmiştik. Savaş bittikten ve babam 1946'da terhis olup Filipinler'den döndükten sonra, hemen Asakusa'ya geri gelmiştik. Annemle babam, içine yenilebilir her şeyi koyarak pişirdikleri ve "vitamin yahnisi" adını verdikleri şeyi, yami-ichi'de* satıyorlardı. O zamanlar henüz ilkokul öğrencisi olmama rağmen ben de onlara yardım ediyordum. Yahniyi koyulaştırmak için unu suda eriterek kaynamakta olan kazanın içine –bir hokkabazın parmak uçlarında tabakları çevirdiği gibi– karıştırarak döken annemin o hâlini hatırlıyorum. Yemekten yükselen buharların arasından annem ne kadar da genç görünürdü.

---

* Yami-ichi: Japonya'nın İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgisinden sonra, sıklıkla istasyonların yakınında açık havada kurulan, genellikle takas yöntemi kullanılarak gıda ve giyim gibi günlük ihtiyaçların yanı sıra her türlü yasadışı mal ve hizmetin de açıktan alınıp satıldığı karaborsa pazarı. *–çn*

1950'de Kore Savaşı patlak verdiği sırada, nihayet babam yeniden sushi şefi olarak çalışmaya başlamıştı. Çalıştığı dükkân Nihonbashi'deydi ama biz önceden olduğu gibi Asakusa'daki kiralık bir evde oturmaya devam ediyorduk. Annem de babam da Asakusa'yı seviyordu. Evimiz Honganji Tapınağı'nın arkasındaki bir kalaycı dükkânının ikinci katındaydı.

O evde yaşarken annem ikinci çocuğuna hamile kalmıştı.

Fakat bu bebeğin, benim erkek kardeşim mi yoksa kız kardeşim mi olacağını hiç öğrenemedim.

Ertesi yılın ocak ayında, babamın sürdüğü ve annemin de arkasında oturduğu bisiklete bir araba çarptı ve ikisi birden oracıkta can verdi. Kaza Uluslararası Tiyatro binasının önündeki caddede olmuştu. Onlara çarpıp kaçan araç asla bulunamadı.

Sonraları Nagoya'daki amcam, o aracın işgal kuvvetlerine ait bir cip olduğunu, polisin de o yüzden peşine düşmediğini ileri sürdü. Oysa kazanın ardından bana o aracın koyu renkli bir binek otomobil olduğu söylenmişti.

Böylece on iki yaşımdayken, babamın memleketi olan Aichi eyaletinin Nagoya şehri yakınlarındaki bir köyde tek başına yaşayan büyükbabamın yanına yerleştim. Büyükbabam bir çiftçiydi ama arazisi küçüktü ve satılacak kadar ürün hasadı olmadığı için ürettiğimizle sadece karnımızı doyurabileceğimiz bir hayat sürdürüyorduk. Benim için üzüldüğünden midir bilinmez, büyükbabam bana pek fazla iş buyurmazdı. Ama ben bir taşra çocuğu olabilmek için çok uğraştım. Çünkü yerel bir ortaokulda ayakta kalabilmenin tek yolu, büyük şehrin işlek caddelerinin kokusunu zihnimden bir an önce silmekten geçiyordu.

Lise ikinci sınıfın yazında büyükbabam öldü ve ben yine yalnız kaldım. Nagoya'daki amcam büyükbabamın arazisini elden çıkarınca, amcamın yanına taşınarak lisenin kalan bir buçuk yılını Nagoya'da tamamladım.

Üniversite için yeniden Tokyo'ya döndüm. Amcam üniversite

bitene kadar masraflarımı karşılayacağını, endişe etmeme gerek olmadığını söylemişti. Yıllar sonra amcanın cenazesinde, uzaktan akrabamız olan yaşlı bir kadın, amcamın payıma düşen paradan çok daha azını yollayarak beni kandırdığını ileri sürdü. Ama ben zavallı büyükbabamın topraklarının o kadar para ettiğini düşünmediğim için amcamın iyi niyetinden hiçbir zaman şüphe etmedim.

Nihonbashi İstasyonu'nu geçtikten sonra tren epeyce tenhalaştı. Sonra Kanda ve Ueno'da da inenler oldu, son durak olan Asakusa'ya vardığımızda her bir vagonda ancak üç-dört yolcu kalmıştı.

Kaminarimon* yönüne giden merdivenden dışarı çıktığımda akşamın karanlığı iyice koyulaşmıştı. Metrodaki yolcu sayısının azlığına bakarak tahmin ettiğimin aksine, sokaklar ışıl ışıl ve kalabalıktı.

Kaminarimon'dan geçip Nakamise** boyunca Sensōji Tapınağı'na kadar yürüdüm. Oradan güneybatıya, sinema ve tiyatro salonlarının bulunduğu Rokku'ya gidebilirdim ama çocukluk anılarımla derinden bağlantılı yerlere gitmek konusunda tereddüt içindeydim. Daha önce defalarca Asakusa'ya gelmiş olmama rağmen ayaklarım hiçbir zaman Uluslararası Tiyatro'nun bulunduğu caddeye, Honganji Tapınağı'na ve Tawara-machi'ye yönelmemişti. Her ne kadar Asakusa'nın işlek bölgelerinden uzak olsalar da aradan otuz yıldan fazla bir zaman geçtikten sonra, Tokyo gibi bir şehirde, geçmişin

* Kaminarimon: (Gök Gürültüsü Kapısı) Sensōji Tapınağı'nın iki giriş kapısından biri ve Asakusa'nın sembolüdür. Tarihi 942 yılına dayanan ve yangınlar nedeniyle birkaç kez yeniden inşa edilen kırmızı renkli kapının sağında Rüzgâr Tanrısı, solunda Yıldırım Tanrısı'nın dev heykelleri ve ortada yaklaşık 4 metre yüksekliğinde dev bir fener bulunur. Fenerin altında ise tahtaya oyulmuş bir ejderha görüntüsü vardır. *–çn*

** Nakamise: Kaminarimon girişinden Sensōji Tapınağı'na kadar uzanan yaklaşık 800 metrelik sokak. Aslında nakamise, tapınakların arazisi içindeki alışveriş sokaklarının genel isimdir. Yani Sensōji Tapınağı'ndaki nakamise Japonya'da tek değildir; en eski ve en ünlülerindendir. 17. yüzyıl sonlarında popüler bir hac mekânı olan Sensōji Tapınağı'nın arazisinde, halka dükkân açma izni verilmiştir. Dükkân sahipleri, tapınak ve çevresini temizleyerek düzenli tutmaları karşılığında, ziyarete gelen hacılara yiyecek ve içecek satarak ticaret yapabiliyordu. Günümüzde ise burası, sağlı sollu sıralanmış dükkânlarda geleneksel hediyelikler ve yiyeceklerin satıldığı turistik bir yerdir. *–çn*

izlerinin neredeyse hiç kalmayacağını düşünmeme rağmen yine de buralara adım atmaya korkuyordum.

Mesela annem ve babam henüz hayattayken üçümüzün birlikte yaşadığı o evin alt katındaki kalaycı dükkânı hâlâ ayaktaysa, onu gördüğümde içimde bastırdığım bir şeylerin sel olup setleri yıkarak taşmasından ve buna engel olamamaktan korkuyordum.

On iki yaşımdan beri neredeyse hiç ağlamamıştım.

Ama o sokaklarda yürürsem ve ailemle birlikte olduğum zamanları şiddetle hatırlatan bir şeylere rastlarsam, bir anda üzerimdeki koruyucu zırhı tutan iplerin her birinin kopuvereceğini ve çırılçıplak kalarak sefil bir hâlde gözyaşlarına boğulacağımı düşünüyordum.

Hadi ama! Bu yaşa gelmişsin, neler saçmalıyorsun böyle! Üstelik Uluslararası Tiyatro binası bile yerini çoktan büyük bir otele bıraktı...

Sensōji Tapınağı'nın önündeki bağış kutusuna yüz yen atarak dua etmek için ellerimi birleştirdim. O sırada bir flaş patladı. Arkama dönüp baktığımda Batılı yaşlı bir adamın kamerasını aşağı indirerek beni rahatsız edip etmediğini anlamaya çalışan bir yüz ifadesi takındığını gördüm. Hafifçe gülümseyip sorun yok dercesine başımı sallayınca, yaşlı adam rahatlayarak İngilizce bir şeyler söyledi ve elini kaldırarak selam verdi.

Sonra tapınağın ana salonuna yakın bir yan girişten dışarı çıktım. Bu tarafta pek kimse olmadığı gibi hafif loştu. Tiyatroların sıralandığı sokağa doğru yürürken yanımda adımlarını bana uydurarak benimle birlikte yürüyen bir adam belirdi.

"Eğlence mi arıyorsunuz?"

Boğuk bir sesle sormuştu adam.

"Hayır, teşekkürler. İş için buradayım," dedim.

Belediye binasının bulunduğu caddeye geri dönüp bir restoranda yılan balığı yedim. Tiyatrolar sokağına vardığımda saat yedi buçuğu geçiyordu.

Sanki terk edilmiş gibi ıssız ve sessizdi.

Hâlâ çalışan yedi-sekiz salon kalmış olmasına rağmen sokak neredeyse boştu. Gösterilerin son seansının başlama saati geldiği için sokağın boş olması gayet normaldi. Ama daha önce buraya uğradığım zamanlardaki, öğle saatlerinin boş sokakları hatırımda kaldığı için bu sokak sanki her zaman sessizmiş gibi hissediyordum.

Sonra birden, karşımda büyük ve aydınlık bir bina beliriverdi. Geçen sefer geldiğimde bu bina orada yoktu. Çok sayıda mağazanın bulunduğu bir plazaya benziyordu. Önünde boş bir alan olduğu için yoldan biraz içeride kalan bu bina, bana sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi gelmişti.

İster Shibuya, ister Kichijōji olsun, eğlence mekânlarının bulunduğu herhangi bir işlek bölgede olsa garip kaçmayacak türden bir binaydı. Ama bu çevreye pek uymamıştı. Etrafındaki kirli ve eski mimariyle son derece uyumsuz duran bina sanki bir başka boyuttan yanlışlıkla gönderilmiş izlenimi uyandırıyordu.

Bana göre, kapalı ve etrafı panolarla çevrilmiş sinemalar ya da yıkılan binalardan geriye kalan boş arsalardan ziyade, bu aydınlık ve temiz bina, şehrin görünüşündeki dokunaklı bir yara izi gibiydi. Gerçi elbette ki çok geçmeden bu binaya uyarak şehir değişecek ve bu izlenim de zamanla yok olup gidecekti.

Yeniden bir başka adam yanıma yaklaştı.

"Tatlı bir kıza ne dersiniz? Daha 18'inde. Taş gibi."

"Daha şimdi bitirdim."

"Ah, öyle mi? Teşekkürler, yine bekleriz."

İşine bağlılığı karşısında hissettiğim şaşkınlıkla, uzaklaşıp giden adama baktım. Geri çekilirken adam bana dostça gülümsemişti.

Çoğunlukla size bu şekilde yaklaşan adamlar, onları reddettiğinizde ters ters bakarak çekip gittikleri için hâlâ bana bakıyor olmasını beklemiyordum. O yüzden adamın gülümsemesinde bu tiplere özgü, "Tabii ya öyledir, yalancı herif!" der gibi bir alaycılık olmadığını görünce, elimde olmadan adamın gülümsemesine karşılık verdim.

Bir an ayaklarım durdu.

Sokağın sonundaki Asakusa Toei Sineması'na kadar gidersem, onun solunda Uluslararası Tiyatro binasını görecektim. Daha doğrusu, Uluslararası Tiyatro binası yıkılınca yerine inşa edilmiş olan çok katlı oteli. Orayı görmek istemiyordum.

Geri dönmeye karar verdim.

O zamanlar daha çocuk olduğum için Uluslararası Tiyatro'nun sadece genç kızlardan oluşan, ünlü çizgi dansçılarının gösterisini pek izlememiştim. Ama tiyatro binası on iki yaşıma kadar olan günlük hayatımın arka planında daima yer almıştı. Ve son hatıram, tiyatronun önündeki ana caddenin Tawara-machi'ye yakın olan tarafında, annemle babamın asfaltta kalan kan lekeleriydi.

Sonra kendimi Asakusa Gösteri Sanatları Salonu'nun önünde buldum.

İçeride devam eden rakugo* gösterisinden yükselen sesler hoparlörlerden dışarıya yayılıyordu. Kapılar açıktı yani hâlâ seyirci alınıyordu. Ama içeri giren kimse yoktu, girişte duran tek kişi bendim.

Koltukların pek azının dolu olduğu bir salon gözümde canlandı. Bir-iki bölüm izleyip çıkmanın iyi olabileceğini düşündüm. Gösteri başladığı için biletler indirimliydi, bin beş yüz yenden bin yene düşmüştü.

İçeri girdiğimde şaşakaldım, salon tamamıyla doluydu. Ek koltuk olarak konulan taburelerin bile çoğu dolmuş hatta bazı seyirciler ayakta kalmıştı. Salon, dışarıdan hayal edilemeyecek kadar canlı

---

* Rakugo: Geleneksel Japon anlatı sanatı, meddahlık. *Rakugo-ka* adı verilen sanatçı, sahneye yerleştirilen minderde dizlerinin üzerine oturup jestler ve mimiklerle hikâye anlatarak tek kişilik bir performans sergiler. Kimono giyen ve aksesuar olarak yelpaze, mendil, iple birbirlerine bağlı iki tahta tokmak, rahleye benzer alçak bir kürsü vb. kullanan sanatçı, hikâyedeki farklı karakterlerin diyaloglarını ses tonundaki değişiklikler ve mimiklerle canlandırır. Genellikle komik veya duygusal öykülerden oluşan anlatı, daima ochi adı verilen ve seyirciyi güldürmeyi amaçlayan mizahi bir sonla tamamlanır. Rakugo-ka'nın başarısı, hikâyenin dünyasını kostüm, müzik ve dekor olmadan, beceriyle tasvir ederek seyircinin hayal gücünü harekete geçirebilmesine bağlıdır. *–çn*

ve enerjikti. Seyirciler kahkahalara boğulurken, iyice havaya girmiş olan genç rakugo-ka'nın da keyfi yerindeydi.

Dört-beş dakika sonra rakugo-ka monoloğunu sonlandırdığında büyük bir alkış koptu. O sırada bir anons duyuldu.

"XX Çarşısı Esnaf Derneği üyeleri ve Hato Tur grubunun araçlarındaki yerlerini almaları rica olunur."

Bunun üzerine seyircilerin büyük çoğunluğu ayağa kalkarak çıkış kapısına varmak için koridorlara akın etti. Bir televizyon senaristi olarak seyirciler benim de hedef kitlemdi, buna rağmen normalde onlarla yüz yüze gelmediğim için böyle dizginlenemez bir şekilde salonu terk ettiklerini görmek tam bir kâbustu.

O sırada, yeni bir performansın başlayacağını bildiren müziğin duyulmasıyla birlikte, bir sonraki rakugo-ka sahnede belirdi. Ancak sanatçının sahnedeki minderde yerini almış olmasına aldırış bile etmeyen ve dışarı çıkmak için koridorlara yığılan seyircilerin oluşturduğu kuyruklar bitmek bilmiyordu.

Ellili yaşların ortasında görünen rakugo-ka, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diyerek yüksek ve tiz bir sesle, salondan çıkmaya çalışan seyircilerin arkasından bağırıyordu. Salonda kalan seyirciler ise gülüyordu.

"Evet, çıkış şu taraftan. Hadi, biraz acele edelim. Hızlıca otobüslerinize dönün lütfen. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Oturduğu yerde secdeye varırcasına eğilerek sahte hıçkırıklarla, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim!" diye tekrarladı. Buna rağmen seyircilerin çıkışa doğru akını devam ediyordu.

"Buyurun, şu taraftan, çıkış şu taraftan!"

Rakugo-ka ağlayarak ve üzüntüyle dilini şaklatarak şovunu yaptıktan sonra, "Hato Tur'a tapıyorum! Memleketlerinize döndüğünüzde, dostlarınıza beni de şöyle bir gördüğünüzü söyleyerek böbürlenmeyi unutmayın lütfen!" diye haykırdı. Ve nihayet salon sessizliğe büründü. Geriye kalan seyircilerin sayısı azdı.

"Hato Tur çok insafsız, bizi çok zorluyor," diyerek içini çekti.

"Aramızda kalsın ama..." dedi, sesini alçaltarak, "Hato Tur ile gelenlerden yarı fiyat alınıyor, kişi başı yedi yüz elli yen! O yüzden katılımcı sayısının fazla olmasına şükrediyorum: İki kişi, bir tam bilet ediyor. İş böyle olunca, hiç duraksamadan, pişmanlık duymadan hemen kalkıp gidiyorlar. Hareket zamanının geldiği anons edilince sürü gibi herkes hurra kapılara hücum ediyor. Doğruyu söylemek gerekirse, Hato Tur gibi organizasyonlara katlanamıyorum."

Bunları güldürmek için söylemişti ama kulağa pek de şaka gibi gelmedi ve izleyiciler bir anda sessizliğe büründüler. İşte o anda, bir ses duyuldu.

"Hato Tur grubu hâlâ burada!"

Şaşkınlıktan donakaldım.

Sanatçı telaşlandı.

"Gerçekten mi? Yalan, değil mi? Benimle dalga geçiyorsun! Doğru mu?"

"Yalan," dedi aynı ses. Seyirciler kahkahaya boğuldu.

"Yok artık! Hadi ama bu çok acımasızcaydı, sevgili seyircim. Ciğerim durdu! Yok yok, ciğerim değil, kalbim. Ben Hato Tur'u çok seviyorum! Aslına bakarsanız, ben Hato Tur'un en büyük hayranıyım. Tamam, yenildim, pes! Ama böyle ölüm kalım meselelerinde insanlarla dalga geçmeyin! Hato Tur sayesinde karnımı doyuruyorum ben..."

Rakugo gösterisi bir anda sohbete dönüşmüştü. "Salonda kalan sizlere sözüm yok ama sahneye çıkıp da seyircilerin yüzde yetmişinin salondan ayrılmak için kapılara yığıldığını görmek, gerçekten bütün motivasyonumu yok ediyor."

En arkadaki ek koltuk yerine konulmuş olan taburemden kalkarak biraz daha önlerdeki bir koltuğa geçtim.

"Beni böyle korkutmayın, lütfen!" dedi rakugo-ka, bana bakarak. "En nihayet setlerdeki çatlakları yamadığımı düşünürken ayağa kalkmak zorunda mıydınız? Neredeyse yanınıza koşarak 'Gidiyor musunuz!' diye kolunuza yapışıp yalvaracaktım! Tam o sırada, ön

sıraya geçtiğinizi gördüm. Çok teşekkür ederim. Lütfen, çekinmeyin. Daha ön sıralara gelin, lütfen. Konuşurken ağzımdan saçılan tükürüklerin düştüğü yere kadar gelin, lütfen."

Seyirciler bir bana bir rakugo-ka'ya bakarak gülüyorlardı.

Sonra rakugo-ka konuyu değiştirip televizyona çıkan ünlülerin dedikodusunu yapmaya başladı.

Aslında konuşmaları daha iyi duymak istediğim için yer değiştirmemiştim. Zaten duyamayacak kadar arkada oturmuyordum. Yer değiştirmek aptalcaydı.

Daha iyi görebilmek için yer değiştirmiştim ama sahneye bakmıyordum. Ben, "Hato Tur grubu hâlâ burada," diyen adamı görmek istemiştim. Önceki yerimde adamı arka profilden görebiliyordum. Adamın sesi ve arkadan görünüşü babama benziyordu. Ölmüş olan babama. Yine de adamın yüzünü yandan görebilmek için ön sıralara geçmem tam bir saçmalıktı. Benzese ne olacaktı ki? Otuz dokuz yaşında ölen babam eğer yaşasaydı, şimdi yetmiş beş yaşında olacaktı. Yaşlı bir adamın yüzünün babamı hatırlatması gayet anlaşılabilir bir şeydi ama otuzlu yaşlardaki bu adamı görebilmek için yerimi değiştirmem çok da mantıklı değildi. Bu anlamsız davranışımı silmek istercesine, çevremdeki seyircilere ayak uydurarak gülmeye çalıştım. Fakat rakugo-ka'nın söylediklerini neredeyse hiç duymuyordum. Adamı görmek istiyordum. Sesi şaşılacak derecede babama benziyordu. Arkadan görünüşü de babamın hafızamda kalan görüntüsüne –beni kalbimden vuracak kadar– çok benziyordu. O yüzden adamın yüzünü görmeyi istiyordum, daha doğrusu yüzüne bakıp babama benzemediğinden emin olmak istiyordum. Tabii ya, ne de olsa her şeyiyle babama benziyor olamazdı. Hayal kırıklığına uğramak ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek istiyordum.

Rakugo sona erdi.

Adama doğru baktım. Babamdı. Daha doğrusu, babamın öldüğü yaştaki hâliyle tıpatıp aynıydı. Hemen bakışlarımı başka yöne doğru çevirerek, "Vay canına, demek varmış," diye düşündüm. Demek gerçekten, dünyada birbirine bu kadar benzeyen insanlar varmış.

Yeniden bir sonraki gösterinin başlayacağını duyuran müzik çalmaya başladı. Bir kadın ve bir erkekten oluşan hokkabaz ekibi sahnede yerini aldı.

Bir kez daha adamın olduğu tarafa bakmaya cesaretim yoktu. Adamın yüzünü sadece bir saniyeliğine görmüştüm. Üstelik o da uzaktan. O yüzden tıpatıp benziyor falan diyebilmek mümkün değildi aslında. Belki de yüzü, önden bakıldığında hiç de benzemiyor olabilirdi. Böyle şeyler her zaman yaşanıyordu.

Bunun üzerine, bu kez de adamın yüzünü önden görmek için içimden bastırılamaz bir istek yükseldi. Ancak babamın geçmişteki hâliyle bugün var olması imkânsızdı, bu yüzden benzeyip benzemediğinden emin olmanın da bir yolu yoktu.

Hokkabaz adam, alnına koyduğu değneğin ucuna yerleştirdiği topu dengede tutmaya çalışıyordu. Topu düşürmemek için önce sola, sonra hızlı adımlarla sağa doğru kaydı.

Hokkabazın hareketlerini izliyormuş gibi yaparak tekrar adama baktım.

Adam da bana bakıyordu.

Korkudan kalbim duracak gibi oldu. Adam gülümseyerek başıyla hafifçe selam verdi. Tüm vücudumu bir soğukluk kaplamıştı. Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı yere çevirerek titreyen vücudumu kontrol etmeye ve yaşadığım sarsıntıyı bastırmaya çalıştım.

Neden bana bakıyordu ki? Neden gülümseyip öyle samimi bir şekilde beni selamlamıştı?

Tabii ki az önce yer değiştirdiğimde rakugo-ka benimle alay ettiği içindi. O adam ne yapıyor acaba, diye öylesine bana bakmış ve o anda bakışlarımız karşılaşmıştı. Adamın gülümsemesinin "Eğleniyor musun?" gibi bir anlama geldiği kesindi. Samimi, iyi niyetli bir adamdı. Az önce dışarıda yanıma yaklaşan adam da böyle samimi bir şekilde gülümsemişti. Asakusa'nın iyi yanı buydu, etrafta hâlâ böyle iyi adamların kalmış olmasıydı.

Bu arada adamın yüzünü önden de görmüştüm ama sonuç ney-

di? Ne düşünmeliydim? Bilemiyordum. On iki yaşımdayken babamı kaybetmiştim. Elbette ki babamın yüzünün her köşesini, her detayını hatırlamıyordum. Babama benzediğini düşünsem bile gerçekte ne kadar benzediği şüpheliydi. Yani söyleyebileceğim tek şey, eski fotoğraflarla falan destekleyerek hayalimde resmettiğim babamın imajıyla tıpatıp aynı olduğuydu. Gerçekten babamın bir kopyasıydı. Önden bakınca da sanki babama bakıyor gibiydim. Ama öyle bile olsa sonuçta onun babam olması mümkün değildi.

Hokkabazların gösterisi ilgisiz alkışlar eşliğinde sona erdi.

Neden böyle heyecanlanmıştım ki? O adam da benim tuhaf olduğumu düşünüyordu muhtemelen. Gülümseyerek selam verdiğimde sadece gözlerimi kaçırarak tepki vermiştim. Bu yüzden kendisini kötü hissetmiş bile olabilirdi.

"Hey!" diyen bir ses duydum yakınımda.

Başımı kaldırdığımda orada duran bir adam vardı. Koridorda dikilmiş, "Hadi çıkalım mı?" diye soruyordu.

"Bana mı dediniz?"

Sesim titriyordu. Gerçekten babama benziyordu.

Adam benim cevabımı beklemeden kapıya doğru yürümeye başladı. Sanki peşinden gideceğimden emin gibi yürüyordu. Sonraki oyunun başlangıç müziği çalmaya başladı.

Hemen kalkarak adamın peşinden gittim.

Bölüm 4

Akşam karanlığında neredeyse bomboş olan tiyatrolar sokağında durmuş beni bekleyen adam, dışarı çıktığımı görünce, "Bu adamdan nefret ediyorum," diyerek tiyatronun girişindeki tahta panoda bulunan oyun afişini işaret etti. O sırada afişteki Rakugo-ka'nın sesi hoparlörden duyulmaya başladı.

"Ben de pek sevmiyorum."

"Değil mi ya!" Adam yürümeye başladı. "Sahneye en son çıkıp da kapanışı yapan ustalardan biri olacak kadar yetenekli değil kesinlikle."

Kokusai-dōri Bulvarı'na doğru yöneldik.

"Bana gelir misin?"

"Affedersiniz?"

"Benim eve diyorum."

Adam hafifçe kalçalarını sallayarak pantolonunu yukarı çekti.

"Sizin için sorun olmaz mı?"

"Ne sorunu. Olur mu öyle şey."

Benden on yaş küçük olduğunu düşündüğüm hâlde sanki benden büyükmüş gibi otoriter bir tavırla konuşuyor, patronluk taslıyordu.

"Asakusa'da her yer erkenden kapanıyor. Saat onu geçince yapacak bir şey bulamıyorsun."

Kokusai-dōri Bulvarı'na çıktık. Yeşil ışığın yanmasını bekliyorduk. Geniş bir caddeydi ama eskiden bana daha da genişmiş gibi gelirdi. Trafik sakindi.

"Sık gelir misin?"

"Efendim?"

"Asakusa'ya diyorum."

"Ara sıra."

"Öyle mi?"

Adam hızlı adımlarla yaya geçidinde yürümeye başladı. Ben de peşinden gidiyordum. Böyle insanlardan pek hoşlanmazdım ama bir türlü peşinden ayrılmak istemiyordum.

Adam karşıdan karşıya geçerken bir yandan da ceplerini karıştırıyordu.

"Sigara alacağım," diyerek bana döndü. "Evim hemen şu tarafta. Burada bekle, tamam mı?"

Yaya geçidinin bitiminde beklememi söyledikten sonra hafif çarpık bacaklarıyla Uluslararası Tiyatro'nun bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Bulunduğum yerden sigara otomatları görülüyordu. Adam makineye bozuk para attı. Beyaz pamuklu kumaştan Henry yakalı gömleğinin eteklerini yine beyaz pamuklu kumaştan pantolonunun üzerine çıkarmıştı. Kısa kesilmiş saçlarıyla, keskin ve temiz bir izlenim veriyordu. Bu durum beni biraz rahatlatmıştı. Çünkü babama benzeyen bir adamın hırpani kılıklı olmasını istemezdim.

Adam yanıma geri geldi.

"Gördün mü?"

"Neyi?"

"Dev gibi otel, değil mi?"

"Haa, evet öyle."

Ancak bulunduğum yerden binalar görüşümü engellediği için Uluslararası Tiyatro'nun yerine inşa edilen oteli göremiyordum. Böyle şeylere pek aldırış etmiyor gibi görünen adam, önden ilerlemeye başladı. Ben de arkasından takip ediyordum.

Bu şehrin on iki yaşımdan beri adım atmadığım bir bölgesinde rahatlıkla yürüyordum. Yürüdükçe, çevredeki diğer bölgelerde olduğu gibi karşımıza Tokyo'nun eski ve terk edilmiş tüccar mahalleleri çıkıyordu.

Adamın evine gidiyorduk. Buna hiç tepki göstermememem tuhaftı. Çok sarhoş olsaydım belki normal gelebilirdi. Ama öyle bir vaziyette değilken neden yeni tanıştığım bir adamın evine gitmeye ikna olmuştum?

Elbette ki babama benzediği içindi. Bu benzerlik, karşı konulamaz biçimde ihtiyatlılığı elden bırakmama sebep olmuştu, çaresiz hâldeydim.

Fakat bu adam neden beni evine götürüyordu? Nereden bakarsanız bakın, bu adamdan yaşlı olduğuma göre ölen oğluna benzememem gibi bir ihtimal falan da yoktu.

"Bira içeriz, değil mi?" dedi adam.

"Efendim?"

Babama benzediği için elimde olmadan kibar ve saygılı bir dille cevap verdim.

"Hava çok sıcak, belki bir bira içmek istersin diye düşündüm."

Böyle dedikten sonra avucundaki bozuklukları saymak için durdu. Bu kez bira otomatının önündeydik.

"Evdeki buzdolabında sadece bir şişe bira var. Ne kadar olursa o kadar içermişim..."

"Ben alayım, lütfen."

"Bunu duymamış olayım!"

Beş yüz mililitrelik bira kutusu, takır tukur sesler çıkararak otomatın altındaki bölmeye düştü. Birayı otomattan alırken, "Çok soğuk, mendille falan tutuver," diyerek kutuyu bana uzattı.

"Tamam."

Bir kutu daha almayı düşünüyor gibiydi.

"O kadar içer miyiz ki?"

"Ne diyorsun! Altı üstü birer kutu bira."

Beş yüz mililitrelik bir bira kutusu daha takır tukur bölmeye düştü.

"Mendille tuttun, değil mi?"

"Evet."

İkinci kutuyu kendisi aldı ve yürümeye başladı.

"Size mendil gerekmiyor mu?"

"Ben böyle iyiyim, mendil falan lazım değil."

Kendiyle gurur duyar gibiydi.

"Benim için de sorun yok," demek istedim ama birden bu isteğimi bastırdım ve içimden bir neşe yükseliverdi. Beni neşelendiren şeyin ne olduğunu tam olarak bilemiyordum.

Ama biraz kendini beğenmiş bir edayla önden yürüyen bu adamın peşine takılıp yürümek eğlenceliydi. Sanki babamın peşinden gidiyormuşçasına bir hayaldi. Uzun zamandır tatmadığım bir huzur ve dinginlikti.

"Ben iyiyim ama sen mendille tut," dedi adam.

Bak sen! Komik adam, güldürme beni.

İçimden adamın sırtına sıkı bir şekilde vurmak ve keyifle çevresinde koşuşturmak geldi.

"İşte geldik, şu binanın ikinci katı."

Adam bir ara sokağa döndü.

Döner dönmez hemen binanın dışındaki demir merdivenlerden gürültü etmeden, hızlı ve çevik bir şekilde yukarı çıkmaya başladı. Ben de aynı şekilde peşinden çıktım.

Binanın ikinci katındaydık. Koridor boyunca yan yana sıralanmış üç kapıdan en sonuncunun önüne vardığında, "Ben geldim," dedi adam. Hafifçe ayağıyla kapıyı tekmeledi.

Biraz geride durdum, vücudumu yine bir soğukluk sardı.

Karısı vardı! Tabii ya... Az önce, "Ne kadar olursa o kadar içermişim..." diyerek, buzdolabında sadece bir şişe bira bulundurduğunu söylemişti. Adam değil, bir başkası –muhtemelen karısı– böyle söylüyor olmalıydı. O andan itibaren aklımın bir köşesinde bir endişe oluştu.

Bu adamın karısıyla tanışmak istemediğimi fark ettim. Sanki adamın babama benzerliğinden kaynaklanan o neşe, bir anda yok olacak ve gerçekliğe dönecekmişim gibi hissediyordum. Hayır, bu

değildi. Yani hepsi bu değildi. Bir yanda gizli bir umut ve gizli bir korku vardı. Yok canım, olamaz! Tabii ki olamaz, diye düşünüyordum...

"N'apıyorsun orada, içeri gel hadi."

Adam böyle diyerek içeri girdi ve gözden kayboldu.

Olduğum yerde donup kalmıştım.

Derken bir kadın başını uzatarak, "Hoş geldin!" dedi ve neşeyle gülümseyip içeri girdi.

Başım dönüyordu, bayılacak gibiydim. Bunlar gerçek olamazdı. Bende bir tuhaflık olmalıydı. Elbette uykuda değildim. Her şeyin böylesine gerçek, böylesine canlı geldiği bir rüya mümkün değildi.

"Hey! N'oldu?" diye seslendi adam.

"İçeri gel, lütfen," diyordu kadın. Kadının sesi, annemin sesiydi. Göz ucuyla gördüğüm kadın, annemdi.

Titriyordum. Ayaklarım hareket etmiyordu. Gözlerim doldu ve zayıf bir sesle, "Ah..." dedim.

Kapıdan başını uzatarak, "Ne dikilip duruyorsun orada?" dedi adam.

"Haa..."

"Kibarlık etmeyi bırakıp içeri gelsene hadi!"

"Haa..."

Kendimi kontrol etmeye çalıştım. Bu şekilde çekip gitmek istemiyordum. Öylece ikisinden ayrılmayı ve her şeyin bitmesini istemiyordum. Gücümü son damlasına kadar kullanarak içimdeki heyecanı bastırdım. Neyse ki uzun zamandır yalnız olduğum için hislerimi kontrol etmeye alışkındım.

Kapının ağzında durdum ve neşeli bir sesle, "Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedim.

"Hayır hayır, sorun değil," dedi annem. Annem otuz beş yaşında ölmüştü. Bu kadın sanki otuz beşindeki annemin kopyasıydı.

"Dur bakalım, daha gece yeni başlıyor. Otur hadi," dedi babam.

Sekiz tatami ölçüsündeki bir oda ve mutfaktan ibaret eski bir apartman dairesiydi. Fakat düzenli ve temizdi.

Oldukça güzel bir ev.

Kendimi başka şeyler düşünmeye zorlayarak zihnimi meşgul etmeye çalışıyordum.

Buzdolabı eski değildi. Termosları da basma kapaklı modern bir şeydi. Ooo! Şu bir sürü lüks mağazanın bulunduğu Rox adlı yeni alışveriş merkezinin takvimi değil mi? Bu insanların benim annemle babam olmaları imkânsızdı.

"Şuna bir baksana," dedi adam.

"Nedir o?"

"Uzaktan kumanda. Bu kadın uzaktan kumandalı arabalara deli oluyor."

Oldukça büyük, üç tane model yarış arabası odanın köşesindeki bir gazete kâğıdının üzerine sıralanmıştı.

"Öyle mi?" dedim. Kadının olduğu tarafa bakamıyordum.

"İnanabiliyor musun? Bu yaştaki bir kadın, vakit buldukça bunlarla oynuyor. Dört-beş tanesini çoktan haşat etti."

Kadın güldü. Tüm cesaretimi toplayıp kadına baktım, tıpkı beyaz tenli, hafif kalın dudaklı, ufak tefek annemin görünüşündeki bir kadın gülüyordu.

Ancak uzaktan kumandalı arabalarla oynamak falan... Benim annem olması imkânsızdı.

Bölüm 5

Saat on biri geçe Kokusai-dōri Bulvarı'ndan bir taksiye bindim.

Adamla karısı beni yolcu etmişlerdi.

"Yine gel, tamam mı?"

"Evet, yine bekleriz."

Kendimi Tokyo'ya gitmek üzere istasyonda ailesi tarafından uğurlanan taşralı bir genç gibi hissediyordum. Ayrılmak çok acı veriyordu. Uzaklaşan ikilinin siluetleri gözyaşlarımla bulutlanmıştı.

"Uzun yıllardır görmediğim akrabalarım..." diye açıkladım taksi şoförüne. Cevap gelmedi.

"Çok iyiydi, biliyor musunuz!"

Cevap gelmemesine rağmen dayanamadım ve taksiciye duygularımı anlatarak biraz ağladım. Taksici sarhoş olduğumu düşünmüş olabilirdi. Gerçek şu ki, sarhoştum. Biranın üzerine viski de içmiştik. Gözyaşları çok rahatlatmıştı. Yeniden, "Çok iyiydi," dedim kendi kendime. "Yıllar sonra akrabalarla bir araya gelmek çok iyiydi..."

Aslında o ikisi, benim ne akrabam ne de tanıdığımdı. Birlikte olduğumuz süre boyunca, defalarca dilimin ucuna kadar gelen o soruyu sormamak için kendimi zor tutmuştum. Hatta birkaç kez, gerçekten elimle ağzımı kapamak zorunda kalmıştım.

"Sizler gerçekten benim annemle babamsınız, değil mi?"

Otuzlu yaşlarında görünen bir çiftin, kırk yedi yaşında –hayır tam da bugün kırk sekiz yaşına basmış– bir adamın ailesi olması mümkün değildi. Fakat onlarla birlikteyken, kendimi ergen bir oğlan çocuğu gibi hissetmiştim. Tabii ki bir çocuk viski içemezdi ama

içkinin verdiği sarhoşlukla, "Baba," diye hitap edivermiştim, adam da, "Efendim?" diyerek bana sanki oğluymuşum gibi davranmıştı.

"Şu havluyu dizlerine ser. Üzerine bir şey dökersen..."

Kadın da, sanki bir anne gibi hareket ediyordu. Ne kadar sarhoş olursam olayım, deniz tarağı konservesini dökecek hâlim yoktu.

"Bak, gördün mü! Döktün işte. Daha söylerken döküverdin, değil mi?"

Şöyle bir düşününce, onlarla yaşadığım her şey ve her an öylesine tatlıydı ki taksinin içinde yüksek sesle ikisinin söylediklerini tekrarlıyordum.

"Bak, gördün mü! Döktün işte. Daha söylerken döküverdin, değil mi?"

"Yine gel, tamam mı?"

"Evet, yine bekleriz."

"Aaa! Televizyon dizileri mi yazıyorsun! Önemli birisin o zaman! Çok zekisin!"

Zeki değilim, öyle önemli biri falan da değilim, tek başıma ve ıssız bir hayat sürüyorum hepsi bu, anne.

"Yine gel, tamam mı?"

"Evet, yine bekleriz."

Taksi şoförü daha fazla kendini tutamamıştı.

"En azından konuşurken tükürük saçmamaya dikkat edin! Ve eğer böyle bağırmaya devam ederseniz, inmenizi isteyeceğim."

Ne söylerse söylesin, umurumda değildi. Beni yarı yolda taksiden indirmesini istemediğim için sussam da yine de içimden defalarca ikisinin söylediklerini tekrarladım.

Şehrin ışıkları parlıyor, hatta trafik ışıkları bile çok güzel görünüyordu.

Ertesi gün öğle saatlerinde, akşamdan kalma hâlimle, tüm bu olanları gerçekten yaşamış olamayacağımı düşündüm. Sarhoş olup bir yerlerdeki bir bankta uyuyakalmışım ve tüm bunlar o sırada gördü-

ğüm bir rüyaymış gibi geliyordu. Ama kalbimin derinliklerinde, o küçük ve tatlı his duruyordu.

Ve şimdi gerçeğe dönmek zorundaydım.

Yeni televizyon dizisi için tenis ve bilardo dünyasını araştırmak üzere, dizinin yapımcısı ve yönetmeniyle birlikte dört gün boyunca Tokyo'yu dolaştık. Dizide son günlerde popüler olmaya başlayan bilardoyu konu almak istiyordum. Bu durumda iç mekândaki sahnelerin sayısı fazla olacağı için buna açık mekânların kullanılabileceği tenisi de ekleyerek sahneleri dengelemek yapımcının fikriydi. Ben bu fikri eleştirecek veya itiraz edecek bir konumda değildim. Zaten televizyon filmlerinin sayısı azaldığı için uzun soluklu bir dizi siparişini kaybetmek istemiyordum.

Dördüncü günün akşamında, Ryūdo-chō'daki bir barda ekiple vedalaşıp saat onu biraz geçe eve döndüm.

İki gün içinde karakterlerin isimlerini belirleyerek hikâyenin ana hatlarını yazmanın yanı sıra, hedeflediğim izleyici kitlesini ve onlara nasıl ulaşacağımızı da belirttiğim bir teklif hazırlayıp sunmak için sözleşmiştik.

Klimayı açıp bir duş aldım.

Duştan çıktıktan sonra havluyla kurulanırken telesekreterdeki mesajları dinledim. İlk mesaj iki saatlik bir televizyon filminin iptal edildiğini bildiriyordu. İkinci mesaj genç bir aktörden geliyordu: "Ah, üzgünüm bir sürü şey oldu ama Ari ile ben evleniyoruz! Birlikte mutlu olacağımıza karar verdik. Ari, düğünü kasım ayı gibi Fiji'de yapalım diyor. Siz de bize katılır mısınız, hocam? Hadi hep birlikte gidelim ve kutlayalım!"

Aslında onun hocası falan değildim ama genç oyuncular senaryo yazarlarına hep böyle hitap ediyordu. Onu düzeltmeye çalışmamıştım çünkü bunu yapsaydım kendini tuhaf hissedecekti ve tersine, sanki ben tuhaf bir adammışım gibi görünecektim. Birlikte kutlamayı önermesi de çok sinir bozucuydu. Sanırım bu, genç ve popüler yıldızlar için doğal bir üslup olsa gerekti.

Sonraki mesajda bir kadın sesi duyuldu.

"Ben üçüncü katta oturan komşunuz, Fujino. Öylesine aramıştım. Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Klima etkisini göstermeye başlamıştı.

Pijamalarımı almak için yatak odasına geçtim.

Neredeyse artık unuttuğum birinden haber alıyormuş gibi hissetmiştim. Üstelik sadece on gün önce, yağmurun altında kadının penceresini izlemiş olmama rağmen.

Sonrasında Asakusa'ya gitmiştim.

O tecrübenin –buna tecrübe demek doğru mu, değil mi bilmiyorum ama– yarı sarhoş birinin gördüğü bir halüsinasyon olduğunu farz etsek de, o gecenin hissettirdikleri öylesine yoğun ve canlıydı ki, onun öncesindeki her şey bana sanki çok uzak bir geçmişte kalmış gibi geliyordu.

Aslında, o da değildi. Bana sorarsanız, Asakusa'daki o gece bile çok uzak bir geçmişte yaşanmıştı. Bunun ardından dizi hazırlığı için dört gün boyunca yaptığımız Tokyo turu, öncesinde yaşananları bir kenara süpürmüştü ve şimdi, yazmak zorunda olduğum hikâyenin kurgusu zihnimi tamamıyla ele geçirmişti.

Bu kadın tüm bu zaman boyunca, benden gelecek içki davetini mi beklemişti yoksa? Akşam olunca insanların terk ettiği bu binadan korkuyor muydu acaba?

Kuşkusuz korkuyor olmalıydı. Çünkü hiçbir şey değişmemişti. Bu binanın sessizliği, bir an olsun benim de kulaklarımdan gitmiyordu.

Fakat şimdilerde, binanın sessizliğini falan bütünüyle unutmuştum. Zihnim boşandığımdan bu yana ilk kez aldığım, bu uzun süreli işle dopdoluydu.

Nedeni neydi acaba?

Cevap Asakusa'ydı. O gece yaşadıklarım ruh hâlimi bütünüyle değiştirmişti. O iki insan, beni tek kişilik derin karanlığımdan çekip çıkarmıştı.

Üzerinden sadece beş gün geçmişken nasıl bunu çok eskiden yaşanmış bir olay gibi hissedebiliyordum? Neler oluyordu bana böyle!

Sonra kendimi vefasız bir evlat gibi hissettim. Anne babasını ihmal edip sadece kendi hayatına yoğunlaşmış bir evlat gibi kendimi suçladım.

Ne biçim bir hayat sürdürüyordum? Birbiri ardına yaşanan olaylara tepki vererek geçici heyecanlar tadarken her biri uzaklaşıp gidiyor ve ben hiçbir birikim elde edemeden, yine yeni gelen günlere tepki veriyordum. Olgunluğa bile erişemeden, yaşlanıp zayıfladığımı ve çirkinleştiğimi hissediyordum.

Öyle bir geceyi –sanki çok sıradan bir şeymiş gibi– birkaç gün içinde nasıl zihnimden uzaklaştırabilmiştim?

Ölmüş annemle babama şaşırtıcı derecede benzeyen o iki insan, sadece annemle babamdan bekleyebileceğim bir şefkatle beni kabul etmiş, teselli etmiş ve sevindirmişlerdi.

Ne kadarının hayal ürünü olduğunu doğrulamaya çalışmak, normal bir insanın vereceği doğal bir tepki değil miydi?

Su ve kayıtsızlıktan yapılmış olmalıyım diye düşündüm. İçimden hemen Asakusa'ya gidip onların kapısını çalmak için karşı konulamaz bir istek yükseldi.

Sonra içimde yükselen bu isteği bastırdım. Bastırmak için çabaladım.

Seni aklı havada, gelgeç gönüllü, düşüncesiz senaryo yazarı! Asakusa'ya gitmek için çok geç. Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Şaşırtıcı bir deneyimdi. Ama bir anlık bir dürtüyle yaşadıklarını doğrulamak için Asakusa'ya gidemezsin!

Şu anki sorun, üçüncü kattaki kadından gelen telefon karşısında nasıl bir tavır alacağımdı.

Kadına söz vermiştim. Şöyle sakin bir zamanda bir şeyler içelim diye. Belki de sohbet ederiz demiş bile olabilirim.

Ahizeyi elime alınca, kadının numarasını bilmediğimi fark ettim. Soyadının Fujino olduğunu o yağmurlu gecede doğrulamış-

tım zaten. Rehberi açarak bu binadaki Fujinoları araştırdım. İsmi Katsura'ydı. Erkek veya kadın ismi olabilecek bir isimdi ama ben bunun bir kadın ismi olduğunu düşündüm.

İkinci çalışında kadın telefonu açtı.

"Buyurun, ben Fujino."

Gayet canlı bir sesti.

"Ben yedinci kattaki Harada."

"İyi akşamlar."

"Bu saatte aradığım için üzgünüm."

"İçer miyiz?"

"Sizin için uygun mu?"

"Bugün cumartesi."

"On dakika sonra. Hayır, beş dakika sonra oradayım," dedi. Sesinde kasvet veya bunalımdan eser yoktu. Geceden korkan birinin sesi değildi.

Yalnızlıktan yorgun düşmüş bir kadına el uzatacağımı düşündüğüm için biraz hayal kırıklığı yaşamıştım. Ama yine de kasvetli bir yüzle gelmesinden çok daha iyiydi. Bu arada, gerçekten bugün cumartesiydi. Senaryosunu benim yazdığım dizilerin yayınlanmadığı zamanlarda haftanın hangi günü olduğunu çoğunlukla unutuyordum.

"Ben Kei," dedi kadın.

Kanepeye oturarak yanında getirdiği dikdörtgen şekilli plastik kabın kapağını açtı. Kabın içinde bıçak ve birkaç parça peynir vardı.

"Aslında nüfus kaydındaki adım Katsura. Ama hem *fuji* hem de *katsura* ağaç isimleri olduğu için kendimi Katsura Fujino diye tanıttığımda sanki iki ağacı aşılayıp birleştirmek gibi tuhaf bir çağrışım yapıyor. O yüzden, Katsura'nın kanjisinin Çince okunuşunu kullanıp Kei diyorum. Ya da sadece alfabedeki K harfi. Ya da İngilizcedeki Kay ismi olarak düşünebilirsin."

"Oldukça fazla peynir çeşidi varmış."

"İncecik dilimleyip yediğim için hepsinden azar azar kaldı."

"Şu üzerinde koyu renk küf olandan mı alsam acaba?"

"Gerçekten mi?" diyerek keyifle kıkırdadı.

"Çok mu kötü?"

"Çoğu insanın midesi bulanır."

"O zaman incecik bir dilim alayım."

"Aslında bu, peynir falı. Seçtiği peynir çeşidinden o kişinin karakterini anlayabiliyorum."

"Küflü peynir ne diyor sana?"

"Hâlâ genç olduğunu."

"Bunu anlamak için peynire ihtiyaç var mı?"

"Hımm, haklısın. Senin görünüşün de genç. Ama bazen henüz onlu yaşlarda, Yuki Jirushi* dışında hiçbir şey yemeyen çocuklarla da karşılaşıyorum."

"Ama bu yüzden yaşlı olduklarını söyleyemezsin, değil mi?"

"Hayır yaşlılar, yani o tür insanlar."

"Buyurun, buzlu shōchūnuz."**

"Buyurun, bir dilim küflü peyniriniz."

Karşılıklı gülerken o shōchū ben de brendi içtim. Özellikle shōchū içmek istemişti.

Canlı ve neşeliydi. Kot pantolonun üzerine sarı renkli bir tişört giymişti. Ama otuzlu yaşların ortasındaki yumuşak bir yuvarlaklığa sahip vücut hatları, bir şekilde ses tonu ya da neşesiyle uyuşmuyormuş hissi uyandırıyordu.

"Dün sabah lobide yanımdan geçtin, hatırlıyor musun? Fark etmedin bile, değil mi? Asansörün kapısı açıldığında korkmuş bir yüzle dışarı çıktın ve benim olduğum tarafa falan bakmadan doğruca

---

* Yuki Jirushi: Japonya'nın en büyük süt ve süt ürünleri şirketlerinden biridir. Marka amblemi, kar kristali ve içinde Hokkaido'yu simgeleyen Kuzey Yıldızı'nın birleşiminden oluşmuştur. *—çn*

** Shōchū: Tatlı patates, arpa, pirinç, şeker kamışı ve karabuğday gibi çeşitli tahıl ve sebzelerden yapılan geleneksel Japon likörü. Demlenerek yapılan sakenin alkol oranı %15 iken, damıtılmış likör olan shōchū da bu oran %20-25 civarıdır. Genellikle sake sek olarak içilirken, shōchū buzla, sıcak veya soğuk suyla içilir. *—çn*

kapıya gittin. Öyle zamanlarda ne düşünüyorsun? Ah, o film mi? Konusu cinayet mi? Bu seferki sporla mı ilgili? Spor deyince, Japon sporcuların yüz ifadesi aynı seninkine benziyor."

Neşesi sanki biraz zorlamaymış gibi görünüyordu.

Bunalımlı yüzünü göstermemekle gurur duyuyordu belki de. Gerçi yalnız olduğunu söyleyerek sarhoş hâlde kapıma gelen birinin bundan sonra yalnızlığını gizleyeceğini sanmıyordum ama.

"Artık bırakıyorum..." Birdenbire mırıldanır gibi konuştu.

"Neyi?"

"Çok yoruldum."

"İstersen yer değiştirelim. Yayılıp oturmayınca o kanepe insanı yoruyor."

"Buraya gelirken karar vermiştim. Havadan sudan konuşup biraz şakalaşırız ve sonra eve dönerim diye."

"O ağır yükü omuzlarından indir lütfen."

"Tamam, indirdim."

Nazikçe gülümsedi. İlk kez ses tonuyla görünüşünün birbiriyle harmanlanarak bir uyum yakaladığını hissettim. "Havadan sudan konuşmak bile enerji gerektiriyor, değil mi? Otuzunu geçince tempoyu bir oktav düşürmek gerekiyor."

"Biraz brendi alır mısın?"

"Hayır, hâlâ biraz shōchū var."

Bir an sessizlik olunca otobandaki trafiğin gürültüsü duyulur hâle geldi.

"Müzik açayım mı?"

"Hayır," diyerek gülümsedi. "Yalnızken dinliyorum zaten."

"Ayıp olacak ama bu küçük dilimi bile bitiremeyeceğim."

"Ama muhtemelen yurtdışında o peyniri sevenler vardır."

"Öyle olmasaydı zaten üretmeye devam etmezlerdi."

"Damak tadıma uymayan tatlara alışmayı seviyorum. İlk seferinde berbat olduğunu düşündüğüm bir şeyi tekrar tekrar yemeye devam ederken bir anda insanların neyi harika bulduklarını anlıyorum. Ve o oranda Avrupa'yı anladığımı hissediyorum."

"Tam bir araştırmacısın yani!"

"Evet, öyleyimdir. Zevk aldığımdan değil..."

"Yine de yapıyorsun, değil mi? Çünkü zevk alıyorsun."

"Haklısın sanırım. Zaman harcayıp anlamaktan zevk alıyorum."

Benim için de zaman harcamanı istiyorum, böylece bir anda bende neyin harika olduğunu anlarsın.

Tam böyle bir şaka patlatmak üzereydim ki kendimi tuttum. Fazla derine dalmaktan korktum.

Kadın güzeldi. Başlangıçta biraz fazla geniş bir alnı ve kalın dudakları olduğu izlenimi bırakmıştı ama böyle karşılıklı konuşurken, gözleri çok etkileyiciydi. Öyle ki arada bir sadece gözlerine baktığım anlar olduğunu fark ettim. Gözleri, bana onun diğer kusurlarını unutturmuştu.

"Bir asistanın falan yok mu?"

"Yok."

"Televizyonda gördüğümüz insanlar, sanki izleyicilerle aynı dünyadaymış gibi hissettiriyorlar, değil mi? Halbuki komedyenlerin falan çok sayıda yardımcıları olduğunu, epeyce disiplinli ve ciddi olduklarını duyunca, kendimi kandırılmış hissediyorum."

"Ben yalnızım. Bu durum bir açıklama gerektiriyor olabilir ama..."

"Yoo, önemli değil," dedi.

"Ben de senin neden yalnız olduğunu bilmiyorum."

"Kötü bir yanığım var," dedi kadın, hiç tereddüt etmeden. "Burası çok kötü," diyerek elini göğsüne götürdü. "Deri nakli yapıldı ama yine de gerginlik ve renk farkı kaldı." Ardından bardağındaki shōchūyu bir yudumda içip bitirdi. "Komşularınla konuşabileceğin bir şey değil ama, bundan önce oturduğum apartmanda da neden benim yalnız olduğumu merak eden komşular yüzünden gitgide nefes alamaz hâle gelmiştim."

Söyleyecek bir kelime aradım.

"Eh, ilk kez bu apartmanı övesim geldi," dedim sonunda.

"Biraz brendi alabilir miyim?"

"Bardağını değiştireyim."

Hemen yeni bir bardağa brendi doldurdum.

"Bu bina insanları uzaklaştırıp bizim karşılaşmamızı sağladı. Bu söylediklerin, yani kendini anlatman çok iyi. Açıkçası şu kapıdan girdiğin andan itibaren her şey çok iyi geldi. Ellisine merdiven dayamış bir adam, senin gibi güzel ve genç biriyle kolay kolay böyle bir akşam geçiremez."

"Üstelik kadının bir engeli olduğunu da biliyorsun artık. Bu durumda çekinecek bir şey kalmadı, değil mi?

"Onu demek istemedim. Yani cinsellik anlamında söylemedim."

"Cinsellik anlamında söylemiş olmanı isterdim. Karanlıkta olduğu sürece yapabilirim. Hem sırtım gayet güzeldir. Arkam dönük olduğu sürece aydınlık olsa bile sorun değil."

Kısa bir an kadın hiç kıpırdamadı. Ben kıpırdayamadım. Sonra ses çıkarmaya çekinir gibi brendi kadehini dikkatlice masanın üzerine koydu.

Yine söyleyecek bir kelime arıyordum.

"Hep böyle oluyor," dedi kadın alçak sesle. "Her şeyi berbat ediyorum. Sakıncası yoksa biraz su alabilir miyim?" diyerek ayağa kalktı.

"Ben getiririm," dedim. Su almak için lavaboya doğru gittim.

Kadın oturduğu yerde doğrularak iki elini dizlerinin üzerine koydu.

"İşte suyun. Biraz buz mu koysaydım içine?"

"Hayır, böyle iyi."

Bir yudum içti.

"Ben artık gideyim."

"Kal lütfen. Biraz daha içelim."

"Şimdi sarhoşluk berbat olur."

"Neden olmasın ki? Üstelik berbat da olsa, her şey mahvolsa da sorun değil. İçten gelen ve samimi olan her şey güzeldir."

Gerçek şu ki sözleri bende herhangi bir ahlâksızlık izlenimi bırakmamıştı. Eğer bunu ona söylersem, kulağa samimi gelmeyeceğinden çekindiğim için içimden, sözlerin kalbime dokundu, dedim.

"Öyleyse beni öper misin?" dedi kadın. Bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Elbette..."

Ara vermekten korkarak acele ediyor olsam da onu şimdi böyle öpmek, sanki gönüllü yapılan bir iyilik gibi olacaktı. Önce eşit olmamız gerekirdi.

"Çok güzelsin."

"Görmediğin için böyle söylüyorsun."

Kadın sanki gücü kalmamış ve yıkılırmış gibi yere çömeldi.

Yanına oturarak omzuna dokundum.

"Çok güzelsin."

"Sus, lütfen."

Güzelliğini övmek, belki de çirkinliğini yüzüne vurmaktı. Fakat söyleyecek başka bir kelime bulamadım.

Neler saçmalıyorsun sen! Böyle zamanlarda kadınlar kelimeleri duymak istemez ki! Zaten nasıl bir anlam yükleyerek öptüğün, bir şekilde karşı tarafa ulaşır...

Buraya kadar düşünebildim. Sonrasında öpüşüyorduk. Uzun bir öpüşmeydi. Sonu sevişmeye uzanacak gibi görünen uzun bir öpüşme...

Ama göğsüne dokunmaya çalıştığımda, sudan çıkmak için çırpınır gibi kıvranarak bana sırtını döndü.

"Göğsündeki yanıklar senin suçun değil."

Söylediğim şey bana bile komik geldi. Daha önce biriyle sevişirken hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" dedi alçak sesle. "Havluyla göğsümü gizlemeliyim."

Ayağa kalktı ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Bense rahat hissediyordum. Nasıl bir yara izi olursa olsun ya

da deri naklinin sonucu ne kadar kötü olursa olsun, onları gördüğümde bir tiksinme hissi uyandıracağını sanmıyordum. Tam aksine, çektiği acılar bende ona karşı bir şefkat duygusu uyandırmıştı.

Bir kez görsem sorun kalmayacaktı. Yanık izlerine bakmadan arkasına geçerek onunla birlikte olmak gerçekten bencilceydi. Bunu yapamazdım.

Banyodan duşun sesi duyuluyordu.

Birden banyoya girersem bu onu şaşırtırdı sanırım. Ama öyle kaba saba davranışlardan kaçınmalıydım. Bir fırsatını bulup yara izlerine bakmalı, sonra hiçbir önemi olduğunu söylemeliydim. Başlangıcı böyle yapmalıydım.

Ama çıplak göğsüne bastırdığı mavi renkli bir havluyla karşımda belirdiğinde keskin bakışlarla şöyle dedi:

"Söz ver. Bu havluyu kolayca çekip alabilirsin ama bunu yapmayacağına söz ver."

"Nasıl bir yara izi olursa olsun, görmek beni rahatsız etmeyecek ve sana karşı tavrımı değiştirmeyecek."

"Hayır, görmeni istemiyorum."

Kadın kıpırdamadı. Sesinde, söz verene kadar bir adım bile yaklaşmayacağım diyen inatçı bir tonlama vardı.

"Tamam. Eğer o kadar nefret ediyorsan..." diyerek başımla onayladım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Söz veriyorum."

Yine de hiç kıpırdamadı, "Biraz abartılı bir benzetme olacak ama..." dedi. "Mitolojide vardır ya hani. Bakmaması gerektiği hâlde erkek bakıverir ve çiftin arasındaki ilişki artık onarılamaz duruma gelir."

"Ama şöyle bir hikâye de var," dedim. "Mitolojik bir öykü değil gerçi ama..."

"Nedir o?"

"Çok çirkin olduğunu düşünen bir kız varmış. Bir yetişkinin gö-

züyle güzel yanları çok fazla olmasına rağmen... Mesela, bacakları çok kalın olduğu için ölmek istiyormuş. Ya da sivilceleri geçmediği için yaşamanın anlamı olmadığını düşünüyormuş."

Kadın bir süre bakışlarını başka tarafa çevirerek kıpırdamadan öylece durdu. Kızmış mıydı? Bana güvenemeyeceğini anladığı için duş aldığına pişman mı olmuştu?

Sonra biraz yorgun görünen gözlerini bana çevirdi.

"Beni hafife alma."

"Haklısın. Haddimi aştım."

"Söz ver. Kesinlikle bakmayacağına..."

"Kesinlikle bakmayacağım. Söz veriyorum."

Kadın yavaşça bana yaklaştı.

Yaklaşırken omuzlarının beyazlığında sanki boğulurcasına bir sarhoşluk hissettim.

Kadın karşımda duruyordu. Geniş alnında su damlacıkları parıldıyordu.

Ona sarılmaya çalıştığımda, kayarcasına arkasını döndü.

Sol omzunun dolgun beyazlığında küçük bir ben olduğunu fark ettim.

"Ne güzel bir ben var burada."

"Belimde ve kalçamda da."

Kadın gerginliği atmak istercesine saçlarına dokunarak hafifçe güldü.

"Gerçekten varmış. Belindeki de çok güzel..."

Sanki oraya düşmüş küçük siyah bir damla gibi kabarık olmayan bir bendi.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ve kalçandaki de..."

Beyaz ve şekilli kalçalarına dokunup ardından sol kalçasındaki bene dudaklarımı değdirerek başladım.

Bölüm 6

Sonraki iki günümü dizi teklifi hazırlamaya harcadığım için Asakusa'ya gidişim üçüncü günün öğleden sonrasıydı.

O akşam hemen çıkıp Asakusa'ya gitmek için duyduğum güçlü istek, Kei'in ziyaretiyle yatışmıştı. Asakusa'da yaşadıklarım Kei'e olan ilgimi nasıl gölgede bıraktıysa, Kei'le aramızdaki yeni başlayan ilişki de Asakusa'yı biraz öteye itelemişti.

Ama orada yaşadıklarımı öylece unutamazdım. "Yine gel, tamam mı?", "Evet, yine bekleriz," diyen çiftin sesindeki yumuşaklık ve naziklik, hâlâ kalbimin derinliklerinden silinmemişti. O akşamki gibi bir rahatlama veya teselli aramıyordum. Ama bu gizemli deneyimin ne kadarının –insanın her şeyi abartmaya meyilli olduğu– gece saatlerinin bir ürünü olduğundan emin olmak istiyordum. Kavurucu yaz sıcağında ve gün ortasında yola çıkmak, güneşin aydınlığı altında gerçekle yüzleşmek istememden kaynaklanıyordu. Aslında biraz da gecenin karanlığında ikisiyle karşılaşmaktan korktuğum içindi.

Sonuçta otuz altı yıl önceki hafızamda kalan annemle babama benziyorlardı. Elbette ki sadece on iki yaşımdaki hafızama dayanarak onlara benzeyip benzemediklerini detaylı bir şekilde doğrulamayı başaramazdım. Ama buna rağmen neredeyse annemle babam olduklarına ikna olmamın nedeni, onlarla birlikte geçirdiğim zaman boyunca hissettiğim huzur ve güven duygusuydu.

Çocukken uzun ve zorunlu okul gezilerinden eve döndüğümde, annemin Japon ordusundan kalma eski bir sırt çantasından diktiği okul çantamı bir kenara fırlatır, ardından gömleğimi, pantolonumu ve çoraplarımı çıkarıp atarak tatamimin üzerinde yuvarlanırdım.

Ve sonra bütün yapmacık tavırlardan ve ihtiyatlı olma ihtiyacından arınıp akşam yemeği için mutfakta hazırlık yapan annemi izlerken, içim geçer uyuklardım. O gece Asakusa'da, tıpkı buna benzeyen hoş bir güven ve rahatlık duygusu içimi doldurmuştu.

On iki yaşımdan sonra buna benzer bir anım neredeyse hiç olmadı. Elbette ki, eski karımın yanında da defalarca gerginlikten uzaklaşıp rahatladığım anlar yaşamıştım ama çocukken olduğu gibi korunup kollanma hissini hiç tatmadım.

Belki de benim bir kadından böyle bir ilgi beklememek gerektiğine inanan sert mizacım, karımın koruma içgüdüsünü uzaklaştırmıştı. Annelik içgüdülerinin çocuklar üzerinden doyurulması gerektiğine ve bir erkeğin karısından bu tür bir ilgi beklemesinin, karı-koca arasındaki ilişkiyi bozan bir etken olduğuna dair bir önyargım vardı. Çevremde "Kendi başına hiçbir işi beceremez" ya da "Annelik içgüdülerine hitap ederek onu kazandım" gibi şeyleri defalarca duyup görmeme rağmen ben karımın yanında bir çocuk gibi şımarmayı ve onunla yakınlaşmayı beceremiştim.

Bana kalırsa, on iki yaşımdan beri yaşadığım sürekli endişe ve gerginlik, insanlara bağlanmak ve onların ilgisini kabul etmek konusunda beni beceriksiz kılmıştı. İyi yetiştirilmiş biri, ustaca ve insanların hoş görebileceği ölçüde bağımlılık sergileyerek onların sevgisini kazanır. Oysa ben kötü yetiştirilmiştim. Bu durum, karımla aramızda yavaş yavaş bir soğukluk oluşmasına yol açmıştı. Ancak karım, bu soğukluğun dayanılmaz hâle geldiğini düşünse bile boşanma konusunun lafını bile etmemişti.

O yüzden ilk söyleyen ben olmalıyım, diye düşünmüştüm. Boşanmak konusunda benim mazeretim buydu. Öte yandan, karım boşanma süreci boyunca beni hâlâ sevmeye devam ettiği konusunda ısrar etmişti. Gerçi şimdilerde Mamiya'yla bir ilişkiye başlamış gibi görünüyordu. Olsun, bu sorun değil. Bu iyi bir şey. Ama durum şu ki, ben boşanma konusunda da pasif taraf olamamıştım. Olayı başlatan ben olmuştum. Sorumluluğu ben üstlenmiştim ve çok bü-

yük bir miktar olmasa da maddi birikimimizin çoğunluğundan ve arsasıyla birlikte evimizden vazgeçmek zorunda kalmıştım.

Tüm bunlar içten içe beni derinden yormuştu.

Pasif olmak istiyordum. Annemle babamın, şöyle yap böyle yap demesini ve onların dedikleri gibi davranmanın hissettireceği rahatlığı tatmayı istiyordum. "Şu havluyu dizlerine ser. Üzerine bir şey dökersen... Bak, gördün mü! Döktün işte. Daha söylerken döküverdin, değil mi?"

Belki de kalbimin derinlerinde bir yerde bu sözleri duymanın tarif edilemez tatlı huzurunu özlüyordum.

Ve sonunda bu özlemim açığa çıkmış, bir gecelik bir yanılsamaya dönüşmüştü. Bir yanılsama için fazlasıyla gerçekti. Bunun geçici bir duygusal rahatsızlıktan kaynaklandığını düşünmek, çok daha ikna ediciydi. Gerçi duygusal rahatsızlıkların ortaya çıkmasına yol açan bir zayıflığım olduğunu kabul etmek hiç hoş değildi. Ama şimdilik o yanılsamanın en akla uygun açıklaması sanırım buydu.

Bu kez Asakusa'da değil, bir önceki istasyon olan Tawaramachi'de indim.

Bir süre önce, televizyonda Tawara-machi'yi, "machi"nin kanjisinin başka bir yaygın okunuşu olan "chō"yu kullanarak, Tawara-chō şeklinde telaffuz eden haber spikerini hatırladım, bu telaffuzunda hafif bir küçümseme hissetmiştim. Benim doğup büyüdüğüm yeri, memleketimi yok saydığı veya hafife aldığı gibi bir duyguya kapılmıştım. "Tawara-machi, seni ahmak!" Neredeyse hiç gelmediğim hâlde, yine de bir memleket bilincim vardı.

Eskiden evimizin olduğu yerin yakınındaki metro istasyonunda inip merdivenden dışarı çıktığımda, yaz ortasının yakıcı güneşi, eski ve rengi solmuş bu semti yıpratmak istercesine parlıyordu. Belki de birazdan onları yeniden görecek olmama rağmen semtin eskiliğini hissetmek, güneşin onu yıpratmak istercesine parıldadığını hissetmek beni umutsuzluğa sürüklüyordu. Ayaklarım ağırlaşmıştı.

Ortada doğrulanması gereken bir şey olmadığı düşüncesi gittikçe güçleniyordu. Hatırladığım şeylerin gerçek olduğunu sanmı-

yordum ve aslında yaşadıklarımı doğrulasam bile –nasıl bir gerçek olursa olsun– bir hayal kırıklığıyla yüz yüze geleceğimi aşağı yukarı tahmin edebiliyordum. O gecenin tatlı anılarının paramparça olacağı bir yere neden gidiyordum ki?

Elimdeki poşette Jiyūgaoka'daki bir mağazadan aldığım tatlı ve sake vardı.

Öyle ya, onlar bana bir sürü ikramda bulunmuştu ve benim de karşılığında teşekkür etmek için bir şeyler götürmem gerekirdi. Gün ortası olduğu için büyük ihtimalle evde değillerdi. Ama onlara iletmesi için komşularına bırakabilirdim.

Adamla birlikte döndüğümüz ara sokağı hemen tanıdım.

Beni oraya götürürken henüz sarhoş olmadığım için çevreyi gayet iyi hatırlıyordum.

Tam hatırladığım gibi demir merdivenler vardı. O gece adamın yaptığı gibi gürültü çıkarmamaya gayret ederek basamakları tırmandım.

Buraya gelirken içimde, bu bina ortadan kaybolmuş ve ne kadar ararsam arayayım bir daha bulamayacakmışım gibi bir endişe mi yoksa dilek mi olduğunu bilemediğim duygular birbirine karışmıştı. Ama ikinci kattaki dairelerin sıralandığı koridor geçen seferki gibi gerçekti ve koridorun sonunda çiftin yaşadığı dairenin kapısı açıktı.

Kapanmaması için olsa gerek, kapının önüne mavi bir çöp kovası konulmuştu. Benim geleceğimi tahmin ettikleri için açık bırakmış olamazlardı. Muhtemelen evde esinti olması içindi.

Ne kadar gürültü yapmamaya çalışsam da merdivenden çıkarken ayak seslerim koridora bakan odadan duyuluyor olmalıydı. Yani yukarı çıktıktan sonra, koridorda uzun süre öylece dikilip duramazdım. Sanki arkamdan itilmişçesine, hızlı adımlarla en sondaki daire kapısının önüne geldim ve açık kapıyı çaldım.

"Merhaba?"

Hemen ardından biraz kaygı biraz da korkuyla, hafifçe eğilerek evin içine göz attım.

"Ah, geldin mi?"

Annemdi. Yani her şeyiyle annemin gençlik hâline benzeyen kadındı. Alçak bir masanın yanına çömelmiş, plastik kaba bağlı bir kolu çeviriyordu.

"Böyle ansızın geldiğim için üzgünüm."

"Önemli değil. Telefonumuz yok. O yüzden herkes habersiz geliyor zaten."

Bir yandan da kolu çevirmeye devam ediyordu.

"Ne kadar sıcak, değil mi? Bu aralar her gün böyle," dedi.

"Evet, haklısınız."

Kolunu çevirdiği plastik aleti daha önce görmemiştim.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken, "Nedir o?" diye sordum. Herkes sık sık benim çekingen ve tutuk olduğumu söylerdi. Ama burada, nedense hiç çekinmeden ve izin almadan, sanki kendi evime girer gibi gayet doğal bir şekilde içeri girmiştim.

"Dondurma yapıyorum."

"Dondurma mı?"

"Dışarıda satılanların çok tatlı olduğunu söylüyor."

"Böyle bir aleti daha önce hiç görmemiştim."

"Reklamlarda çıkıyor ama."

Onun benim annem olması imkânsızdı. 1950 veya 1951'de böyle bir alet satılıyor olamazdı. Bu kadın, hiç şüphesiz şimdiki çağda yaşıyordu.

"Pantolonunu çıkarsana."

"Neden?"

"Çünkü buruşur."

"Böyle iyiyim."

Olur mu hiç! Yeni tanıdığım insanların evine gelip de kocası dışarıda olan yalnız bir kadının önünde pantolonumu çıkaramazdım.

"O zaman en azından gömleğini çıkar."

"İkisini de çıkaramam."

"Neden?"

"O zaman atletimle kalırım."

"Olsun, ne olur ki. Ne kadar kibar davranıyorsun."

"Hayır, öyle davranmıyorum ama..."

"Şunu çeviriver biraz."

"Efendim?"

"İşte böyle, bak. Çevir çevir..."

Bir anda kendimi, onun yerine dondurma yapan aletin kolunu çevirirken buldum.

"Bir havlu bez getireyim, yüzünü silmen için..."

Odanın köşesindeki bir mukavva kutudan güzelce katlanmış bir bez çıkardı ve lavaboya doğru gitti.

"Ah, içinde tatlı ve sake var," diyerek getirdiğim çantayı işaret ettim.

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yoktu. Neden zahmet ettin?"

"Evet, ama geçen akşam bir sürü ikramda bulundunuz."

"O akşam çok iyi vakit geçirdik, değil mi?"

"Evet, öyle. Peki, babam nerede?"

Son derece doğal bir şey gibi sormuştum. Çocuğu olmayan evli bir adama "babam" demek tuhaf kaçmıştı. Ama kadın hiç aldırmadı.

"Bugün erken vardiyada. Vardiyası saat yediye kadar. O yüzden saat sekiz civarı dönmüş olur herhalde."

"Erken vardiyada sekizde mi dönüyor?"

"Çalıştığı yer saat ikiye kadar açık."

Ardından lavaboda ıslattığı havlu bezle yüzümü silmeye çalıştı. Elimde olmadan geri çekilince, "Kıpırdama," diyerek, küçük bir çocukmuşum gibi beni azarladı.

Aletin kolunu çevirirken ıslak bezle yüzümü silmesine izin verdim. Boynuma kadar sildi.

"Yani, saat üçte falan eve döndüğü de oluyor öyleyse."

"Zorlaştı mı?"

"Efendim?"

"Kolu çevirmek diyorum..."

"Yok, henüz değil."

"O zaman öyle gayretli çevirmene gerek yok."

"İşyeri nerede?"

"Shintomi-chō'da."

"Uzak değil mi?"

"Yakın zamana kadar Asakusa'da çalışıyordu ama olmadı. Çalıştığı yerden sıkılınca hemen işi bırakıveriyor."

"Yaa, öyle mi?"

"Baban işinde çok iyidir. Tezgâhın başına geçtiğinde hiçbir şeyi ziyan etmez, hazırladığı sushinin pirinçten altlığı da üzerine yerleştirdiği malzeme de çok iyi görünür. Çalıştığı yeri temiz tutar. Görünüşü de fena değil, yakışıklı sayılabilir. Müşterilerle iyi anlaşıyor, bilgiçlik de taslamadığı için patronları onu seviyor."

"Yaa..."

Lavaboda havlu bezi duruluyordu.

"Hemen sıkılıveriyor ama. Sonra da pat diye işi bırakıveriyor."

"Yaa, öyle mi?"

Hiç farkına varmadan babamı kafamda idolleştirdiğim için onun bu kusurunu duymak beni şaşırtmıştı. Hayır, aslında babamdan bahsetmiyordum. Bu kadının kocasından bahsediyordum. İkisini birbiriyle karıştırmamalıydım.

"Çok fazla sushi restoranı var, biliyorsun. Aşçılar Derneği'ne üyeysen neredeyse hemen iş bulabiliyorsun. Öyle olduğu için bu kadar keyfi davranabiliyor. Sushiye hayatını adadığını falan söyleyen şeflerden nefret ediyormuş. O yüzden de öyle lüks restoranlarda çalışmak istemiyor."

"Masaya yemek koyabildiği sürece sorun yok sanırım."

"O konuda dert yaşamıyoruz ama bu daire tutabileceğimizin en iyisi. Eh, benim bir şikâyetim yok gerçi. Zaten bir kez istemeye başlayınca, isteklerin sonu gelmez. İkimiz birlikte huzurlu ve rahat bir şekilde yaşayabildiğimiz sürece, pek şikâyetim yok.

"Öyle mi?"

"Biraz içer misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kocası evde yokken birdenbire çıkagelip gün ortasında içmeye başlamam doğru olmazdı.

"Ne kadar çekingen davranıyorsun. Geçen akşam da, 'Hayır, teşekkürler', 'Yeterince içtim,' dediğin hâlde, ikram ettiklerimizin neredeyse hepsini içtin."

Bunları söylerken bir yandan da bira açıyordu.

Sonuç olarak birayı içmeme karar verilmiş gibiydi.

Hafif bir sarhoşluk vücudumda dolaşmaya başlayınca, yaşadıklarımda bir tuhaflık olmadığını hissetmeye başladım.

Tesadüfen arkadaş canlısı bir adamla tanışmıştım ve beni evine davet etmişti. Karısı da rahat bir insandı. Üçümüz birlikte içmiştik ve sonra ben eve dönmüştüm. Böyle şeylerin bazı insanların başına sık sık geldiği söylenebilirdi. Fakat bunu, babamla veya annemle örtüştürmek benim duygusallığımdan kaynaklanıyordu ve eğer bu duygusallıktan kaçıp kurtulabilirsem, ortada gerçekliğini doğrulamayı gerektiren bir durum da kalmıyordu.

Dikey çizgili, temiz, uçuk pembe bir elbise giymiş olan kadının her iki kolunda sivrisinek ısırıkları vardı. Eğer benim ölmüş annem olsaydı, böylesine capcanlı karşımda duruyor olması mümkün değildi. Adam da ölmüş babam olsaydı, ben ziyarete geldiğim hâlde saat yediye kadar Shintomi-chō'daki sushi restoranında vardiyasının bitmesini beklemezdi. Gerçekçi olmayan hayallerden kolayca etkilenebilen zayıf bir yanım olduğunu sessizce kabul etmek zorundaydım.

"Çok keyifliydi," dedim. "Geçen akşam gerçekten çok iyi vakit geçirdim ve teşekkür etmek için uğradım."

"Biz daha erken geleceğini düşünmüştük aslında."

Bardağıma biraz daha bira doldurdu.

Yandan şöyle bir yüzüne bakınca, yine kalbim hızla çarpmaya başladı. Gerçekten anneme çok benziyordu.

Üstelik otuzlu yaşlarının ortasındaki bir kadınla böyle karşılıklı

oturup da havada en ufak bir cinsellik kokusu bulunmaması tuhaf değil miydi? Hayır, hiç de tuhaf değildi. Böylesine anneme benziyorken cinsel arzularımın bastırılması gayet doğaldı.

Peki ya şimdi adam eve gelirse ne olacaktı? Anneme benzediğini ve aklımdan uygunsuz düşünceler geçmediğini söylesem işe yarar mıydı? Mümkün değildi. Gitmeliydim. Bira falan içerek oyalanmamalıydım. Böyle iyi bir çiftin arasında hiç yoktan bir tartışmaya yol açmamalıydım.

Tam ben artık kalkayım demek üzereydim ki sözlerimi yuttum. Böylece kalkıp gidersem, yine içinden çıkamadığım aynı anlaşılmaz duygularla baş başa kalacakmışım gibi geldi. Anneme ve babama bu kadar benzeyen iki insanla karşılaşmayı sadece tesadüf diyerek geçiştirmek bana imkânsız görünüyordu.

Kalkıp buraya kadar gelmiştim. Kafamdaki soruların en azından birini sormalıydım. Buraya kadar gelip doğrulamaya çalıştığım sorulardan birini...

"Salatalık yer misin?"

"Hayır, teşekkürler. Üzgünüm ama artık..."

"Artık?"

"Artık gitmem gerekiyor."

"Ama daha yeni geldin."

"Evet, ama işim var. Yine geleceğim. Benden selam söyleyin, lütfen."

"Gerçekten mi?"

"Maalesef öyle."

"Televizyon kanalına mı?"

"Evet, Akasaka'ya gideceğim."

"Ben de hep birlikte akşam yemeği yeriz diye düşünüyordum."

"Ayaküstü uğrayıp bir teşekkür edeyim dedim. Ama yine biraydı falan derken size zahmet verdim."

"Öyle yabancı gibi konuşma canım."

Bilerek resmi bir tavırla başımı eğerek selam verdikten sonra ayağa kalktım.

"Baban hayal kırıklığına uğrayacak."

"Tekrar geleceğim."

Sonra aklımdaki soruyu sormaya çalıştım. Ama yine bir korku vücudumu sardı.

"Tayfun geleceğini söylüyorlardı ama durulmuş gibi görünüyor."

Ben ayakkabılarımı giyerken arkamda durmuş böyle söylüyordu. Sesi bile tıpkı annemin sesi gibiydi.

"Bu saatten sonra..." dedim. Artık bunu sormalıydım. "Soracağım şey size tuhaf gelebilir ama..."

"Nedir o?"

"Soyadınızı bilmiyorum. Kapıda bir isim plakası da yok."

"Neden bahsediyorsun sen? Harada elbette ki!"

Kadın çok önemsiz bir şey söyler gibi soyadımı söyleyerek güldü.

"Sıcak çarpmış olmalı. Hangi çocuk kendi anne babasının soyadını sorar ki?"

Sanki kocaman bir balyoz, kaçmama fırsat bile kalmadan kafama düşüyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyormuş gibi hissettiğim bir andı. Ve sonra o balyoz, bana bir darbe indirdi.

"Doğru, haklısınız. Ha ha ha. Sıcaktan olmalı."

Zar zor bunları söyledim. Ama yüzümü kadına çeviremedim.

"Tekrar görüşmek üzere," deyip eğilerek selam verdim.

"Yine bekliyoruz, tamam mı?"

"Tabii."

"Kendine iyi bak."

"Hoşça kalın."

Elimden geldiğince normal bir şekilde yürümeye gayret ettim. Ama korku, büyük bir hızla içimde yükseliyordu. Demir merdivenlerden inmeye başlayınca, her basamakta adımlarım biraz daha hızlandı ve evin bulunduğu ara sokaktan caddeye çıktığımda artık koşuyordum. Korku ve heyecan, vücudumun her bir hücresinden fışkırıyor gibiydi. "Tanrım! Ah Tanrım!" diyerek çığlık attım kafamın içinde. Dindar olmadığım için inandığım bir tanrı yoktu. Ama

herhangi bir yerdeki, beni duyan herhangi bir tanrıya yalvarmak istiyordum.

Bir taksi durdurdum.

Ama hemen, "Vazgeçtim. Durdurduğum için özür dilerim," diyerek taksiyi yolladım.

Ansızın sadece şoförün ve benim olacağım bir kutunun içine girmekten korktum. Bu sanki takside giderken, şoför arkaya dönüp bana baktığında, "ya yüzü babamın yüzü oluverirse" korkusuydu.

"Fazla korku filmi izliyorsun," dedim kendi kendime.

İnsanların bana baktığını fark ettim. Bunu yüksek sesle söylemiştim demek ki.

Aceleyle Tawara-machi metro istasyonuna doğru yürüyordum. Bir yandan acele ederken bir yandan da endişeyle arkama bakıyordum. Annemin peşimden geliyor olabileceği korkusunu taşıyordum.

Ama öyle bir şey olmadı.

Bölüm 7

Akşam saatlerinde gök gürültülü bir fırtına patlamıştı.

Yüksek bir otelin en üst katındaki bir barda, çakan şimşekleri ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru seyrediyordum. Cama vuran yağmur taneleriyle şeffaflığını yitiren pencerelerin ötesinde şimşekler parlıyordu. Toprağa saplanan şimşeklerin parıltısının bulanıklaşan pencerelerden sadece puslu bir şekilde görülüyor olması, beni biraz huzursuz ediyordu. Devasa camı paramparça edip şimşeklerden yayılan muhteşem ışık huzmelerini görmek istiyordum. Belirsiz şeylerden, şeffaf olmayan şeylerden, karanlığı çağrıştıran şeylerden uzaklaşmak istiyordum. Aydınlık, tertemiz ve her şeyin net bir biçimde odaklandığı bir dünyada olmak istiyordum. Giriş veya bodrum katında bulunan yerlerden uzak durup aydınlık bir bar aradığım için buraya gelmiştim. Ama fırtına ve yaklaşan gece yüzünden, burası da anbean karanlıklar diyarı tarafından ele geçirilmişti.

Tek kişilik daireme geri dönmeye korkuyordum. Tabii ki, korkum evden yana değildi. Asıl kendimden korkmalıydım. Bunu biliyordum.

Yıllar önce ölmüş olan iki insanı öldükleri zamanki hâlleriyle gördüğüm bu halüsinasyonlarla kendi kendime başa çıkamamanın verdiği şaşkınlığın içinde kaybolmuştum.

Bugün yaşadıklarım hiç de halüsinasyonmuş gibi bir his uyandırmamıştı. Annem, sanki şu an gözümün önünde duran viski bardağı gibi, capcanlı biri olarak gözümün önünde duruyordu. Onun benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu nasıl düşünebilirdim ki?

Bana bira ikram etmişti ve o biranın verdiği sarhoşluk hissi, daha az öncesine kadar hâlâ vücudumdaydı.

Ama halüsinasyondu. Bunların gerçek olması mümkün değildi.

Ve bu halüsinasyonu kendi başıma silip iyileştirecek yetenek bende yok gibiydi. Midemin etrafında çaresizlik duygusu uçuşuyordu. On iki yaşımda ailemi kaybetmenin benim kişiliğimde kesinlikle bazı çarpıklıklara yol açtığına şüphem yoktu. Ama anne ve babasıyla büyümenin insanlara başka sorunlar getirdiğini ve bu noktada aralarında bir benzerlik olduğunu düşünüyordum. Aradaki fark ise, iki tarafın yetişkin olduğunda o çarpıklıkları veya sorunları nasıl kontrol edip ehlileştirdiği ve yaşamaya devam edebildiğiydi. Kendimce ben bu durumu çözdüğümü düşünüyordum. Bu şekilde birdenbire saldırıya geçebilecekleri hiç aklıma gelmemişti. Halüsinasyonlar büyük olasılıkla, on iki yaşımda ebeveynlerimi kaybettiğimden dolayı tatmin edilemeyen şeylerin yerini doldurmayı arzuladığım için bilinçaltımda ortaya çıkıyor olmalıydı. Ama bilinçli düzeyde, ben bu tür bir açlığım olmadığını sanıyordum. Yine de o iki insanla birlikteyken hissettiğim sakinleştirici rahatlığı yeniden düşününce, bu benim bilinçaltımda bir yerlerde, o tür bir sevgiyi şiddetle arzuladığımı gösteriyordu. Ve boşanmanın getirdiği yalnızlık dolu günlerde, bunun halüsinasyon olarak su yüzüne çıktığını düşünmek mantığa gayet uygun görünüyordu. Fakat gerçek şu ki, bu açıklamalarla yaşadıklarımın hiçbir şekilde açıklığa kavuşturulduğunu hissetmedim.

Böylesine gerçekçi bir halüsinasyon mümkün olabilir miydi? Eğer bu bir halüsinasyon ise o zaman bu bar da, otel de, gök gürültüsü de, şimşekler ve yağmur da, her şey halüsinasyon olmalıydı. Öğleden sonra gördüğüm annem ve o gece karşılaştığım babam – tıpkı şu anda beni çevreleyen insanlar ya da mobilyalar gibi– kesinlikle benim yanımdaydılar. Bu duyguyu inkâr edemezdim.

Soğukkanlı davranmak zorundaydım.

Kabul etmek istemiyordum ama bu durum, benim içsel zayıflı-

ğımdan kaynaklanan bir kişilik çöküntüsünün habercisi olabilirdi. Eğer öyleyse, bunu engellemek zorundaydım.

Daha fazla içki içmemeliydim. Eve dönmeli ve çalışmalıydım. Günlük rutinimi devam ettirmenin halüsinasyonlarla savaşma konusunda ilk kale olacağını hissediyordum.

Bir taksiye binerek eve döndüm.

Taksiden indiğimde yağmur dinmişti ve ay binanın önündeki boş park yerini aydınlatıyordu.

Asansöre binerken ilk iş evdeki tüm ışıkları açayım, diye düşündüm. Masa lambasından yatak odasındaki başucu lambasına, banyonun ışığına varana kadar...

Ve korkudan kurtulmalıydım. Annemin sesi zihnime kazınmıştı. "Hangi çocuk kendi anne babasının soyadını sorar ki?"

Karanlık dairemin kapısını açtım ve içeri girer girmez oturma odasının ışığını yaktım. Yatak odasının ışığını da, yatağın başucundaki küçük lambayı da, banyonun ışığını da, masa lambasını da...

Sonra birdenbire paniğe kapıldım.

Banyonun ışığı yanmıyordu. Defalarca düğmeye bastıysam da yanmadı, hâlâ karanlıktı. Derken aniden banyonun tamamını garip bir varlığın doldurduğunu hissettim. Korku beni sıkıca bağlamıştı sanki. Küvetten önce garip bir el ve ardından bir dirsek çıkacak, sonra yüzü ve en nihayet bedeni belirecek ve ayağa kalkarak yüzüme bakacakmış gibi gerçekçi bir duygu üstüme hücum etti.

Ağzımı kocaman açıp havayı içime çekerek var gücümle sesimin çıkmasını engelledim ve banyo kapısını sertçe kapattım.

Ne kadar da aptalım! Sadece ampul yanmıştı. Hepsi buydu. Neden titriyordum ki? Ama böyle düşünmeme rağmen bir süre yerimden kıpırdayamadım. Orada öylece dururken bir ses duydum. Bir ses... Ne sesiydi? Ah, zilmiş. Girişteki diyafonun zili. Bunda hiçbir tuhaflık yoktu. Biri gelmişti. Zile basıyordu. Şaşılacak bir şey değildi. Fakat kimdi? Eğer babamsa ne yapacaktım? Ya annemse?

Cevaplamak için diyafona doğru yürüdüm. Sonsuz bir korkunun içinde boğulmak üzere olduğumu hissettim ve bunun için ken-

dimden nefret ettim. "Yeter artık, kendine gel!" dedim alçak sesle ve sonra ahizeyi kaldırdım.

"Benim, Kei."

Çok sevindim.

Kapıyı açınca, uçuk yeşil bluz ve sarı etek giymiş olan Kei, "Girebilir miyim?" diyerek başını hafifçe yana eğdi.

Kei'e yaşadıklarımı anlatmadım.

Hâliyle insanların böyle durumlarda ne yaptıklarını pek bilmiyordum. Belki de benim tetikte olma alışkanlığım biraz güçlüydü. Biraz da bu alışkanlığımı yıkmak isteğiyle kaç kez ona anlatmayı düşündüysem de her seferinde kendimi tuttum.

Yaşadıklarım, sokakta soyguna uğramakla aynı şey değildi.

Bu halüsinasyonlar bendeki bir rahatsızlık veya eksiklikten kaynaklanıyor olabilirdi ve ne olduğunu açıklayamadığım bir şeyden korktuğumu Kei'in bilmesini istemiyordum.

Az önce beni lobiye girerken gördüğünü söyleyen Kei, "Çok solgun ve yorgun görünüyordun," dedi.

"Solgun görünmem ay ışığı yüzündendir, hiç de yorgun değilim," diyerek kandırmaya çalıştım onu. Kei otuz üç yaşındaydı ve ben ondan on beş yaş büyük bir erkek olarak yorgunluğumu gizlemeliydim.

"Öyle mi gerçekten?" diyen Kei, kollarımdaydı. "Ne olduğunu açıklayamam ama normal görünmüyordun."

"Etrafımda hayaletler falan mı dolaşıyordu?"

Böyle şaka yapar gibi sorsam da aslında yarıdan fazlası ciddi bir soruydu bu. Kadınların sezgisi keskindir derler.

"Evet, kesinlikle," dedi Kei. "Bunu söylemek biraz ürkütücü olabilir ama sanki başka boyuttaki bir yerde yürüyor gibiydin..."

"Hayalet gibi mi?"

"Evet, hayalet gibi. O yüzden zili çalarken evde olup olmadığından emin olamadım."

"Sence ben hayalet miyim?"

"Mümkün değil. Burun kılların var."

İkimiz de güldük ve birbirimize sarıldık.

"Hayır, yapma," dedi yine Kei.

Göğsüne dokunmama da bakmama da şiddetle karşı çıkınca, bir kez daha sol yanında tek bir ben bulunan, o dolgun ve beyaz kalçalarına sarılarak onunla seviştim.

O akşam, Kei'in bir gıda firmasının muhasebe departmanında çalıştığını ve Toyama şehrinden otobüsle bir saat uzakta, tarımla uğraşılan bir köyde doğup büyüdüğünü öğrendim.

Ertesi gün, daha önce gidip bir saat kadar gözlem yaptığım bilardo salonunda, öğle saatlerinden gece yarısına kadar tek başıma vakit geçirdim. Dizi için hazırladığım teklifin resmen onaylandığına dair henüz bir bilgi gelmemişti. Ama yapımcı tüm prosedürlerin tamamlanması beklenirse çekimler yetişmeyeceği için bir an önce ilk bölümü yazmaya başlamamı istemişti.

Yapımcı teklifin onay alacağından emindi ve sponsorlardan karşı çıkan olmadığı takdirde, projenin hayata geçirileceğine şüphe olmadığını söylüyordu. Televizyon kanalının kendisi değil de taşeron bir yapım şirketi söz konusuyken, kesin gibi görünen bir şeyin kanal tarafından reddedilmesi pek de nadir bir durum değildi bu yüzden normalde resmi olarak onaylanmadan yazmaya başlamazdım. Ancak bu kez dizi, kanalın kendi prodüksiyonuydu ve ilgili tüm departmanlar projeye yeşil ışık yaktıkları için yazmaya başlamadan önce son gözlemimi yapacaktım.

Ertesi günün sabahı yazmaya başladım.

Akşam saat dokuzu biraz geçe Kei'den telefon geldi, kızarmış yılan balığı kemiği almıştı ve bir şeyler içmek ister miyim diye soruyordu.

Yazmaya başladığım ilk günde, her birine iki yüz karakter sığan el yazması kâğıtlardan, toplam elli üç sayfa doldurduğum için keyfim yerindeydi. Benim dairemde saat on bire kadar içip öpüşerek ayrıldık. Ben sevişmek istedim ama Kei reddetti.

"Her telefon ettiğimde seks yapmak istiyormuşum gibi düşünmeni istemiyorum."

"Öyle bir şey düşünmedim," dedim. Ama benim yaşımda biri için bu ertesi gün yorgun uyanmak demekti. O yüzden ısrar etmedim.

Daire kapısını açmadan önce öpüştük, kapıyı açtıktan sonra bir kez daha öpüştük ve sonra asansörün kapısı kapanana kadar arkasından baktım.

Ertesi sabah saat yedide kalkıp sekizde yazmaya başladım. Akşam üzerine kadar altmış sekiz sayfa daha yazdım. Dünküyle birlikte toplam yüz yirmi bir sayfa olmuştu ve konuya bağlı olarak, bir bölüm için yeterli gelebilirdi. Ama bu seferki dizinin bol diyalog içermesini hedefliyorduk. Hızlı konuşan, geveze karakterlerin bulunduğu bir dizi olacaktı. Bilardo ve tenis sahneleriyle sessiz geçen süreyi hesaba katsam bile sezgilerim bana daha kırk sayfaya ihtiyaç duyacağımı söylüyordu.

Yorgunluktan bitkin düşünce yakındaki bir İtalyan restoranında akşam yemeği yedim. Eve dönerken video dükkânına uğrayarak Eddie Murphy'nin son filmini kiraladım. Bira içip filmi izlerken kanepede uyuyakalmışım. Gece yarısı uyandım ama aklımı karıştıracak şeyler düşünmemeye çalışarak yatağıma gittim. İyi uyumuştum. Bütün günü çalışmakla ve rutin işlerle doldurmuş, annemle babamı zihnimden uzaklaştırmayı başarmıştım.

Üçüncü güne geldiğimde toplamda yüz altmış beş sayfa yazmış ve ilk bölümü tamamlamıştım. Biraz uzun olabilirdi ama ilk bölümde karakterlerin ve dizinin geçtiği mekânların tanıtımı oldukça geniş yer kaplıyordu ve bunlar çıkarıldığında, diyalogların olduğu kısımlar muhtemelen yüz altmış sayfadan azdı.

Nadiren yapabildiğim bir hızla yazmıştım. Bazen bütün gün oturarak sadece üç sayfa yazıp ertesi gün o üç sayfayı attığım ve bu durumun günlerce devam ettiği zamanlar olurdu. Böyle zamanlarda ciddi bir şekilde meslek değiştirmeyi düşünürdüm. Ama şimdi tüm vücudum enerji doluydu. Konuyu çok iyi şekillendirmiştim ve

her bir karakter enerjik bir şekilde bir sonraki bölüme doğru ilerlemeye başlamıştı.

Üstelik henüz saat üçtü. Geriye yazdıklarımı yeniden okuyup düzeltmek kalmıştı. O işi de yarına bıraktım. Bir gün ara verince eksikleri daha iyi görebilirdim.

Durum böyle olunca evde tek başıma kalmak istemedim. Kei hâlâ işten dönmemişti ve öğleden sonra üçte ansızın telefon edip birlikte vakit geçirebileceğim kimse yoktu.

Eskiden olsa karımla sinemaya falan giderdik. Ama yazmayı bitirmenin verdiği sevinç, sonuç olarak benim sevincimdi. Zamanla karımın kendini bu sevincin dışında kalmış gibi hissettiğini anladım ve sonrasında da artık sevincimi göstermemeye gayret ettim. O yüzden, Kei'in yanında da böyle konularda dikkatli davranmalıydım.

Dizinin ilk bölümünün bu kadar rahat ortaya çıkmış olması sadece bu bölüm için değil, geri kalanının ilerleyişi açısından da iyiydi ve tek seferlik bir işin başarısından farklı bir zevk vermişti. Yapımcının ve yönetmenin beklentilerini aşacağından şüphem yoktu. Aslında başlangıçta beni pek heyecanlandırmayan bir proje olmasına rağmen yazmaya başlayınca hızla sahiplenerek hem konuyu hem de karakterleri kendi zevkime göre yönlendirebilmiştim.

Ginza'ya gidip –öğleden sonrası olduğu için– pek kalabalık sayılmayan bir birahaneye girdim ve bir bira içtim.

Ardından düşüncelerimi yavaşça, birkaç gündür aklımdan uzak tuttuğum annemle babama çevirdim. Ağır ağır dönüp arkaya bakmak gibiydi.

Ve bunu yaptığımda annemle babam bana gülümsüyordu. Tabii ki birahanede değillerdi. Ama kalbimin derinliklerinde tatlı tatlı bana bakıyorlardı.

"Seni bekliyoruz. Kendine iyi bak," dedi annem.

Korkuya kapıldım. Ama bir an durup düşününce ne annem ne de babam beni incitecek tek bir şey yapmamışlardı. Sanırım annem senaryoyu hızlıca yazıp bitirdiğim için övünsem buna sevinir ve heyecanımı paylaşırdı.

Asakusa'da yaşananların sıradışı olduğuna hiç şüphe yoktu ve zihnimin yarattığı bir hayal olma olasılığı oldukça yüksekti. Yeniden düşününce, kendimi bu hayallere bırakmanın nesi yanlıştı ki?

Evdeyken veya çalışırken sürekli halüsinasyonlar görüyor olsaydım, terapi alarak bunları zihnimden defetmek gerekirdi. Ama Asakusa'ya gitmeyince belirmeyen, beni rahatlatan ve üstelik içimi ısıtarak bana güç veren halüsinasyonlardan kaçmaya ne gerek vardı?

Ayrılırken arkamdan söylediği sözlerle kadının annem olduğunu doğrulamıştım. Ama henüz onlarla ebeveyn ve çocuk olarak konuşma fırsatımız olmamıştı.

Otuzlu yaşlardaki bir anne babanın kırk sekiz yaşında bir oğlu olması, gerçek dünyada mümkün değildi. Ama hayal dünyasında böyle bir şey olabiliyorsa kendimi o hayallere bırakmaya hazırdım. Garip bir biçimde içimdeki korku yok olup gitmişti. Gözümün önünde canlanan, sadece beni ağırlamaktan gerçekten mutluluk duyan annemle babamın içten gülümsemeleriydi.

Karımla geçirdiğim kısa sürede ve oğlumun çocukluğunda, mutlu ve içten gülümsemeleri tecrübe etmiştim. O yüzden başkalarıyla kıyasladığımda mutsuz biri olduğumu düşünmüyordum. Buna rağmen ebeveynlerimin gülümsemesini özleyerek halüsinasyonlar üretmek, belki de içimdeki çocuğun marifetiydi.

Ama içimdeki bu çocukla bağlarımı koparırsam, bu, Asakusa'da yeniden yaşamaya başlayan otuzlu yaşlardaki annemle babamın da ortadan yok olması demek değil miydi?

Sadece benim ziyaretlerimle var olan iki insandı onlar ve her ne kadar bensiz günlerini çalışmakla veya oyun oynamakla geçiriyor gibi görünseler de aslında benimle geçirdikleri vaktin dışında kalan tüm zaman, onların içinde var olmadığı bir boşluktan ibaret değil miydi? Annemle babamın, bir hareketin ortasındayken öylece donarak katılaşmış balmumundan heykeller olduğunu hayal ettim. Onlara hayat üfleyebilecek tek kişi ben değil miydim?

Ayağa kalktım ve sıcaktan kavrulan caddeye çıkarak bir taksi durdurdum.

Bölüm 8

Dükkânların sıralandığı çarşıdan geçip ara sokağa saptım. Sessizce demir merdivenden çıkmaya başladığımda yine içimden hafifçe bir korku yükseldi. Merdivenin bitimine varmadan durdum.

Bu iki insan, gerçekte neydi?

Mesela efsanelerdeki şekil değiştiren tilkiler veya rakunlar mıydı?

Öldüklerinde babam otuz dokuz, annem otuz beş yaşındaydı. Onların hiç değişmeden, otuz altı yıl önceki hâlleriyle bu binada yaşıyor olmaları, kesinlikle mümkün değildi.

Gerçeklik ne kadar belirsiz olsa da olabilecek ve olamayacak şeyler vardır ve kırk sekiz yaşındaki bir erkek için bu ikisi arasındaki farkı gözden kaçırmak, bir tür dönüm noktası ya da bir çöküş değil midir?

Gerçek olmayanı kolayca kabul edip bir taksiye atlayarak buraya kadar gelmem artık hayatımı umursamadığım anlamına gelmiyor muydu?

Ama ben hiç öyle hissetmedim.

İlk bölümün senaryosuna odaklanmayı başarmış, kötü sayılamayacak bir iş ortaya koymuştum ve buna sevinmek için bolca enerjim vardı. Beni buraya getiren, çaresizlik ve umutsuzluk içinde gerçeklikten kaçma arzusu değildi.

Ama bu merdivenleri tırmanıp ikinci katın koridorunda ilerlersem, en sondaki dairede annemle babamı –en azından annemle babammış gibi davranan ve onlara tıpatıp benzeyen iki insanı– bulacağımdan hiç şüphem yoktu. Son derece kanlı canlı bir şekilde

oradaydılar ve onlarla birlikte olmak öylesine özlem dolu ve tatlıydı ki çekiciliğine karşı koymayı beceremiyordum.

Belki de korkmam gereken bir dünyaya adım adım yaklaşıyordum. Ama öyleyse bile eğer şimdi geri çekilirsem, bir şeyleri koruyup elimde tutmuş olur muydum? Aklı başında bir insan kesinlikle bu merdiveni çıkmazdı. Ama aklı başında davranmakla ne kazanabilirdim ki? Geri dönsem de beni bekleyen çok iyi bir hayat olduğunu düşünmüyordum.

Nihayet ikinci kata çıktım.

Annemle babam birkaç adım ötedeydi.

Yapmakta olduğum şeyi düşününce içimde gıdıklayıcı bir farkındalık duygusu yükseldi ve her adımda dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Nasıl olacaktı? Otuzlu yaşlardaki annem ve babamla yüz yüze bakarak ebeveyn ve çocuk ilişkisi içinde konuşmak nasıl olacaktı?

Söyleyecek çok şeyim vardı. Bilmelerini istediğim o kadar çok şey vardı ki; on iki yaşımdan bu yana geçen günlerim, neler hissettiğim...

"Hideo?"

Birden arkamdan biri seslendi. Babamın sesiydi. Hemen dönüp bakamadım.

"Ne yapıyorsun orada?"

Sesi hızla bana yaklaştı ve sağ omzuma hafifçe dokunduğunu hissettim ve sonra babam yanımdan kayarcasına geçerek kapıya yöneldi. Arkasına dönmeden, "Birkaç atış yapalım mı?" dedi.

"Nerede?" diye sordum.

Ama babam çoktan eve girmişti. Onu takip edip geçen sefer geldiğimdeki gibi –evin içinde bir esinti olsun diye– yine açık bırakılmış kapının yanında durup, "Buralarda öyle bir yer var mı?" diye sordum.

"Aaa! Ne zaman geldin?" diyen annem, mutfakta lavabonun önünde duruyor ve gülümsüyordu.

"Koridorda öylece dikilmiş duruyordu."

Babam gülerek odanın karşı tarafındaki, yerden hafif yüksekçe pencerenin pervazına oturup elindeki sigara paketinin koruyucu bandını açtı. Sigara almaya gidip gelmiş gibiydi.

"Merhaba," dedim sanki on iki yaşındaki bir çocuğun ses tonuyla.

"İçeri gel," dedi annem.

"Gir içeri hadi," dedi babam.

"Bir seferliğine," dedim, ayakkabılarımı çıkarırken. "Uluslararası Tiyatro'nun önündeki meydanda seninle beyzbol oynamıştık baba, hatırlıyor musun?"

"Sadece bir sefer değil yahu, daha fazladır."

"Bir kez oynadık. Sadece bir kez olduğu için hatırlıyorum zaten. Hep daha çok oynamış olmayı istedim. Hep bunu düşündüm."

"Birkaç atış yapalım mı o zaman?"

"Eh, hadi yapın," dedi annem.

"Buralarda bir park var mı?"

"Ön taraftaki sokakta oynarız, kim ne diyecek ki..."

"Olur mu?"

"Bütün dükkânların kepenkleri kapalı zaten. Ayın 17'sine kadar nereye gidersen git, her yer bomboş."

Ah, öyle ya. Ağustos ayındaydık. Obon* yüzünden Tokyo şu anda bomboştu. Birahanenin can sıkıcı bir şekilde boş ve sessiz olduğunu düşünmüştüm, demek ki bu sadece gündüz saati olduğu için değildi.

Babam yorgan ve döşeklerin konulduğu dolabın alt kısımlarını karıştırarak beyzbol eldivenlerini bulup çıkardı. Kullanılmaktan eskimiş bir çift eldivendi ama benim hafızamda bu eldivenler yoktu.

---

* Obon: Japonya'da 13-16 Ağustos tarihlerinde yapılan, 500 yıllık bir tarihi olan Budist geleneği. Bu dönemde, ölen ataların ruhlarının evlerine geri döndüğüne inanılır. Ruhları karşılamak ve uğurlamak için festivalin ilk ve son gününde ateşler yakılır, mezarlar temizlenir ve ataların ruhlarını temsilen suya fenerler bırakılır. *—çn*

"Gerçekten iyi eldivenlerin var. Tam bir klasik."

"Evet, öyledirler. Seninle sadece plastik topla oynadığımız için bunları bilmezsin."

Tabii ya, öyleydi. Hatırlıyorum. Babamın gerçek bir beyzbol topu vardı ama benim için henüz zor olacağını söyleyerek kullanmama izin vermiyordu. Babamla gerçek bir beyzbol topuyla oynamayı çok istemiştim. Ama her seferinde meşgul olduğunu söylemişti. Sadece bir kez, o da lastik topla oynamayı kabul etmişti. Sushi restoranından ahbaplarıyla oynadığı beyzbol maçlarına öylesine kendine kaptırmıştı ki oğluyla beyzbol oynamayı aklına bile getirmiyordu.

"O zaman biz biraz çıkıp gelelim," dedim anneme.

"Güle güle, iyi eğlenceler," diyerek annem bizi uğurladı.

Babamla ön taraftaki yola çıktık. Ama çarşının olduğu sokakta atış yapmak imkânsızdı. Gerçekten de çoğu dükkânın kepenkleri kapalıydı ve trafik her zamankine göre sakindi. Ama yine de atış yapılacak kadar boş değildi.

"Yapacak bir şey yok. Ne dersin, şu tarafa doğru gidelim mi?"

Babam önüme düşerek hızlı adımlarla yürümeye başladı.

İçimden gülümsemek geliyordu. Çocukken, babamın kavgalarda sert ve hata kabul etmeyen bir adam olduğunu düşünürdüm. Ama belki de gerçekte, şimdi olduğu gibi anlayıp dinlemeden konuşan ve yanıldığı ortaya çıktığında bile sakin ve soğukkanlı bir tavırla elinden geleni yapıp başka alternatifler bulmaya çalışan, tasasız ve neşeli bir adamdı.

Bunu keşfetmek çok keyifliydi. Bunun tadını çıkaran ben, kırk sekiz yaşında olsam bile, Honganji Tapınağı'nın önündeki caddeye gelip de babamın attığı ilk top eldivenime dokunduğu anda, on iki yaşımdaki hâlime geri dönmüştüm.

İyi bir gerilmeyle yapılan güzel bir atıştı.

"Çok iyi atıştı, baba."

"Eh, herhalde yani. Ne bekliyordun ki?"

Arada bir gelip geçenler insanlar veya arabalar yüzünden kesintiye uğrayarak bir saate yakın atış yaptık. Her bir topun sert veya yumuşak dokunuşuyla, babamın uzun süren yokluğunu geri kazanmanın zevkini yaşadım. Arabalar geçerken biraz kenara çekiliyordum. Geçip giden arabalar, hiç kuşkusuz günümüzün modelleriydi ve babamın da arabalar geçerken benim gibi kenara çekilmesi beni çok mutlu ediyordu.

"Araba geliyor!"

"Aa, tamam."

Böyle arada bir oyunu yarıda keserek, Honganji Tapınağı'nın yüksek duvarlarına yanaşıp arabalara yol vermek, her seferinde beni keyiflendiriyordu.

"Geri dönelim mi artık?" dedi babam. "Daha fazla gecikirsek annen başımın etini yer sonra."

Bu sözler bile yeni ve keyif vericiydi. On iki yaşımdayken tanıdığım ailemden çok farklı olduklarını, bir zanaatkârın havalı ve erkeksi tavırlarıyla yürüyen babamın kollarını iki yanda sallamasının sevimli olduğunu düşündüm.

Eve döndüğümüzde, masada edamame, tōfu ve üç bira bardağı vardı.

"Keşke duşumuz olsaydı," dedi annem.

"İyi de nereye koyacaksın duşu?"

Böyle karşılık verdikten sonra, babam yarı beline kadar soyunup, mutfak lavabosuna geçerek bir havluyla vücudunu sildi. Teninin solgun beyazına karşılık, kaslı ve sağlam bir vücudu vardı.

Ben de üstümü çıkarıp atletimle kaldım ve babamın arkasından lavaboda terimi sildim.

Babam televizyonu açtı. Lise beyzbol turnuvası yayınlanıyordu.

Televizyonun yanındaki vantilatör dönüp duruyordu.

"Hideo, sen buraya otur."

Annemin dediğini yaparak ikisinin arasına oturdum. Annem bardağıma bira doldurdu.

"Baba, bugün geç vardiyada mısın?"

"Yok ya, işi bıraktım."

"Evet, maalesef. Yine bırakıverdi," dedi annem.

"Laf söylemesen olmaz, değil mi? Seni hiç aç bıraktım mı?"

"Hayır, ama..."

"Yapılacak iş değildi ki! Doğru düzgün sushi yapabilen tek kişi bendim ve tezgâhın önünden başka beş masa daha vardı, düşünebiliyor musun? Diğer usta eylülde hastaneden taburcu olacak, sen sadece ağustosta idare etsen dediler ama... İdare etsem n'olucak ki? Tek başıma tüm siparişleri yetiştiremezdim. İstesem de istemesem de bazen müşterinin önüne beni utandıracak kadar kötü servisler de gidiyordu. Ve tabii ki müşteriler homurdanıyordu. Neyse ki bugünlerde müşteriler epeyce olgun davrandığı için öfkelenip isyan etmiyorlar. Ama isyan etmemeleri her şeyin yolunda olduğunu anlamına gelmiyor tabii ki..."

"Tamam tamam, anladık. Bak, Hideo gelmiş ama sen uzun uzun anlatıyorsun."

"Konuyu sen açtın ama."

Çok mutluydum. Annemle babam öldüğü zaman televizyon yoktu. Bira, edamame ve tōfu da şimdiki gibi kolay bulunamıyordu. Vantilatör de yeniydi.

Senin adına çok mutluyum, anne. Böyle bir hayat yaşayabildiğiniz için çok mutluyum, baba.

"Öyle küçük yudumlarla içmeyi bırak, içtiğin şey viski değil," dedi babam.

"Evet, bence de. Çekinmeden rahat rahat iç. Yeterince paramız var," diye ekledi annem.

Bardağımda kalan birayı tek dikişte içtim ve yeniden doldurması için anneme uzattım.

Onlara bir duş almak istiyordum. Bir klima da iyi olurdu. Bir de kasa kasa bira getirmek istiyordum.

Ama sanırım bunlar hiçbir işe yaramayacaktır. Tıpkı bir film se-

tindeki gibi her ne kadar görünenler gerçek hayatın birebir kopyası olsa da korkarım ki burada bir gerçeklik yoktu. Buradan ayrıldığımda, ikisinin bir anda hareketsiz kalacağı, renklerinin solacağı ve nefeslerinin kesileceğine şüphe yoktu.

"Geçen geldiğinde bir şeyler yazarak para kazandığını söylemiştin ama..."

"Bir şeyler değil, televizyon dizileri için senaryo yazıyormuş. Ne harika değil mi?"

"Bunun nesi harika ya? Yazar dediğin herifler, dünyada neler olup bittiğinden en az haberdar olanlar bence. Sadece hava atmayı bilen, ikiyüzlü korkaklar! Açık konuşmak gerekirse ben onlardan hiç hazzetmiyorum."

"Kendi oğluna neler söylüyorsun?"

"Ben Hideo'nun öyle olduğunu söylemiyorum ya. Sadece o tiplerin çoğunun böyle olduğunu söylüyorum. Yazar dediğin herifler duygusuzdur işte."

Yaşça benden küçük olan babamın, kendinden emin ve bilmiş bir tavırla konuşması beni çok eğlendiriyor olsa da diğer yandan içimi bir boşluk duygusu kaplamıştı. Babam, tam da bir babanın söylemesi gereken şeyleri söylüyordu. Ama bunların hepsi, benim ona söylettiğim sözlerden ibaret değil miydi?

Şu anda yanımda olan annem ve babam, geçmişteki ebeveynlerim değil, benim zihnimin yarattığı figürlerdi ve yıllar önce ölmüş olan gerçek annemle babam, ne kadar çabalasam da geri dönmeyeceklerdi. Artık kendimi kandırmaktan vazgeçmeliydim.

Fakat öte yandan, gözümün önünde oturan ve hiç de hayale benzer bir yanı olmayan şu iki figüre baktığımda, onların sadece benim zihnimin ürünü olduğunu nasıl söyleyebilirim diye düşündüm.

"Baba," dedim. "Hadi, tokalaşalım."

"Tokalaşmak mı?"

"Seninle de, anne."

"Gidiyor musun yoksa?"

"Akşam yemeğini ye de öyle git. Ne acelen var?"

İkisinin bu sözlerini de benim söyletiyor olduğumu düşünmek ne kadar üzücüydü.

"Hayır, henüz gitmiyorum. Sadece tokalaşmak istedim."

"Tamam."

Babam elini uzattı. Elini sıkıca tuttum ve onun elimi sıkıca kavradığını da hissettim. Kendi elimi tutuyormuşum gibi değildi.

"Sıra bende," diyen annem elini uzattı. Elleri biraz tahriş olmuş gibiydi ama babamın ellerine kıyasla daha yumuşak ve küçüktü.

Ellerine dokunmanın verdiği hissi hafızama kaydetmeye çalıştım. Bu dokunuşun da bir halüsinasyon olduğunu söylenemezdi.

"Baba, bir şey daha var," dedim.

Bir şey daha arıyordum, benim içimden gelmeyen başka bir dokunuş, bir işaret arıyordum. "Sen hanafuda* biliyordun, değil mi?" diye sordum. Eskiden ahbaplarıyla evde toplanıp oynadıklarını hatırlıyordum.

"Niye sordun? Nerden çıktı şimdi bu?"

"Evde hanafuda kartları var mı, anne?"

"Var tabii. Ama çok uzun zamandır oynamadık."

"Bana öğretir misin?"

Hanafuda oynamayı bilmiyordum. Eğer babam nasıl oynanacağını öğretirse ve onlardan ayrılıp eve gittiğimde hâlâ oynamayı hatırlıyorsam, babamın benim zihnimin yarattığı bir figür olmadığını bilecektim.

"Senin gibi yazarlık yapan biri hanafuda oynamayı bile bilmiyor mu?"

---

* Hanafuda: (hana: çiçek, fuda: kart) Üzerinde çiçek desenleri bulunduğu için hanafuda (çiçek kartları) olarak adlandırılan Japon oyun kartları. Bir destede her biri bir ayı temsil eden dört karttan oluşan on iki set olmak üzere, toplam 48 kart bulunur. Oyuncu sayısına göre hana-awase, hachi-hachi, koi-koi, kakkuri vb. türleri vardır. *—çn*

"Bir aralar mahjong* oynamaya epeyce kendimi kaptırmıştım."

"Koi-koi mi oynarız?"

"Fark etmez, hangisi olursa. Hachi-hachi üç kişiyle oynanıyordu, değil mi?"

"E, biliyormuşsun ya!"

"Tüm bildiğim bu kadar."

"Hana-awase daha iyi olmaz mı?" dedi annem. Ben aralarındaki farkları bile bilmiyordum.

"O da olur."

Böylece bana oyunu öğretirlerse açık bir şekilde annemle babamın benden farklı insanlar olduklarından şüphe etmeyecektim. Benim yarattığım hayali figürlerden ibaret olmadıkları, gerçekten var oldukları ortaya çıkacaktı.

Babam annemin getirdiği kutudan kartları çıkararak ustalıkla karıştırmaya başladı.

"Tamam, şimdi kartların aylara göre ayrıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Aylar derken?"

"Ooo, durum vahim! O kadarını bile bilmiyor musun? Şunu bir kenara çekelim hele," diyerek masayı köşeye doğru itti.

Masanın üzerindeki bira şişelerinden biri devrilecek gibi sallanmaya başladı. Neyse ki tam zamanında şişeyi yakaladım ve annem masayı kenara çekene kadar dikkatlice tuttum.

"Şimdi, annenin dediği hana-awase var ya, ona bakappana da deniyor. Biliyorsun 'baka' aptal demek, yani aptallar bile oynayabilir. Tamam mı?"

Bir dizini altına alıp diğer dizini yukarıda katlayarak havalı bir şekilde oturan genç babam, bilmiş bir edayla bana oyunu öğretmeye başladı.

* Mahjong: Japonya ve Güneydoğu Asya başta olmak üzere, tüm dünyada tanınan ve prensip olarak dört kişiyle oynanan Çin kökenli kart oyunu. Japonya'da Meiji Dönemi'nden itibaren tanınmaya başlamıştır. Genellikle 34 farklı dizayndaki 136 kartla oynanır. Japonya'da kendine özgü kuralları vardır. *—çn*

Bölüm 9

Ertesi gün akşam üzeri, yapımcıyla buluşmak üzere Shibuya'daki bir kahve dükkânına gittim. Biraz erken varmıştım. Az sonra yapımcı da içeri girdi ve beni fark ettiğinde yüzünün rengi hafifçe değişti.

Hemen yüzüne bir gülümseme takındı. Yine de, ters giden bir şeyler var, diye düşündüm. Kesinlikle şu sıralar üzerinde çalıştığım dizi projesiyle ilgili bir sıkıntı olmalıydı.

İlk bölümün senaryosu sorunsuzca tamamlanmıştı. Hızlıca yazmıştım ve yeniden gözden geçirdiğimde sadece birkaç küçük düzeltmeden başka bir şey çıkmamıştı. Neredeyse, fazlasıyla sorunsuz bir çalışma olmuştu. Ve böyle zamanlarda, mutlaka bir aksilik çıkardı.

"Çok hızlı tamamlandı, değil mi?"

Buzlu süt sipariş eden yapımcı, garsonun getirdiği soğuk havlu bezle terli yüzünü sildi.

"Sanırım bu aralar havamdaydım."

"Bu çok iyi."

Fakat konuşurken yüzüme bakmıyordu. İnce deri çantasını açıp içinden sarı renkli büyük boy bir zarf çıkardı.

"Telefon ettiğimde mührünü de yanında getirmeni isteseydim keşke."

"Neden?"

"Senaryo metnini teslim almadan önce evrak işlerini tamamlamamız gerekiyor. Kanalın yeni politikası işte..."

Sarı renkli zarftan, kanalla imzalayacağımız sözleşmeyi çıkardı.

"Standart bir sözleşme metni. Senaristin alacağı miktar dışında tamamıyla aynı. Üç yere mühür basman gerekiyor. Onları kurşun kalemle hafifçe daire içine aldım.

"Bu durumda teklifimiz kabul edildi mi demek oluyor?"

"Evet evet, öyle. Sponsorların hepsi onayladı. Ekim ayının ikinci haftasından itibaren yayına girecek. İlk hafta özel bölüm olacak. Dün günübirlik Osaka'ya gidip R Eczacılık'la, oradan döner dönmez de saat beş civarı M Kozmetik yetkilileriyle görüştüm. Bu sabah saat onda da K Otomotiv'le. Bir yapımcı böyle ayak işleri yapmamalı. Pazarlama departmanından birileri de gidip halledebilir aslında ama sponsorların hepsi yapımcıdan dinlemekte ısrar ediyor. Bittim, tükendim artık. Haber vermekte bu kadar geciktiğim için üzgünüm. Biraz sıkı bir program olacak. Eylülün ilk haftasında çekimlere başlıyoruz. Sana güveniyorum."

"İşte, ilk bölüm," diyerek senaryo taslağını uzattım.

"Eline sağlık. Hemen okuyacağım. Sormak istediğim bir şey olursa, seni ararım."

"Tabii."

O sırada buzlu süt geldi.

Öyleyse şimdilik herhangi bir sorun yok demekti.

Hayır, belki de her şey yeni başlıyordu.

Aslında başrol oyuncumuz üç aylık hamileydi ve babasının kim olduğunu bilmiyordu. Ama bebeği doğuracağını söylüyordu. Çekimler üç ay süreceği için bittiğinde altı aylık hamile olacak ve epeyce görülür hâle gelecekti. Elbette kıyafetlerle gizlemek mümkündü ama tenis oynadığı sahnelerde ne yapacaktık? Üstelik evli olmayan bir annenin oynadığı bir diziye halkın nasıl bir tepki vereceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Tepkiler olumlu yönde olursa sorun değildi ama tersi de çıkabilirdi. Şimdiden sonra rol dağıtımını değiştirmek bizi zorlayacak olsa da yapacaksak da tam zamanıydı. Belki benim hayal gücüm fazla çalışıyordu ama en kötüsünü düşünüp hazırlıklı olmak, alacağımız darbeyi hafifletirdi.

"Ha," dedi, birden aklına bir şey gelmiş gibi. İşte geliyor, diye düşündüm.

"İlk bölümle ilgili olarak önceden bilmem gereken bir şey var mı?"

"Röportajlar sırasında epeyce detaylı konuştuğumuzu düşünüyorum."

"Haklısın, konuştuk."

"Önce bir oku lütfen."

"Sen memnun kalmış gibisin."

Ama sanki başka bir şey söylemek istiyor gibiydi. Bakışlarını gizlemek istercesine etrafına bakınıyor, bir şeyler düşünüyordu sanki.

"Söylemek istediğin bir şey var galiba," diyerek gergin bir şekilde gülümsedim.

"Efendim?"

"Bir sorun mu var?"

"Neden sordun?"

"İçeri girdiğinde, her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir ifade yoktu yüzünde."

Daha doğrusu, içeri girip beni gördüğü andaki yüz ifadesiydi. Evet, buydu. Beni görünce yüzü değişmişti.

"Aslında bu..." diyerek güldü.

"Nedir o?"

"Biraz endişeli olmak kötü bir şey değildir. Gerçi belki bana kızabilirsin ama..."

"Benimle mi ilgili?"

"Sağlığın yerinde, değil mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Biliyorsun, biz yapımcılar daima ters giden bir şeyler olup olmadığından endişe ederiz."

"Bir sorunum yok, her şey yolunda."

"O zaman sadece ışık yüzünden olsa gerek."

"Yüzümde bir tuhaflık mı var?"

"Biraz solgun görünüyorsun. Nasıl desem... Bilirsin, eğer senaryiste bir şey olursa yapımcı olarak en çok başı derde girecek kişi benim. O yüzden, lütfen proje bitene kadar kendine dikkat et. Sonrasında ölsen de sorun olmaz..."

Karşılıklı gülüştük ve bir süre daha sohbet edip vedalaşarak ayrıldık.

Caddede yürürken mağazaların vitrinlerine yansıyan görüntüme bakmaya çalıştım ama yüzümün rengini anlamak mümkün değildi. Kendimi yorgun da hissetmiyordum.

Geçen gece annemlerle yemek yedikten sonra eve dönüp saat on birde yatmıştım. Sabah saat dokuzda birinci bölümün taslağını yeniden okumaya başlayıp yaklaşık bir buçuk saatte bitirmiştim.

"Böyle tuhaf şeyler söylemesen!"

Ama yine de endişelendim.

Annemle babam ölüler dünyasının insanlarıydı ve o tür varlıklarla temas eden birinin ruhunun ve canlılığının elinden alınması olası bir durumdu. Efsanelerde ve romanlarda da sıkça böyle şeylerle karşılaşmak mümkündü.

Dışarı çıkmak için tıraş olurken, yüzümün renginde dikkat çekecek kadar bir solgunluk fark etmemiştim. Gerçi biraz kanım çekildiyse de, bu şaşırtıcı sayılmazdı.

Hemen aynaya bakıp gerçekten yüzümün solgun olup olmadığından emin olmak istedim. Ancak korktuğumu sanmıyorum. Tersine, tuhaf bir huzur ve rahatlama içindeydim. Annemle babamın, o kayıtsız hâllerinin arkasında, yeniden benim karşıma çıkabilmek için ölçülemez fedakârlıklar yaptıklarını hissetmiştim. Onların bu fedakârlığının karşılığını ödemek için ruhumdan ve canlılığımdan bir parça kaybetmem kaçınılmazdı ve aksine, bunun bana kendimi daha iyi hissettireceğini düşünüyordum. Solgun yüzüme baktığımda rahatladığımı görüyordum. Şu anda onlardan çok şey alıyordum.

Birkaç kez gittiğim Hint restoranını hatırladım. Kasanın hemen yanında büyük bir ayna vardı.

Vakit henüz erkendi ama akşam yemeğini orada yiyip eve gidebilirdim. Dizinin ekim ayının ikinci haftasından itibaren yayınlanmaya başlayacağını düşününce, ağustos ayında üç bölüm daha yazmak istedim. Yani beş günde bir bölümlük bir tempo! Vay canına, bu

müthiş bir mücadele olacak! Acı acı gülümsedim. Demek ki ruhumu ve canlılığımı kaybetmek üzere değildim.

Ve Hint restoranındaki aynaya yansıyan yüzüm hiç de solgun görünmüyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi Kei.

O akşam geldiğinde saat dokuz civarıydı ve gelir gelmez böyle söylemişti.

"Nasıl yani?"

Eve geldikten sonra da bir kez daha kontrol ettiğim yüzümün rengi hakkında hiçbir şey sormadığım hâlde Kei'in bunu söylemesi karşısında biraz kafam karışmıştı.

"Alay etme, lütfen. Aslında bu konuya biraz kafayı takmış durumdayım."

Bunu söylerken banyoya giderek iki tane 100 wattlık beyaz ampulün ışığında kendime yeniden baktım.

"Yaşlandığımı kabul ediyorum ama öyle üstüne basa basa söylenecek kadar korkunç göründüğümü düşünmüyorum."

Bunun üzerine Kei yanıma geldi. Aynanın karşısında yan yana durduk ve aynadaki yansımamızda gözlerimiz buluştu.

"Gözaltlarımda biraz sarkma olduğu doğru ama eskiden beri vardı zaten ve yüzümün rengine gelince, kırk sekiz yaşındaki bir şehirli için bu normal bence."

"Tabii ya," dedi Kei. "Dün gece eve geldiğinde seni pencereden gördüm."

"Pencerene bakmıştım ama..."

"Karanlıktı, değil mi?"

"Henüz eve dönmediğini düşünmüştüm."

"Sık sık pencereden dışarıyı seyrediyorum. Ama sanki yalnızlığımın kanıtı gibi ve bunu utanç verici bulduğum için bazen ışıkları kapatıyorum."

"Beni aramalıydın."

"Korktum."

"Benden mi?"

"Ölü gibi bembeyazdı rengin."

"Bir dakika, bir dakika! Şu anda aynaya yansıyan yüzüme bir bak. Berbat göründüğümü söylüyorsun. Tabii ki, sörfçü bir çocukla kıyaslarsan solgun görünebilirim. Ama ben hep böyleydim ve yorgun da değilim. Benim için endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Ve beni korkutacak şeyler söyleme lütfen!

"O zaman," dedi Kei. "O zaman sana görünmüyor demektir," diye ısrar etti. "Ne kadar solgun ve çökmüş olduğunu göremiyor musun?"

"Nerem solgun ve çökmüş benim? Sen benden daha solgun görünüyorsun." Aynadaki Kei'e yöneldim. Sesim biraz yükselmişti.

"Ben gayet iyi görebiliyorum. Bak! Sağ elimi kaldırıp indirdim ve şimdi senin omzuna sarıldım. Sol elimle burnumu sıkıp dilimi çıkardım," diyerek dilimi dışarı çıkardım ve "Buna rağmen kendimi göremiyorsam o zaman ne görüyorum ben?" dedim.

"Alay etmeyi bırak!"

Kei'in bakışları beni korkutacak kadar ciddiydi.

"Alay falan etmiyorum. Bunu o kadar da ciddiye almayı istemiyorum doğrusu. Aksine, ben şu anda çok iyiyim. Çok iyiyim ve seni istiyorum."

Onu öptüm. Kei, sanki bir şey söylemek ister gibi kısa bir an direndi ardından gevşeyerek teslim oldu. Dudaklarımız ayrıldığında Kei yeniden sordu.

"Bir şey mi oldu? Garip bir şey?"

"Komik bir şey gibi mi?" diye sordum, neyi kastettiğini bilmeme rağmen. Eğer şimdi ailemden bahsedersem, Kei hemen bir sonuca varıp heyecanlanacak ve onların kötü ruhlar olduğunu söyleyecekmiş gibi hissediyordum. Annemle babama kovulması gereken kötü ruhlar gibi muamele edilmesini istemiyordum.

"Bir şey olmadı mı?" diye sordu Kei.

"Hayır, olmadı. Aklıma gelen hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsun."

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü kötü bir yalancısın."

"Sen bana öyle bakınca, söylemediğim yalanlar için bile özür dilemek istiyorum."

"Kaçamak cevaplar vermeyi bırak, lütfen. Kesinlikle ciddi bir şeyler var. Öyle hissediyorum."

"Buna sevindim."

"Konuyu değiştirme!"

"Benim için bu kadar endişeleneceğini düşünmemiştim."

"Endişelenmem normal değil mi? Yoksa öyle değil miyiz?"

"Ne değil miyiz?"

Kei bir an duraksayıp gözlerini hafifçe başka yöne çevirdi. Ancak hemen ardından, delici bakışlarını yeniden bana yöneltti.

"Sevgili olduğumuzu düşünüyordum," dedi.

"Ben de öyle. Sadece—"

"Sadece, ne?"

"Ben öyle olduğumuzu varsayacak durumda değilim."

"Nedenmiş o?"

"Aramızda tam on beş yaş fark var."

"Otuz üç yaşında bir kadın, genç olduğunun söylenmesinden mutluluk duyar ama benim de bazı engellerim var. Gereksiz yere çekinip kendini dizginlemeyi bırak. Sevgili olabilir miyiz, olamaz mıyız?"

"Tabii ki olabiliriz."

"O zaman banyo dışında bir yerde öpüşebilir miyiz?"

Bir kez daha uzun uzun öpüştükten sonra oturma odasına geçtik.

Yüzümün rengi konusunu kapattık sanıyordum.

Fakat kanepeye oturup göğsüne dokunmamaya özen göstererek onu okşamaya başladığımda Kei birden kaskatı kesildi ve, "Benden gizleme," dedi.

"Gizlemiyorum."

"O zaman tek bir cevap ver bana."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Aynadaki yansıman sana gerçekten yorgun ve çökmüş gibi görünmedi mi?"

"Kırk sekiz yaşında olup da yorgun görünmeyen bir erkek yoktur."

"Gözlerinin altında koyu halkalar var," dedi Kei, yüzüme bakarak. "Yanakların çökmüş."

Bir süre sustum, Kei'e bakıyordum.

"Şu anda öyle görünüyorsun ve aynaya yansıyan görüntün de öyleydi."

Çevresindekilerin sürekli kötü göründüğünü söylediği son derece sağlıklı bir adamın en sonunda hastalandığı bir roman okuduğumu hatırlıyordum ama Kei'in böyle bir şey amaçladığını düşünemiyordum bile. Yine de benim aynada gördüğüm yüzün, ne gözlerinin altında koyu halkalar vardı ne de yanakları çökmüştü. Tersine, biraz kilo almış gibiydim. Öyleyse bu, ikimizden birinin gerçek olmayanı gördüğü anlamına geliyordu. Çoğunluğun oyu düşünülürse Kei üstün durumdaydı. Çünkü yapımcı da benim iyi göründüğümü düşünmüyordu.

Ben hiç kıpırdamadan düşünürken Kei de hareketsizce beni izliyordu.

Korku yavaşça midemin derinliklerinde harekete geçti.

Aynaya yansıyan görüntünün gerçek ben olmadığı varsayılırsa kendimi nasıl algılamam gerektiğini bilemiyordum. Böyle aptalca bir şey mümkün olabilir miydi? Ama şu sıralar zaten hayatımda aptalca şeyler olduğunu düşününce, sonrasında olabilecek hiçbir şeyi mantığa aykırı diyerek inkâr edemezdim.

"Tamam, anlatacağım," dedim. "Anlatacağım ama bunu iğrenç veya uğursuz bir şeymiş gibi düşünmeni istemiyorum."

Kei sessizce başını salladı.

"İçimde mutluluk hissinden başka bir şey yok. Yorgun görünüyor olabilirim. Ama beni yoran diğer şeylerle karşılaştırıldığın-

da, gerçekten senin endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadığını söyleyebilirim. Muhteşem bir deneyimdi. Gerçek dışı bir deneyim olduğunu inkâr edemem ama..."

Asakusa'daki rakugo tiyatrosunda babamı gördüğüm geceyi anlatarak başladım. Beni dinlerken Kei'in yüzünde bana inanmadığına dair bir ifade yoktu. Belki de sözümü yarıda kesmekten korkarak gerçek tepkisini dikkatle gizliyor olabilirdi. Ama öyle bile olsa onun samimiyetinden kuşku duymadım.

Sevgili olduğumuzu söylesek bile henüz o kadar uzun süredir birlikte değildik. O yüzden, yorgunluğumun nedenini böylesine içtenlikle sorup anlamaya çalışması, beni gerçekten etkilemişti. Bazıları kendi kendime gelin güvey olduğumu düşünüp alay edebilirdi ama aşka benzer bir şey hissediyordum.

Sonra, çok uzun süredir başkalarının ilgisinden uzak kaldığımı fark ettim. Şikâyet etmiyorum. Ben de uzun zamandır kimseye karşı bu kadar ilgi duymamıştım ve böyle birinin başkalarından ilgi görmemesi elbette ki kaçınılmazdı. Sadece Kei'in ilgisinin, kupkuru bir boğazın uzun süren susuzluktan sonra ilk içtiği su gibi olduğunu düşündüğüm için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Çünkü dün de annemle babamın ilgisi ve sevgisiyle sarmalanmıştım.

Belki de bir noktada, ailemle yaşadıklarımın gerçek dışı, Kei'e olan sevgimin ise gerçek olduğunu ayırt ediyordum. Ve bunun için kendimden utandım.

Üstelik, dün gece eve döndükten sonra babamın öğrettiği hanafuda oyununu gözden geçirip kartlarla aylar arasındaki ilişkinin ansiklopedide yazılanlarla tam olarak eşleştiğinden emin olmama rağmen...

Tüm bunları Kei'e anlattıkça, Asakusa'daki annemle babam gitgide var olması mümkün olmayan varlıklar gibi görünmeye başlıyordu.

Bölüm 10

Evli olduğum süre boyunca, tüm davranışlarım bir noktada daima karımla bağlantılıydı. Beni kesinlikle kısıtlamıyordu ama yine de aklımın bir köşesinde yaptıklarım konusunda karıma nasıl bir bahane uyduracağım veya nasıl bir açıklama yapacağım düşüncesi vardı. Boşandıktan sonra bile bir süre bu kısıtlanma hissinden sıyrılamadım ve bir gün benim ne yaptığımla kimsenin ilgilenmediğini fark ettiğimde yaşadığım özgürlük hissini hâlâ hatırlıyorum.

Kei'e Asakusa'da olanları anlattığımın ertesi günü, uzun zamandır ilk kez karımla birlikte olduğum zamanlardaki o kısıtlanma hissinin yeniden canlandığını hissettim. Sanki birinin arkasından gizlice bir şeyler yapmaya çalışıyormuş hissinin...

Kei'den gizli Asakusa'ya gitmeyi düşünüyordum.

"Söz ver," demişti Kei. "Bir daha kesinlikle gitmeyeceğine söz ver."

İtiraz etmek istesem de mantıklı bir açıklama bulamamıştım.

Annemle babam, kötülük ve fesattan ne kadar uzak olurlarsa olsunlar fark etmezdi, onlar çoktan ölmüş varlıklardı. Ölülerin yeniden ortaya çıkması, başlı başına canlıların düzenini temelden altüst edecek bir güce sahipti ve o varlıklardan kaçınmak isteyen Kei'in duygularını ben de paylaşıyordum. Ama söz konusu annemle babamdı ve onların yüzleşmem gereken birer engel olduğuna ikna olamıyordum.

"Ama hepsinin iyi huylu varlıklar olduğu söylenemez, değil mi? Çok zayıf ve bitkin görünüyorsun. Gözlerin öyle çökmüş ki seni görenler şok olur!"

Ama ertesi sabah aynaya baktığımda bile, kendime o kadar zayıflamış ve bitkin görünmedim. "İnan bana," demişti Kei defalarca. "Müthiş derecede zayıfladın ve bitkin görünüyorsun."

Başkalarının açıkça görebildiği bir çöküşün, kişinin kendisi için görülemez olması yaygın bir durum. Belki bu benim için bir dersti ama aynanın bana böyle bir uyarıda bulunmasını istemiyordum.

"Göster bana!" dedim aynaya. "Bana gerçekte ne olduğumu göster!"

Fakat ayna hâlâ önceki gibi sadece benim canlılık dolu görüntümü yansıtıyordu. Ve eğer durum böyleyse, annemle babamı son bir kez görmek istediğimi düşündüm.

"Yine gel!"

"Yakında görüşmek üzere!"

"Tabii, en kısa zamanda!"

Onlara böyle söyledikten sonra bir daha ortalarda görünmemek acımasızlık gibi geliyordu. Eğer isteselerdi, buraya benim daireme gelebilirlerdi ama onlara yine geleceğimi söylediğim için sabırla Asakusa'daki evlerinde beni bekliyorlardı. Onları, tek bir kelime dahi etmeden terk etmenin bencilce bir kendini koruma davranışı olacağını düşündüm. Hem biraz daha zayıflık ve bitkinlikten ne zarar gelirdi ki? İkisini öylece terk ederek korumaya değecek bir hayatım olup olmadığını bile bilmiyordum. Kei'le aramızdakinin aşk olduğunu söylemek mümkündü. Doğrusu, kendimi bir kadın ve bir erkek arasındaki aşkın kollarına teslim etmek istemiyordum.

Ebeveyn sevgisine olan inancım da buna benziyordu. Ama şimdiki ebeveynlerim neredeyse sadece benim için bu dünyaya gelmiş gibi hissediyordum. Ve kalbimi onlara doğru çevirmezsem bu dünyadan yok olup gitmeye mahkûm, çaresiz varlıklar gibi görünüyorlardı bana. En azından onlara veda etmek istedim.

Akşam üzeri olduğunda, sözümden dönerek Kei'e ihanet ettim.

Öğleden sonra vaktimin çoğunu dizinin ikinci bölümünün ana hatlarını oluşturmak için harcayıp ardından Kei'i arayarak evde olmadığından emin oldum ve sonra dışarı çıkmak için hazırlandım.

Ama yine de sanki Kei bir yerlerden beni izliyormuş gibi hissediyordum ve bu hissi üzerimden atabilmek için yüksek sesle, "Hadi bakalım, şimdi şöyle lezzetli bir yemek yeme zamanı..." diyerek koridora çıktım.

Kei şu anda Tsukiji'de, çalıştığı gıda firmasının muhasebe departmanında bilgisayarın karşısında olmalıydı ve işyerinden izin alıp beni takip edemezdi. Telefon edip evde olmadığını doğruladığım için asansörün kapısı açıldığında sanki midem büzüşüyormuş gibi hissetmeme gerek olmadığı gibi, lobiden geçip dışarı çıktığımda Kei'in penceresinden görünmemek için saklanmak zorunda da değildim ama gerçekte tam da böyle bir ruh hâli içinde, kaçarcasına ana caddeye çıktım.

Kei'e verdiğim sözden dönmek için bu kadar enerjiye ihtiyaç duymam çok şaşırtıcıydı. Bu durum, Kei'yi fark ettiğimden daha fazla sevdiğim anlamına mı geliyordu? Asakusa'ya gitmek üzere bindiğim takside, söz vermem için beni sıkıştıran Kei'in ciddi bakışlarını ve biçimli beyaz kalçalarını düşündüm.

"Hideo geldi!"

Her zamanki gibi sessizce demir merdiveni çıkarken annemin sesi duyuldu. Yukarıya baktığımda, alışverişe gitmeye hazırlanan annem gülümseyerek başını salladı ve gözden kayboldu. Sadece sesi geliyordu.

"Hideo geldi! Duyuyor musun?"

Apartmanda böyle bağırarak konuşursan komşular rahatsız olur, demek geldi içimden. Ama aslında sesinin başkaları tarafından duyulup duyulmadığını bile bilmiyordum.

İkinci kata çıktığımda kapının önünde duran annem, "Hoş geldin!" diyerek içten bir gülümsemeyle beni karşıladı.

"Merhaba," dedim. Ben de gülümsüyordum.

"Ben bir koşu alışveriş yapıp geleceğim. Ama baban içeride."

Annem yanımdan geçip gittikten sonra içeriye göz attım. Elinde

bir kâğıt yelpazeyle tataminin üzerine uzanmış olan babam, doğrularak ayağa kalktı.

"Hey!"

"Merhaba."

"İçer miyiz? Bira?"

Babam hemen ayağa kalkarak buzdolabını açtı.

"Yemekte içeriz."

"Hadi ama, öyle deme. Öğlenden beri sabrediyorum. Annen dır dır ettiği için bira niyetine su içmekten midem davul gibi oldu."

Televizyonda yine lise beyzbol turnuvası vardı.

Televizyonun karşısında bağdaş kurup oturarak bira içtik.

"Ee, biriyle oynadın mı?"

"Ne oynadım mı?"

"Hanafuda."

"Zamanım olmadı."

"Bu yaşta bu kadar meşgul olmamalısın. Daha da yaşlandığında eğlenmek hiç de eğlenceli gelmeyecek, haberin olsun."

"Bugün üçümüz oicho-kabu* oynarız diye düşündüm."

"Anlaşıldı, sana bakıcılık yapacağım. Çaresi yok. Tek oğlum kâğıt oyunlarını bilmeden orta yaşlı bir erkeğe dönüştüğü için kendimi sorumlu hissediyorum."

Sonra babam bana nasıl hile yapılacağı konusunda ders vermeye başladı. Hepsi birbirinden ilginç yöntemlerdi ve annem alışverişten dönene kadar çoktan üç şişe birayı bitirmiştik.

"Dışarıdan sipariş verelim, anne," diyerek biraz sarhoş ve kızarmış bir yüzle gülümseyerek anneme döndüm.

"Ben bir sürü şey aldım ama..."

Bir sürü şey almışmış! Yalan! Hepsi, benim için oynadığın bir oyundan ibaret, biliyorum.

"Bu gece hiçbir şeyle uğraşma, anne. Dışarıdan sipariş verelim ve hep birlikte oicho-kabu oynayalım."

---

* Oicho-kabu: Hanafuda kartlarıyla oynanan, bakara veya blackjack'e benzeyen bir kart oyunu. *—çn*

"Bak şimdi! İyice babasına benzedi bu çocuk..."

"İnsanın çocuğunun kendine benzemesinde ne kötülük var ki?" diye itiraz etti babam.

"Aynen öyle! Yılan balığı sipariş edelim. Ben ısmarlıyorum. Böyle göründüğüme bakmayın, ortalamanın biraz daha üstünde kazanıyorum."

"Peki o zaman, ben şimdi gidip sipariş vereyim."

"Şu köşedeki dükkândan olmasın ama," dedi babam. "Katsumasa'nın karşısındaki yer var ya..."

Ben de babamın konuşmasını taklit ederek, "Öyle sadece gohan* üstüne yılan balığı da olmasın ama. Gohandan ayrı olarak, ızgara yılan balığı ciğeri ve teriyaki soslu yılan balığı filetosu, bir de yılan balığı çorbası olsun," dedim, aynı titiz tonlamayla.

Annem keyifli bir şekilde, "Aklınıza eseni söylüyorsunuz! Ne yapacağım ben sizinle," dedi.

Annem siparişleri verip geri döndükten sonra üçümüz birlikte oicho-kabu oynadık. İkisi de çok iyi oynuyordu ve çok hızlıydılar.

"Ne yapacaksın, ha ne yapacaksın?"

"Ne mıymıntı oynuyorsun, hadisene uyuşuk!"

"Biraz daha iyi tokatlamalısın!"

"Hadi ama tam havamdayım! Öyle tek tek söyleme. Kart istiyor musun, istemiyor musun?" Çocuklarıyla eğlence olsun diye oynadıklarını unutup ikisi de kendini oyuna kaptırmıştı. Özellikle, annemin puanlar için kullanılan hanafuda jargonunu sanki çok kolaymış gibi böylesine ustalıkla kullanabilmesine şaşırmıştım. Kelimeleri düzgün ve hızlı bir şekilde telaffuz eden, zarif bir kadındı.

Yemeğimizi yerken, babam dalgın ve düşünceli bir tavırla şöyle söyledi:

"Eğer bizler hayatta olsaydık, böyle dünyadan bihaber olmazdın ama bunu değiştirmek artık mümkün değil."

---

* Gohan: Hem yemek, öğün hem de pilav anlamına gelir. Tuz ve yağ eklenmeden genellikle buharda pişirilen ve ekmek yerine tüketilen Japon usulü bu pilav ayrıca üzerine balık, yumurta vs. konularak da tüketilir. *—çn*

"Daha on iki yaşındaki bir çocuğa hanafudayı öğretemezdik ki."

"Ama biliyor musun, benim hayat felsefem mi desem, yoksa insanlığa bakışım mı desem..."

"Hiç de sana yakışmayan laflar etmeye başladın," diyerek söze karıştı annem.

"Dur bir dinle yahu! Benim de birkaç ciddi kitap okumuşluğum var yani. Ama böyle şeylere bel bağlamadan da doğruyu yanlışı ayırt edebiliyorum."

"Öyleyse alışık olmadığın süslü laflar kullanmasan da olur, değil mi?"

"Onun dilini konuşuyorum, anlamıyor musun? Benim her günüm müşterileri ağırlamaya çalışmakla geçiyor. Eğer onlara uyup onların dilinden anlamasaydım, bu işi yapamazdım. Sushi şefi dediğin Fransız mutfağının aşçılarına benzemez, tamam mı? Bizim işimiz, nasılsa lezzetli yemekler yaparsak müşteriler şikâyet etmez diyerek önyargılı olup mutfakta çalışmaktan ibaret değil. Bizler her gün müşterinin gözü önünde çalışıyoruz. Sanki bir tür oyuncu gibiyiz. Hem oyuncuyuz hem aşçıyız. Bir de işin içinde satış hizmeti olduğu için aynı zamanda satış elemanıyız. Şimdi bu durumda, arada bir mola verip eğlenmeden böyle bir iş yapılabilir mi sence? İnsanın sinirleri yay gibi geriliyor, çok stresli bir iş."

"Acaba gerçekten öyle mi?" dedi annem.

"Bak işte, gördün mü? Kadınlar böyle işte. Kocalarının çektiği eziyete sadece küçümseyerek gülerler böyle."

Beni ne kadar umursadıklarını göstermek için özel bir şeyler söylemiyorlardı ama birlikte vakit geçirmekten içtenlikle zevk aldıklarını, neşeyle şakalaştıklarını gördüğüm için sonuç olarak onlara bunun son ziyaretim olacağını söyleyemedim.

Ve üçümüz birlikte Kokusai-dōri Bulvarı'na çıktık. Neşe içinde beni uğurladılar.

"Yine gel!"

"Bekliyoruz, tamam mı?"

Bölüm 11

Taksiyle eve dönerken, ailemin ölçülü davranışlarından çok etkilenmiştim. Söylemek istediklerini söylüyor gibiydiler ama kesinlikle evime gelmek istediklerine dair tek kelime etmemişlerdi. Onların bu çekingenliği beni üzdü ve dahası bundan yararlanarak onları evime davet etmediğim için hem suçluluk duydum hem de kendimden utandım. Öte yandan, sanki üçümüz de gerçeklik ve gerçek dışılık arasında bir çizgi olduğunu sezgisel olarak biliyor ve o çizgiyi ihlal etmekten kaçınıyormuşuz gibi hissettim.

Ardından, oğlum Shigeki'yi hatırladım.

Onun için "Hatırladım" demek aslında kulağa korkunç geliyor ama boşanma süreci başladığı dönemde oğlum neredeyse bütünüyle benden uzaklaşmıştı. Annesinin tarafını tutmuştu. Onunla konuşmaya çalıştığımda beni duymazdan gelip cevap bile vermemiş, annesiyle her zamankinden daha samimi bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Biz boşandıktan sonra annesiyle yaşayacağı için böyle davranmasını sorun etmemiştim. Üstelik on dokuz yaşında bir gencin annesiyle yakınlaşmak istemesi bana karşı duyduğu tepkinin bir sonucuysa onun sevgisini kazanmaya çalışmaktan vazgeçmem gerektiğini düşünmüştüm. Eğer annesine değer verecek ve iyi bir evlat olacaksa babasından nefret etmesi sorun değildi. Ve böylece oğlumu unutmalıyım diyerek bu konuda çabalamaya karar vermiştim.

Ancak artık Shigeki, annesiyle Mamiya'nın ilişkisini öğrenmemiş miydi?

Üniversite ikinci sınıfta okuyan bir genç olarak böyle bir duygusal zayıflığı olmayabilirdi ama belki de şu sıralar babasının sevgisi-

ne ihtiyacı vardı. Bugünlerde ben ailemden çok büyük bir sevgi görüyordum. Bunu Shigeki'ye yönelterek onlara olan minnettarlığımı ödemem gerektiğini düşündüm.

Şoföre, "Şey, affedersiniz ama yönümüzü Akasaka'ya doğru değiştirir misiniz, lütfen?" diyerek, Akasaka'daki bir otelin ismi verdim.

Bu gecelik Kei'e yalan söylemekten kaçabilirdim. Yarın otelde Shigeki ile buluşurdum. Belki birlikte öğle yemeği yerdik. Sonra fazladan biraz harçlık da verirdim.

Gerçi Shigeki'nin bencil babasının bu teklifine cevap verip vermeyeceğinden emin değildim.

"İmamuraların evi, buyurun."

Eski karımın sesi, hattın diğer ucundaydı. Genç kızlık soyadına dönmüştü.

"Benim."

Bir anlık sessizlikten sonra Ayako, "Shigeki?" dedi.

"Hayır, Shigeki değil, benim."

"Yok canım, olamaz!" dedi. Ses tonu alaycı bir biçimde gülümsüyormuş gibiydi. "Biraz tuhaf geldi, 'Benim,' diye cevaplayınca..."

"Haklısın."

Bu kez alaycı bir biçimde gülümseme sırası bendeydi. Boşandıktan sonra ilk kez telefonda konuşuyorduk.

"Biliyor musun, ikinizin sesi insanın sinirini bozacak kadar birbirine benziyor."

"Üzgünüm."

Biraz sert, hatta belki de düşmanca olacağını düşünmeme rağmen gerginlikten uzak bir konuşma oluyordu.

"Her neyse, Shigeki evde değil mi?"

"Amerika'da. Arkadaşlarından biri Arizona'daki bir üniversitede bir yıllık değişim programında. Shigeki yaz tatilinin üç haftasını o arkadaşının kaldığı ailenin yanında geçiriyor."

"Arizona çok sıcak olmalı."

"O henüz genç."

"Onu uzaklaştırdın demek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyor mu? Yani onu..."

"Neyi biliyor mu?"

"Mamiya'dan bahsediyorum."

"Henüz ona söyleyecek kadar ciddi bir şey değil."

"Görüşüyorsunuz, değil mi?"

"Mecbur değilim."

"Neye mecbur değilsin?"

"Sana bir şey söylemeye mecbur değilim."

"Öyle bir mecburiyetin yok ama en azından biraz saygı göstermenin zararı olmaz. O ve ben uzun zamandır iş yapıyorduk. Artık birlikte çalışamayacağız."

"Birlikte çalışmanızın ne sakıncası var ki? İşle özel hayatınızın bir ilgisi yok."

"O iş öyle basit değil."

"Ya, öyle mi? Sen istediğin için ayrıldık. Artık boşandığımıza göre Mamiya-san'la benim aramda ne olduğu seni ilgilendirmez. Kıskanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, yok öyle bir şey."

"O zaman, bu konuya o kadar takılman biraz tuhaf olmuyor mu?"

"Mantıken öyle. Ama Mamiya için de bu durum zordur sanırım."

"Mamiya da öyle söyledi ama biz zina yapmıyoruz. Seninle boşandıktan sonra başlayan bir ilişki olduğu hâlde neyi kafasına taktığını anlamıyorum."

"Ayrılmadan önce görüşüyordunuz, değil mi?"

"Bunu nasıl söylersin!"

"Çok erken değil mi? Boşanalı daha bir ayı biraz geçmişken hemen ona koştun."

"Ne iğrenç bir insansın! Seninle ilişkimiz çok uzun zaman önce bitmişti. Benden hoşlandığını söyleyen biri karşıma çıksaydı, boşandığımızın ertesi günü bile onun kollarına koşardım."

"Onunla evlenecek misin?"

"Sana bir şey söylemeye mecbur değilim dedim ya!"

"Shigeki benim de oğlum. Bu durumun onu nasıl etkileyeceği konusunda endişelenmeye hakkım var."

"Birdenbire nasıl da konuyu çocuğa getirdin, değil mi? Şimdiye kadar en ufak bir endişe duymadığın hâlde..."

"Shigeki'yi görmek istediğim için aradım."

"Gerçekten iğrenç bir insansın. Üzgünüm ama artık kapatıyorum. Seninle konuşmak beni hasta ediyor."

Ve telefon kapandı.

O kadar iğrenç bir adam olduğumu düşünüyorsan, boşanıp benden kurtulduğun için aksine bana şükretmelisin. Ve boşanırken benden aldığın paranın birazını iade etmelisin.

Telefonu kapatmamış olsaydı, belki böyle söylerdim. Dedikleri doğruydu, ben iğrenç bir heriftim. Öyle olmaktan kendimi alamıyordum. Onunla konuşurken nedense iğrenç bir herife dönüşüyordum. O da benimle konuşurken sinir bozucu bir kadına dönüşüyordu. Farkına bile varmadan böyle oluyordu.

Otelin dokuzuncu katında tek kişilik bir oda tutmuştum. Pencereden başka bir yüksek otelin ışıklarıyla Aoyama Bulvarı'ndaki trafiğin akışı görülüyordu.

Görüşemeyecek olmamız Shigeki'nin suçu değildi. Ama kırmızı stop lambaları ve beyaz farların aralıksız akışını seyrederken, Shigeki'yle ilişkimdeki hayal kırıklığının tanıdık bir duygu olduğunu düşündüm.

Ortaokula başladığı zamanlardan itibaren Shigeki'yle ilişkimize daima bir hayal kırıklığı eşlik etmişti. Sanırım benim ondan beklentilerim yanlış yöndeydi ve yaşadığım hayal kırıklıkları çoğunlukla Shigeki'nin hatası değildi. Çocukların benliği, sadece ebeveynlerinin hoşuna gidecek şekilde gelişmez. Ama böyle düşünsem bile kendi duygularımı görmezden geldiğinde veya önemsiz konularda bana karşı gelip cevap verdiğinde öfkeleniyordum.

Gerçi öfkelensem de sonuçta hoşuma gidecek yönde bir değişim olmuyordu. Nihayet sadece beni tükettiğini anlayıp liseye başladıktan sonra durumu kabullendim ve umursamamaya başladım. Son-

rasında Shigeki'yle konuşacağım zaman, önce kendimi hep hafif bir hayal kırıklığına hazırladım. Öyle ki bazen, "Birlikte bir kahve içelim mi?" diye sorduğumda uysalca, "Olur," diyerek yanıtladığında aksine kafam karışıyordu.

Elbette ki bu durumda bir ebeveyn olarak hata bendeydi. Hem baba hem de koca olarak ben hatalıydım. Her konuda kötü olan bendim. Gerçekten böyle düşündüğümden değil; ama pencereden şehrin gece manzarasını seyrederken, kendime böyle kara çaldığım için küçük bir memnuniyet duydum.

Ertesi sabah, saat onu biraz geçe otelden çıkış yaptım. Resepsiyonda ödemeyi yaptıktan sonra lobiden kapıya doğru yöneldiğimde, otele girmek üzere olan Mamiya'yı gördüm.

Birden yönümü değiştirmek çok tuhaf kaçacağı için belirsizlik içinde duraksayarak otomatik kapılardan içeri giren Mamiya'yı izledim. Belki beni fark etmezdi ve öylesi daha iyi olur, diye düşündüm.

İçeri girdikten sonra kısa bir an etrafa göz gezdiren Mamiya, tam kafeye doğru yönelmişken birden irkilerek durdu ve başını arkaya çevirip bana baktı.

Gülümseyerek başımı salladım. Onu özlediğimi fark ettim. Hatta Ayako'nun dediği gibi özel hayatımızın işle hiçbir ilgisi yok, diye düşündüm.

"Ah," dedi Mamiya hafifçe ağzını açarak. Hâlâ kıpırdamadan duruyor ve omzunun üzerinden, sanki garip bir yaratık görmüşçesine bana bakıyordu. İçimden, "Yok artık, o kadar da değil," deyip ona doğru yaklaştığımda bana doğru döndü ve az önceki yüz ifadesini gizleyerek, "Ah, merhaba..." diyerek gülümsedi.

"Hayırdır? Böyle erken saatte..."

Televizyon dünyasındakiler için saat on, çok erken bir vakitti.

"Bir randevum vardı da," diyerek kafeye doğru bir bakış attı.

O sırada bir adam elini kaldırdı. O da benim gibi senaristti ve benden daha iyi iş yapıyordu.

Mamiya elini kaldırarak adamı selamladı. Ben de bu tecrübeli senariste hafifçe selam verdim. Adam "keyfinize bakın" dercesine eliyle işaret ettikten sonra yeniden sandalyesine oturdu.

Ama konuşabileceğimiz bir şey yoktu. Böyle beklenmedik bir karşılaşma olmasaydı, elbette söylemek istediğim bir şeyler vardı ama burada böyle ayaküstü yeniden birlikte çalışmayı öneremezdim. Ona söylemeden önce enine boyuna düşünmeliydim.

"Birden seni tanıyamadım. Ne oldu sana böyle?"

"Bir şey olduğu yok. Ben de arada sırada otelde kalıyorum, hepsi bu."

"Hayır, yani çok değişmişsin. Fazlasıyla hızlı hem de..."

"Değişmiş miyim?"

"Son görüşmemizin üzerinden o kadar zaman geçmedi. Ama böyle kısa bir sürede epeyce kilo vermişsin."

"Öyle mi görünüyorum?"

"Üzerime vazife değil belki ama çok şaşırdım."

"Zayıflamış ve çökmüş gibi mi?"

"Belki o kadar değil ama ne oldu?"

"Sanırım kendimi biraz fazla zorladım."

"Bu hiç iyi değil."

"Tek başına olunca frenler tutmuyor. Bilirsin işte, ne zaman durmak gerektiğini kestiremiyor insan."

"Bir doktora göründün mü?"

"Hayır. Çünkü herhangi bir ağrım sızım yok."

Ve aynada kendime baktığımda hiç de zayıflamış gibi görünmüyorum.

"Bence gitsen iyi olur."

"Beni korkutma, lütfen."

"Gitmelisin. Yanlış anlama ama bu kadar hızlı kilo kaybetmek pek normal bir durum değil."

"Tamam, gideceğim. Neyse, görüşürüz."

Elimi kaldırıp Mamiya'yı selamladım ve kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

Sanki bir şey söylemek ister gibi görünen Mamiya'ya sırtımı dönerek otelden çıktım.

İçten içe şüphelendiğim gibiydi. Dün ailemle geçirdiğimiz za-

man, bir şekilde insanların gözünde daha da zayıf görünmeme yol açmıştı.

Taksi durağına doğru yürüdüm.

Bir gün farkına bile varmadan ölüp gidecek olsam da bu konuda yapılacak bir şey yok diye düşündüm. Varsın öyle olsun! Ölmüş anne ve babasıyla yeniden karşılaşma şansını yakalayan biri açgözlü davranıp daha fazlasını istememeliydi.

Sekiz numaralı otobanda akıp giden araçların motorundan yükselen kükremeler ve egzoz dumanına tahammül edebilmek için apartmandaki tüm pencereler her zaman olduğu gibi kapalıydı.

Kei'in penceresi de diğerleri gibi kapalıydı. Öğle saatleri yaklaşıyordu ve pencereden yansıyan güneş ışığı yüzünden içeride birinin olup olmadığı anlaşılmıyordu.

Girişteki güvenlik paneline anahtarımı sokup çevirdim ve kalın camlı giriş kapısını iterek lobiye girdim.

Hafif loş lobinin köşesinde, aynı ebatlarda yedi veya sekiz tane yeni mukavva kutu üst üste yığılmıştı ve uzun boylu bir genç adam nöbet tutar gibi kutuların yanında duruyordu. Yanından geçerken ona baktım ama sanki bir şeylere dalıp gitmiş gibiydi, hiçbir tepki vermedi.

Açık olan asansöre binip yedinci katın düğmesine bastım. Kapılar kapanırken yeniden genç adama baktım, gözlerinde şaşkınlık dolu bir parıltıyla bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde hemen bakışlarını kaçırsa da o meraklı bakışları hemen tanıdım. Kesinlikle insanların dikkatini çekecek kadar zayıflamıştım. Neden ben bunu göremiyordum? Yoksa bu annemle babamın kurguladığı bir komplo, bir entrika mıydı?

O sırada asansör durdu. Daha yedinci kata varmış olamazdık. Başımı kaldırıp kat numaralarını gösteren panele baktım, üçüncü katın düğmesinin yanındaki ışık yanıyordu. Kei'in katı. Kapı açıldı. Kei idi.

"Aa," dedim. "Bugün izinli misin?"

Hiç konuşmadan bana baktı. Kolsuz, ayak bileklerine kadar inen ve sabahlığa benzeyen bir elbise giymişti. Asansöre binmeden öylece duruyordu.

Kapının kapanmasını engellemek için "AÇIK" düğmesine bastım ve "Eee, binecek misin?" diyerek gülümsedim.

Son derece ciddi görünen Kei'in yüzünde, kısa bir an için sanki içini acıtan bir şey görmüş gibi bir ifade belirip kayboldu.

"Neredeydin?" diye sordu hiç kıpırdamadan.

"Otelde kaldım ve biraz çalıştım. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

"Yalan söylüyorsun!"

Alçak ama güçlü bir sesle böyle dedikten sonra gözlerini benden ayırmaksızın asansöre bindi. Beni öpeceğini sanacak kadar bana yaklaştı ve, "Yalan söylüyorsun!" dedi bir kez daha homurdanarak.

İçeriye tatlı bir parfüm kokusu yayıldı ve asansörün kapısı kapandı.

Bakışlarımı Kei'den ayırmadan, nazikçe, "Bu bir ilk," dedim ve sonra onu kucaklayarak kendime çektim. Kei'in vücudu hafifçe kasıldı.

"Sende ilk kez parfüm kokusu alıyorum."

"Seni camdan gördüm. Bütün gece pencereden bakarak bekledim. En sonunda dönebildin."

Kei sanki bir kitap okuyormuşçasına ağır ağır konuşuyordu. Ayrıca oldukça kızgın görünüyordu.

"Bugün işe gitmedin mi?" diye sordum.

Daha sorumu cevaplayamadan asansörün kapısı açıldı.

Benden önce inen Kei, yedinci katın koridorunda yürümeye başladı.

Cebimden anahtarı çıkardım.

Kei kapının önüne geldiğinde kenara çekildi ve sanki her hareketimi izliyormuş gibi sırtını dikleştirip tepeden bakarcasına bir poz takındı.

Kapıyı açtım.

"Önce ben gireyim. Perdeleri ve klimayı açayım. Bu aralar hava çok sıcak, değil mi?"

Kei'in yüz ifadesinden de oldukça zayıflamış olduğumu tahmin etmek hiç de zor değildi. Ama bedenimin görünüşüne uygun olarak zayıf davranmak için bir sebebim yoktu. Bir yandan epeyce abartılı

bir neşeyle konuşurken, diğer yandan da klimayı ve perdeleri açtım. Çelik kapı ağır metalik bir ses çıkararak kapandı.

"Çoktan öğlen oldu. Soğuk noodle yiyelim mi, ne dersin? Geçenlerde çoklu pakette hazır noodle almıştım. Ayrıca jambon, salatalık ve yumurta da var."

Böyle diyerek sandalyeyi basamak niyetine kullanıp klimanın rüzgâr yönünü ayarlarken, bacaklarını ovuşturan Kei bana yaklaştı ve kollarını belime doladı.

"Neden gittin? Neden sözünden dönüp gittin?" dedi azarlar gibi.

Söyleyecek bir şey bulamadım ama yalan da söylemedim.

"Onlarla vedalaşmak istedim. Birdenbire gitmekten vazgeçip öylece bitirmeyi beceremedim."

"Ama vedalaştın, değil mi?"

Hâlâ sandalyenin üzerindeydim. Alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Bırak beni. Sandalyeden inmek istiyorum," dedim.

Fakat Kei bırakmadı.

"Onlara hoşça kal deyip veda ettin, değil mi?"

"Sanki annem gibisin."

"Lafı değiştirmeye çalışma. Uygun bir şekilde bir daha ziyarete gitmeyeceğini söyledin, değil mi?"

"Yapamadım, söyleyemedim."

"Nasıl yani?"

"Annemle babam hiçbir şey yapmadılar. Oğullarının bir daha onları görmeye gitmeyeceğini duymayı hak edecek hiçbir şey yapmadılar."

Kei kollarını belimden çekti.

"İn aşağı!"

"Bir türlü söyleyemedim."

Sandalyeden indim.

"Benimle gel."

Kei keskin bakışlarla beni çağırdı.

"Nereye?"

Sabırsızlıkla bana yaklaşan Kei, sağ elimi yakaladı ve bir anda

beni sanki halat çeker gibi banyoya doğru sürükledi. Kapıyı açıp ışığı yaktı. Kei ve ben, yine yan yana aynanın karşısında duruyorduk.

"Görebiliyor musun?"

"Tabii ki görebiliyorum."

"Nasıl görünüyorsun?"

Aynaya yansıyan görüntüm her zamanki gibi sağlıklıydı.

"Gayet iyiyim. Yüzümün rengi de iyi."

"Yardım edin!"

Sonra birden Kei sıkıca boynuma sarıldı. "Yardım edin! Bu adama yardım edin! Yalvarıyorum yardım edin!"

Yardım istediği ben değildim. Sanırım Kei inançsızdı ama bir şeylere yalvarıyordu. Beni kurtarması için bir şeylere, bir güce dua edip yalvarıyordu. Kei'in bu yakarışının içtenliğine verecek bir karşılık bulamadım. Bir başkası için böylesine içten dua edebilen insanlar olduğunu görmenin şaşkınlığı içerisindeydim.

"Lütfen," dedi kulağımın dibinde. "Lütfen, yalvarıyorum! Lütfen, lütfen!"

Ağlıyordu. Kei gözyaşları içinde dua ediyordu.

Ansızın, içimden yükselen bir aşk hissettim ve Kei'i sıkıca kucakladım.

"Teşekkür ederim," dedim.

Kei cevap vermedi ve yine, "Yardım edin," diyerek yalvarmaya devam etti. "Lütfen bu adama yardım edin. Lütfen!"

Sıkı sıkıya boynuma sarılmıştı, bırakmıyordu.

Ve sonra, birdenbire bedenimi şiddetli bir hâlsizlik kapladı.

Kei'in bedeni bana ağır gelmeye başlamıştı. Ayakta duramıyordum.

"Üzgünüm," diyerek sendeledim. "Birden kendimi aşırı derecede hâlsiz hissetmeye başladım."

Bacaklarım sanki felç geçirmişçesine tüm gücünü yitirmişti ve artık Kei'i kollarımda tutamıyordum. Devrilir gibi banyonun zeminine yığılıverdim.

"İyi misin?"

Kei yanıma çömeldi.

"Bilmiyorum. Ne olduysa, kendimi son derece hâlsiz hissediyorum."

"Aynaya bak."

Ne söylüyorsun, diye düşündüm. Şu anda başımı kaldırmak bile öylesine zor geliyordu ki...

"Belki artık sen de görebilirsin, o yüzden aynaya bak."

Neyi görebilirim? Gözlerimi bile açamıyorum. Sadece uzanmak istiyorum.

"Aynaya bak!"

Kei ayağa kalkarak beni kollarımdan kavradı.

"Yapamam."

"Bak hadi! Aynaya bak!"

Güç bela başımı kaldırdım. Yüzümün görüntüsü aynaya yansıyana kadar, Kei beni yukarıya doğru kaldırmaya çalıştı. Elini sağ kolumun altına koyarak iki eliyle beni kaldırmaya çalışıyordu.

Nihayet yeterince kaldırdığında, şiddetli bir yorgunluğun sisi arasından aynaya baktım. İhtiyar bir adam vardı karşımda. Gözlerime inanamadım. O bendim.

Gözleri çukurlaşmış, yanakları içeri çökmüş, soluk renkli bir hayalet gibiydim.

"Ah!" diye bağırdım. Ama sesim öylesine zayıftı ki, sadece derin bir iç çekişten fazlası çıkmadı.

"Ah..."

Sürünerek banyodan çıktım ve oturma odasının zeminine uzandım. Sadece bunu yapabilmek için bile büyük bir güç harcamıştım.

Kei sanki beni korumak istercesine yanıma uzandı. Gözlerimi kapadım ve hafifçe titredim. Korku ve dehşet midemi kemiriyordu. O "ailem ölmemi istiyorsa ölmeye hazırım" duygusu çoktan silinip gitmişti. Umutsuzca içimden zikrediyordum:

Namu Amida Butsu,* Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu...

---

* Namu Amida Butsu: Kendimi Buda'nın sonsuz ışığına ve ömrüne adıyorum anlamına gelir. *—çn*

BÖLÜM 12

Zayıflığım aşağı yukarı bir saat içinde yok oldu.

Yeniden enerjim geri dönmüştü. Hatta öyle ki, az önce ayağa kalkamayacak hâlde olmamı çok tuhaf bulacak kadar yaşam enerjisinin vücudumda akarak el ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar dolduğunu hissediyordum.

Gözlerimi açtım ve yavaşça ellerime baktım. Az önce korka korka baktığım ellerim, solgun ve neredeyse üzerinde et kalmamış, sadece kan damarlarından ibaret ellerdi. Oysa şimdi bakınca, benim her zamanki görmeye alıştığım ellerimdi. Ve içimden yerimde duramayacak kadar enerji yükselmeye başlamıştı.

Yavaşça yerimde doğrularak oturdum.

"Ne oldu?" diye sordu Kei. Sesi nazik ve yumuşaktı.

"Tuhaf. Kendimi iyi hissediyorum. Yüzüm hâlâ kötü mü görünüyor?"

Kei "evet" anlamında başını salladı.

"Ama artık öyle hissetmiyorum. Etrafta koşup zıplamak istiyorum."

Kei'in gözlerine bir korku bulutu çökmüştü. Bu gayet normaldi. Hayalete benzeyen "ben"in, etrafta koşup zıplamak istediğini söylemesi, muhtemelen annemle babamın ait olduğu dünyanın verdiği güçten kaynaklanıyordu, buna şüphe yoktu.

"Ne yapmalıyım?"

Kei yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

"Eğer sana ürkütücü gelmiyorsa, yanımda kalmanı istiyorum."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Haklısın, üzgünüm."

Doğru söylüyordu. Bana sarılıp dua eden ve yerde yanıma uzanan Kei'e karşı, sanki bir yabancıymış gibi davranmıştım. Ama yine de aynaya yansıyan o hayaleti andıran soluk ve çökmüş yüzümü hatırlayınca, nasıl hiç iğrenmeden yanımda kalabildiğini ve bana sarılabildiğini merak ediyordum. Üstelik kendinden on beş yaş büyük bir adama. Kei'in yerinde olsaydım, korkarım ki bir çığlık atar ve kaçardım. Bizimki öyle çok uzun süreli bir birliktelik değildi ve henüz yeni başlayan bir ilişki olmasına rağmen benimle böylesine içtenlikle ve derinden ilgilenen Kei'in beni uyardığını hissettim. İnsanları fazlasıyla hafife alıyordum. Kadınları da.

"Teşekkür ederim," dedim. Ama Kei'in yüzüne bakamadım. Aslında gülümseyip sarılmak istemiştim ama hayalete benzeyen yüzümle gülümsersem daha da ürkütücü olacaktım.

"Karnım acıktı."

"Bir şeyler hazırlayayım."

Kei ayağa kalktı ve mutfağa gitti.

Öylesine enerji doluydum ki, mutfağa gidip kendim bir şeyler hazırlamak istedim ama ondan biraz uzak durup zaman tanımanın daha iyi olacağına karar verdim.

Öğle yemeğini bitirip kahvelerimizi içmeye başladığımız sırada saat ikiyi geçiyordu. Bu süre boyunca başka konulardan konuştuk.

Kei, senaristlerin daha gösterişli bir hayatı olduğunu düşündüğünü söyledi. Öyle olanların da var ama bir şeyler yazmak çoğunlukla yalnızlık gerektiriyor dedim. Hatta Amerikalı yazar Paul Theroux'nun, Londra'daki yazarların sosyal hayatlarının çok gösterişli ve hareketliymiş gibi görünüp aslında her birinin ironik denecek kadar yalnız olduğunu anlatan kısa öyküsünden bahsettim. Ama benim yalnızlıkla alay etmeye hiç niyetim yok, yalnızlıktan dolayı acı da çekmedim, diye ekledim.

"Gerçekten mi?" diye sordu Kei.

"Yanımda olmanı istiyorum. Yanımda olduğun için minnettarım," dedim. Ve öyleydi. Belki de gerçekte yalnızlığa dayanıklı değildim. Belki de sadece karım ve oğlumla olan bağlarımdan kurtulup yalnız olmayı arzulamıştım ama boşanıp tek başıma kaldığımda her zamankinden daha zayıf düşmüştüm. Bilinçli olarak yalnızlık hissetmemiştim ama bilinçaltımdaki yalnızlığım annemle babamı bu dünyaya geri çağırmış olabilirdi.

Sonunda laf dönüp dolaşıp annemle babama geldiğinde, kahve fincanlarımız da boşalmıştı.

Kei bir süre sessizliğe gömüldü.

Ben de sustum. Ne yapmak gerektiğini düşünüyordum. Başka şeylerden konuşurken bile düşünceler arasında kaybolmuştum.

Yoldan çığlığı andıran uzun bir fren sesi duyuldu. Ardından bir çarpışma sesi bekleyerek başımı kaldırdım. Kei de aynısını yaptı.

Fakat çarpışma sesi gelmedi ve yine trafiğin her zamanki gürültüsü devam etti.

"Bu akşam," dedim.

"Evet?"

"Bir kez daha gitmeyi düşünüyorum."

"Ölebilirsin."

"Böyle hiçbir şey yapmadan da sonuç aynı."

"Öyle mi acaba?"

"Sana bir deri bir kemik gibi görünen ellerim, bana öyle görünmüyor. Onları görmeye gitmezsem, bu her şeyin son bulacağı anlamına gelmiyor."

"Biraz ara versen, nasıl olur? Senin üzerindeki güçleri zayıflar ve belki de böylece her şey son bulabilir."

"Böyle devam edemeyeceğini hissediyorum. Eğer bunu yaparsam, annemle babam huzur içinde öbür dünyaya dönemezler. Öyle hissediyorum. Olanları yok sayıp onları yüzüstü bırakarak bitirmek istemiyorum. Onlar iyi insanlar."

"Seni nasıl da zayıflatıp enerjini tükettiler, görmüyor musun?"

"Ben bunun ne annemin ne de babamın iradesi olduğunu düşünüyorum. Farklı dünyalar arasındaki ilişki bunu gerektiriyordur. Korkarım ki annemle babam benim gitgide zayıflayıp tükendiğimi bilmiyorlar. Benim gibi onlar da bunu göremiyor. Kesinlikle öyle olmalı. Eğer öyle olmasaydı, zayıflamamdan endişe ederlerdi."

"Ne kadar anlayışlısın!"

Bu bir iltifat değildi. Sözlerinde alışılmadık bir alaycılık vardı.

"Bencilce konuştuğumu düşünebilirsin ama..." dedim.

"Ne?"

"Seninle bundan sonraki hayatımıza değer verdiğim için Asakusa'ya gidip her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Ölürsen, 'bundan sonra' diye bir şey olmayacak!"

"Polise gidebileceğim bir durum değil bu."

"Bir tapınak rahibine veya bir şamana danışabiliriz."

"Bir şeytan kovucuya para ödeyip ailemden kurtulmak istemiyorum."

"Fazla idealist düşünüyorsun. Gerçek aileler öyle senin düşündüğün gibi değil."

"On iki yaşında ailenden ayrılmışsan, harika olduğunu düşünüyorsun."

"Bir gün daha bekle. Bir yerlere danışacağım."

"Kime?"

"Birilerine. Bilmiyorum, kilisedeki papaz bile olur. Hemen gidip geleceğim."

"Anlayacaklardır."

"Neyi?"

"Annemle babam, onlara anlatırsam anlayacaklardır."

"Sadece sen öyle olacağını sanıyorsun! Bunun için hayatını riske atmak istediğine emin misin?"

"Merak etme, sorun olmayacak. Gidip geleceğim. Saat on, on bir gibi dönerim."

Kei ayağa kalktı.

"Saat dörde kadar bana zaman ver."

"Hayır, olmaz."

"O zaman üç buçuk."

Bu isteği beni mutlu etmişti.

"Saat üç buçuğa kadar kesinlikle evde bekliyorsun."

Kei kapıya doğru koştu.

"Söz ver, burada bekleyeceğine söz ver!"

Ağır kapı hızla açıldı ve sonra kapandı.

Kei'e göre, annemle babam uzak durulması gereken intikamcı ruhlardı. Onlar hakkında böyle düşündüğü için, annemle babam adına çok üzülüyordum. Eğer ben yanlarında olmazsam, ikisinin tarafını tutacak hiç kimse olmadığını hissediyordum.

Pencereye doğru yürüdüm. Kei birazdan kapıdan çıkacaktı. Belki de asansör henüz gelmemişti. Veya belki de nihayet yedinci kata gelmiş ve kapılar henüz açılmıştı.

Şimdi kesinlikle Kei asansöre bindi. Kapılar kapandı. Ve şimdi asansör aşağı iniyor.

Kei umduğumdan daha çabuk binadan dışarı fırladı. Uzun beyaz ev elbisesi ve sandaletleriyle yola doğru koştu. Gözden kaybolduğunda zihnimde omuzlarının inceliği kalmıştı.

Belki de bu onu son görüşüm olabilir, diye düşündüm. Ve sonra yavaşça kapıya yöneldim.

BÖLÜM 13

"Daha dün buradaydın ama bugün de geldin, ne güzel değil mi?"

Mutfak lavabosunun önünde, yukatasının* kollarını çıkarıp beline kadar sıyırmış terini silen babam, beni neşeyle gülümseyerek karşıladı.

"Olmaz ama! Babanı taklit edip işini savsaklamak olmaz," diyen annem, yatak-yorgan dolabını yerleştiriyordu.

"Yarım karpuz alıp geldim. Bütün alsam çok gelirdi, değil mi?" diyerek naylon poşetteki karpuzu mutfağın zeminine bıraktım.

"Doğruca buzdolabına koysan daha iyi olur," dedi babam.

"Zaten soğuk," dedim ayakkabılarımı çıkarırken. "Soğutulmuş hâlde satıyorlar."

"Eh, öyleyse hemen yiyelim." Annem işini bırakıp mutfağa geldi.

"O zaman hemen yemek lazım," diyen babam, kollarını yukatasının içine geri sokarken sekiz tatamilik odaya geçti. "Karpuz iyidir!"

"Hava çok sıcak, değil mi? Boynumda sıcaktan isilik olacak gibi," diyen annem, ellerini yıkamaya başladı.

"Hey! Ne yapıyorsun orada? Gömleğini çıkar gömleğini!" diye seslendi babam.

"Bugün akşam yemeğini dışarıda yemeye ne dersiniz?" diyerek babamın yanına gittim.

"Dışarıda derken?" Annem dönüp bana baktı.

* Yukata: Pamuklu kumaştan, beyaz içlik kullanmadan çıplak tene giyilen yazlık kimono. Eskiden bornoz olarak banyodan çıkınca giyilirken, sonraları evde rahatlamak amacıyla giyilmeye başlanmıştır. Günümüzde yaz aylarında festivaller, kaplıcalar ve ryokan denilen Japon tarzı otellerde de giyilir. *—çn*

"Sizinle hiç dışarıda bir restoranda sukiyaki* yemedik sanırım, değil mi?"

"O zamanlar, öyle şeylere gücümüz yetmezdi ki..." diyen babam, vantilatörün başını dönecek şekilde ayarlayıp yerini biraz kaydırdı.

"Bu akşam size sukiyaki ısmarlamama izin verir misiniz?"

"Burada yemek yerine mi?" Annemin sesinde gerginliğe benzer bir şey hissettim. Babam da yaptığı işi bırakmıştı.

"Ah, burada yemeyi mi tercih edersiniz?" diyerek vazgeçecek gibi oldum ama babam, "Yok canım," dedi.

"Ama," diye itiraz eden annem, hâlâ mutfakta hareketsiz duruyordu.

Geçen gün babamla atış yapmak için dışarı çıktığımıza göre, biraz daha uzağa Kaminarimon civarındaki bir sukiyaki restoranına gitmenin sorun olmayacağını düşünmüştüm ama annemle babam için bu sanki yüksek bir bariyeri aşmak gibiydi.

"Sorun değil. Sadece öyle bir düşünceydi."

Vedalaşmak için bu ev yerine, dışarıda olmanın daha iyi olacağını hissediyordum. Mesela sukiyaki restoranı gibi geniş, çok sayıda müşteri ve garsonun bulunduğu bir yerde konuyu açmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ama annemle babamı zorlayıp sıkıntıya sokmak istemiyordum.

"Zaten sukiyakinin mevsimi değil. Burada bir şeyler yesek ne olur ki?" dedi babam.

"Evet, hadi öyle yapalım. Sadece üçümüz birlikte bir kez sukiyaki tenceresinin etrafında oturup yemek yesek eğlenceli olur, diye düşünmüştüm."

"Klima olmayınca, sukiyaki yemek..." dedi annem.

"Haklısın. Üzgünüm. Gereksiz bir şeydi, unutalım gitsin."

"Orada öyle durma, karpuzu kes hadi." Babam annemi azarlar

---

* Sukiyaki: İnce dilimlenmiş sığır eti, soğan, tōfu, mantar gibi malzemelerin dökme demirden derin bir tencerede çeşitli soslar katılarak kaynar suda haşlandığı yemek. Küçük bir portatif ocağın üzerine yerleştirilen tencerede bir yandan pişerken, bir yandan da tabaklara servis edilip yenir. *–çn*

gibi söyledi. Yemek önerim bu neşeli ortamı bulandırmıştı ve üçümüzün dünyasının ne kadar kırılgan olduğunu anlamıştım.

Ama bugün, bunun beni etkilemesine izin veremezdim. Ne olursa olsun, ikisine darbe vuracak o haberi bugün vermek zorundayım.

"Nedense, bugün yine gelmek istedim."

"Eh olsun, ne zaman istersen buyur gel."

"Evet, öyle," dedi annem.

"Oynar mıyız? Hanafuda?" diye sordu babam.

"Evet, tabii. Karpuzumuzu yedikten sonra neden olmasın?"

Bir daha gelmeyeceğimi söylediğim anda, sanki annemle babam başkalaşıp tuhaf yaratıklara dönüşecek ve korkunç görünüşleriyle bana saldıracaklarmış gibi hissettim. Bunun dehşet verici olduğunu düşündüm ama aynı zamanda annemle babam için de bir felaket olduğunu ve onların da kendi istekleriyle başkalaşmayacaklarını düşündüm.

Karpuz yemeyi bitirdikten sonra hanafuda oynadık.

Annem de az önceki o bir anlık mutsuzluğun gölgesini üzerinden atmış gibi görünüyordu ve her zamanki muhteşem oyununu oynadı.

Saat dört oldu, sonra beş oldu.

Bir yerde artık bu işe bir nokta koymam gerektiğini düşünsem de ikisi öylesine eğleniyor gibiydi ki, onlara artık gelmeyeceğimi söyleyemedim. Akşamın alacakaranlığı usulca odaya süzülmeye başlamıştı.

Sonra, aniden korku bedenimi sardı. Henüz hava aydınlıkken konuşmak zorundaydım. Karanlık çöktüğünde cesaret bulamayabilirdim. Ve bugün konuşmadan geri dönmem kesinlikle söz konusu değildi.

"Işığı açalım mı? Saat kaç oldu?" diyen babam, ayağa kalktı.

"Altıyı geçiyor," dedi annem.

Işık odayı aydınlattı. Pencereden görünen günbatımının kızıllığı yok olmuştu.

"Alışverişe gitmem lazım."

"Bu saat olmuş, yeni mi aklına geldi! Boş ver, dünden kalan bir şeyler vardır nasılsa..."

"Onları öğle yemeği için kullandım. Biraz nattō* var ama..."

"Hideo'ya akşam yemeği diye nattō mu yedireceğiz? Ne diyorsun yahu!"

"Baba," dedim. "Anne."

"Ne oldu?" diye sordu babam.

"Tamam, dert etme. Ben şimdi bir şeyler düşünürüm. Siz babanla biralarınızı içerken hızlıca hazırlarım."

"Size söylemem gereken bir şey var."

"Bir şey söylemek derken?"

"Ne söyleyeceksin?"

"Üzgünüm. Şimdi söyleyebilir miyim? Uygun mu?"

"Uygun sayılmaz ama devam et. Neymiş bakalım?" dedi babam.

Dizlerimin üzerinde sırtım dik oturdum ve sonra başımı epeyce eğdim.

"Ne oldu?" dedi annem.

"Ne yapıyorsun öyle?" diyen babam da dizlerinin üzerine oturdu.

"Bugünden sonra artık sizi ziyaret edemeyeceğim."

"Neden?"

"Niye ki?"

İkisi birden üzgün bir şekilde, sanki çok mantıksız ve saçma bir şey söylemişim gibi seslerini yükselttiler. Tahmin ettiğim gibi ikisi benim gitgide zayıflıyor olmam konusunda bir şey bilmiyorlardı.

"Buraya gelmek gerçekten çok keyifli ve sizleri görmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. O yüzden sizleri daha çok görebildiğim sürece, benim için ölsem de fark etmez."

"Neden ölecekmişsin ki? Ne anlatıyorsun sen?"

"Evet, neden öleceksin ki?"

---

* Nattō: Buharda veya haşlanarak pişirilen soya fasulyesi özel bir bakteriyle fermente edilerek hazırlanır, geleneksel bir Japon yiyeceğidir. Keskin aromalı ve yapışkan dokuludur. Genellikle gohan üzerine konularak tüketilir. *—çn*

Onlara yapımcım ve Mamiya'nın uyarılarından bahsettim ve bir gün aynada korkunç derecede zayıflamış hâlimi gördüğümü anlattım.

Kei'le olan ilişkimi konunun dışında bıraktım. Biraz oyunculuk gerektirmişti ama böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Annemle babamın iradesiyle değil belki ama beni onlardan ayırmaya çalıştığı için öbür dünyanın bilinmeyen güçleri misilleme yaparak Kei'den intikam almaya çalışabilirdi. Sessiz kalıp ondan bahsetmeyerek Kei'i koruyabileceğimden emin değildim ama en azından annemle babam anlattıklarıma inanmış gibi görünüyordu.

Konuşmamı bitirdikten sonra, ellerimi yere koydum ve alnım yere değecek kadar eğilerek ikisinden özür diledim.

İkisi de susuyordu.

Minderin üzerinde dağılmış hanafuda kartları duruyordu.

Başımı yerden kaldıramadım. Kaldırırsam, ikisinin çoktan korkunç bir görünüşe büründükleri ve üzerime atlayacaklarına dair bir his yükseliyordu içimde. Hafifçe titredim.

Ama beklediğim gibi olmadı.

"Demek öyle," dedi babam nazikçe.

"Biliyordum," diyen annemin sesinde hüzün vardı. "Bunun böyle sürüp gidemeyeceğini hissediyordum zaten."

Yine de başımı yerden kaldıramadım, olduğum yerde öylece buharlaşıp yok olmak istiyordum.

"Yapacak bir şey yok o zaman," dedi babam.

"Evet, doğru diyorsun," dedi annem. "Ama kısa da olsa böyle bir duyguyu yaşadığımız için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Eh, hadi gidelim öyleyse."

"Nereye?" dedim.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp babama baktım.

"Nereye mi? Sukiyaki yemeye işte... Yaz ortasıysa ne olmuş ki! Klimalı bir yerde doyasıya sukiyaki yiyebiliriz, değil mi?"

"Emin misiniz?"

"Olur tabii," dedi annem ağlamaklı bir sesle. "Bu bir veda, öyle değil mi? Tabii ki olur."

Derinleşen alacakaranlıkta, üçümüz yan yana kaldırım boyunca Kaminarimon'a doğru yürüyorduk.

Kokusai-dōri Bulvarı'ndan geçtikten hemen sonra bir yılanbalığı lokantası vardı ve lokantanın önünde küçük şişlere geçirilmiş ciğerleri pişiriyorlardı.

"Birer şiş yiyelim mi?" diyen babam, lokantanın önünde durdu.

Babamın sözlerini duyunca, üçümüzün evden çıktığımızdan beri tek kelime etmeden, sessizce yürüdüğümüzü fark ettim.

"Çok iyi olur," dedim biraz yapmacık bir neşeyle.

"Üç tane lütfen," dedi babam, lokantanın önündeki görevliye.

"Sukiyaki yemeye gidiyoruz ama..."

Annem hâlâ gözyaşlarının izini taşıyan bir sesle itiraz etti.

"Mızmızlanıp durma! Bu çocuğun beslenmeye ihtiyacı var. Bu kadarını anlıyorsun herhalde."

"Ama bunlar çok lezzetli, anne."

Anneme bir şiş uzattım.

"Teşekkür ederim."

Üçümüz ciğer şişlerimizi yiyerek yürümeye devam ediyorduk.

Yine hepimiz susmuştuk.

Bu sessizliği bozarak ortamı tersine çevirircesine, "Ah, tabii ya!" diyen babam, yine durdu.

"Ne oldu?" diye sorarken, ben de elimden geldiğince neşeli görünmeye çalışıyordum.

"Şurada ningyō-yaki* satıyorlardı. Bir paket alalım mı?"

"İyi fikir. Siz önden gidin. Ben hemen size yetişirim."

---

* Ningyō-yaki: (ningyō: oyuncak bebek, yaki: kızartarak pişirmek) Ningyō-yaki, yani pişmiş oyuncak bebekler, anko denilen tatlı azuki fasulyesi ezmesiyle doldurularak pişirilen, küçük yumuşak keklerdir. Geleneksel Kaminarimon, shichi-fukujin (yedi şans tanrısı) veya chochin (fener) şekillerinin yanı sıra, Pokemon, Hello Kitty ve Doraemon gibi karakterlerin şekilleri de yaygındır. *—çn*

Geri dönüp, Sensōji Tapınağı ve yedi şans tanrısı şekillerinden oluşan bir paket ningyō-yaki aldım. Para üstünü beklerken dönüp baktığımda, annemle babamın yürümeye devam etmek yerine aynı yerde beni beklediklerini gördüm. Otuzlu yaşlardaki ailemin bakışları arasında alışveriş yapmak, bana kendimi sanki ortaokul yıllarıma dönmüşüm gibi hissettirdi.

Evet ya, doğru. Annemle babam benden ayrılırsa artık onlar için Asakusa da olmayacaktı. Sanırım bugün, Asakusa'ya vedaydı. Babam ningyō-yakiyle anılarına dokunmak istemişti. Koşar adımlarla onlara doğru yürürken, "Baba," diye seslendim. "Sushiya restoranları pasajındaki pirinç krakerlerinden de alsak mı?"

"İyi fikir!"

"Hemen şu köşeden alıp geliyorum, anne."

Ama Rokku'daki sinemalar bölgesinin girişindeki dükkânda pirinç krakerleri tükenmişti. Böyle bir zamanda neden tükenmişti ki! Kendimi çok kötü hissettim.

Koşarak geri dönerken, ikisinin insan selinin içinde nedense biraz çaresiz ve perişan göründüğünü düşündüm.

"Bugünlük tükenmiş. Çok berbat!"

Bu yaşta sanki ortaokul öğrencisi gibi konuşunca, babam, "Eh, olsun n'apalım," diyerek yapmacık bir neşeyle hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

Annem öylece durmuş, bana bakıyordu.

"Nakamise boyunca yürüyelim mi? Ningyō-yakilerimizi yiyerek Sensōji Tapınağı'nı ziyaret eder, sonra da akşam yemeği yeriz, ne dersiniz?"

"İyi olurdu..." diyen babam, teklifimi geri çevirdiği için üzgün gibiydi. "Çok iyi olurdu ama bunu yapamayız. Biz o kadar uzağa gidemeyiz."

"Sensōji Tapınağı'na gidip dua etmek isterdim," diyen annemin gözünden birkaç damla yaş süzüldü. Sanki hanafuda oynarkenki canlı ve neşeli annem gitmiş, yerine bir başkası gelmiş gibi omuzları

düşmüştü. Söylemek üzere olduğum sözleri, kelimenin tam anlamıyla yutmaya çalıştım: *Vazgeçtim, vazgeçtim! Veda etmekten vazgeçtim! Yine geleceğim, tamam mı, anne!*

"Ee, gidiyor muyuz?" dedi babam.

"Evet, tabii. Sukiyaki yiyelim, tıka basa sukiyaki yiyelim. Hadi gerçek bir ziyafet çekelim kendimize!"

"Hoş geldiniz!"

Restoranın girişinde müşterilerin çıkardığı ayakkabıları emanet alan, yetmişli yaşlardaki ihtiyar ayakkabı vestiyeri tiz bir sesle bizleri karşıladı.

"Üç kişilik bir masa lütfen."

"Evet, tabii," diyen yaşlı kadın, "Üç kişilik grup için yer gösterin," diye bağırarak seslendi.

İçeriden, "Tamam, geliyorum!" diye bağıran bir ses duyuldu.

Ardından hafif tombul, beyaz tenli kırk yaşlarında bir garson koşar adımlarla dışarı geldi ve, "Hoş geldiniz! Bu taraftan buyurun lütfen," dedi.

Restoranın geniş salonu müşterilere mahremiyet sağlamak için yaklaşık bir metre yüksekliğindeki dekoratif paravanlarla pek çok bölmeye ayrılmıştı ve her birine üzerinde gaz ocağı gömülü olan alçak masalar yerleştirilmişti.

Boş masalar göze çarpıyordu. Salondaki masaların aşağı yukarı dörtte birinde kaynayan yemeklerden yükselen buharlar görülüyordu.

Böylesi daha iyi, diye düşündüm. Kışın olsa, yandaki masalardan bir sarhoşun aradaki paravanı devirebileceği kadar kalabalık olmasını tercih ederdim. Ama yazın klima çalışsa bile yine de çok sıcak olacağı için fazla müşteri olmaması iyiydi.

Duvara bitişik dipteki bir masaya, annemle babam yan yana oturdular, ben de karşılarına geçtim. Bira ve en pahalısından üç kişilik sukiyaki seti sipariş ettik.

"Sonrasında yeniden bol bol et ve sebze isteyeceğiz."

"Tabii, dilediğiniz zaman haber verin, lütfen. Biralarınızı hemen getiriyorum," dedi garson.

Alçak masanın yanında diz çöküp siparişleri aldıktan sonra ayağa kalkan garsonun alnında ter damlacıkları vardı.

"Bol bol söylemene gerek yoktu," dedi annem keyifsizce.

"Söylesin ne olur ki?" dedi babam, sinirli bir tavırla.

"O kadar çok şeyi yiyemeyiz ki..."

"Sana ye diyen yok zaten. Bu çocuk bizimle her görüştüğünde tükeniyor. Biz baktığımızda göremiyoruz ama çok yorgun ve zayıf."

"Biliyorum..." dedi annem.

"O zaman çocuğun biraz gıda takviyesi yapmasına itiraz etme!"

"Beni boş verin, ben sizin doyasıya yemenizi istiyorum," dedim.

"Ahlak dersi verir gibi konuşma!" dedi babam. "Bak, bunu yüksek sesle söyleyemem ama ölüler et yese de işe yaramaz, kemikleri et tutmaz. Ningyō-yaki yemek bana yeter de artar."

"Ama lezzetli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"O zaman doyasıya yiyelim," dedim.

"Eh, sadece seninle birlikteyken böyle yiyebiliriz. Keyifle yiyelim o zaman."

Biralarımız geldi.

"Ablacığım," dedi babam garsona. "Söyle bakalım biz ne gibi görünüyoruz?"

"Karı koca, sanırım."

"Eh, orası doğru tabii ki. Yan yana oturuyoruz. Ya bu çocuk? Bu çocuk ve biz ne gibi görünüyoruz?"

"Tanıdık bir müşteri gibi?" dedi garson.

"Nasıl yani?"

"Yani mesela siz bir şef falansınız da..."

"Ooo, ne göz varmış be," dedi babam hayranlıkla.

"Ve bugün o sürekli müşteriniz sizi yemeğe davet etmiş..."

"Tam on ikiden vurdun!"

Garson gülerek uzaklaştı.

"Böyle bir zamanda bile garsonla şakalaşabiliyorsun," diyen annem perişan görünüyordu.

"Sen kendine bir bak! Ben ortamı neşelendirmeye çalışıyorum ama sen ha bire eleştirip keyfimizi kaçırıyorsun."

"Nasıl böyle neşeli davranabiliyorsun?"

"Bırakalım bunları, anne," dedim. "Zorla keyifliymiş gibi davranmana gerek yok ama babamın hissettiklerini de anlıyorum. Hadi hep birlikte içelim."

Bardaklarına bira doldurdum.

"Kimse bizim anne-baba ve çocuk sanmaz." Babam hüzünlü ve zoraki bir gülümsemeyle, "Çok tuhaf şeyler oluyor," dedi ve o da benim bardağıma bira doldurdu.

"Şerefe!" demek çok uygun olmayacaktı. Ama zaten başka bir şey de söylesem, annem gözyaşlarına boğulacak gibi göründüğü için sadece, "Haydi bakalım!" dedim ve hep birlikte biralarımızı içtik.

Garson yeniden gelip sukiyaki tenceresini masanın ortasındaki gaz ocağının üzerine yerleştirerek yağladı ve sukiyakiyi hazırlamaya başladı.

"Bu çocuk var ya ablacığım," dedi babam.

"Ha? Ondan böyle bahsetmeniz doğru mu?"

"Ah, evet haklısın."

"Sorun yok, sorun yok," dedim. "Öyle demesi hoşuma gidiyor."

"On iki yaşında anne babasını kaybetti..."

"Gerçekten mi?"

"Sonra çok zor zamanlar geçirdi. Ama üstesinden gelmeyi başardı. Her şeyin üstesinden geldi. Gurur duyulacak bir insandır."

"Yani hep yalnız başına mıydınız?" diyen garson bana baktı.

"Yalnız değildim. Büyükbabam vardı, o öldükten sonra da amcamla karısı beni yanına aldı."

"Öyle olsa bile, çoğu zaman tek başınaydı. Tek başına çabaladı. Şimdilerde böyle bir yere gelip istediği kadar et yiyebiliyor. Çok başarılı oldu, iyi yerlere geldi."

"Şimdiden sarhoş olmadınız, değil mi?" diyen garson şaşırmıştı.

"Sorun yok," dedi annem neşeli bir sesle. Şaşkınlıkla ona dönüp baktığımda, garsona, "Kalanını ben hallederim. Bir şeye ihtiyacımız olursa haber veririz," diyerek tatlı tatlı gülümsedi.

Garson bildik bir yanıt verdi, "Öyle mi? Çok sevinirim. Aslında iki genç elemanımız obon tatili yüzünden evlerine gidip geri dönmediği için eleman eksikliği yaşıyoruz..." diyerek kibarca teşekkür etti ve selam vererek çekildi.

"Çıkarken ona bir şeyler ver, bir teklik yeter," dedi babam. Bahşiş vermekten bahsediyordu.

"Tamam, öyle yaparım."

"Şimdilerde öyle şeyler yapmıyorlar," diye itiraz etti annem.

"Yapıyorlar tabii ki. Düşünceli insanlar hâlâ yapıyorlar. Bir teklik yeter. Yüz yen. Ah, yüz yen değil ki! Bin yen. Bin yen, ha! İnanamıyorum, bin yenlik bahşiş! Hideo, nasıl bir dünyada yaşıyorsun sen!"

"Tüm bu olanlardan sonra," dedi annem. "Bunu tekrar söylememe gerek yok ama..."

"Bu doğru değil," diyen babam, tencerede kaynayan yemeği karıştırıyordu. "Söylemek istediğin her şeyi söyle."

"Senin kırk sekiz yaşında olduğuna hâlâ inanamıyorum!" dedi annem, gözlerini dikip bana baktı.

"Haklısın," dedim. "Bense annemin genç ve güzel olduğunu gördüğüm için mutluyum."

"Neler söylüyorsun annene böyle?" diyen babam biraz utanmış gibiydi. Belki de babamın yaşında olsaydım, anneme böyle sıradan bir iltifat etmezdim. Şu andaysa aksine sıradan olmasının daha iyi olduğunu hissediyordum. Duygularımı iletmenin en iyi yolu buymuş gibi görünüyordu.

"Bizler yanında olmadan, otuz altı yıl boyunca tek başına çok iyi idare etmişsin."

"Unutma bir süreliğine karısı vardı," dedi babam.

"Çocuklar bir şekilde başlarının çaresine bakıyorlar işte."

"Ailesi yanında olmayınca, kendi başına idare etmekten başka bir yolu yoktu ki."

"Sen biraz susar mısın?" dedi annem.

"Benimle öyle konuşma!"

"Farkında değil misin? Boş laflara harcayacak vaktimiz yok." Annemin sesi birden sanki ağlayacakmış gibi titremeye başlamıştı.

"Vaktimiz yok mu?" Bakışlarımı annemden babama doğru çevirdim. "O kadar acele etmek zorunda mısınız?"

"Evet, acele etmeliyiz." Annem gözyaşlarına boğulmuştu. "O yüzden garsonu gönderdim."

Tekrar babama baktım, yüzüne tokat yemiş gibi görünüyordu.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordum.

"Bir şey olduğu yok."

Babam yüzünde ciddi bir ifadeyle, "hayır" dercesine şiddetle başını salladı. Ama yüzü "bir şey yok" demiyordu.

"Tamam mı?" diyen annem oturuşunu düzeltti. "Baskı altında hissettiğim için düzgünce söyleyemiyorum ama biz seni çok önemsiyoruz."

"Gidiyor musunuz yoksa?"

Öyle hissediyordum.

"Seni yeniden görebilmek çok güzeldi," dedi babam. "Sen iyi bir oğulsun."

"Evet, iyi bir oğulsun," dedi annem.

"Hayır, değilim. Ben sizin söylediğiniz gibi biri değilim. İyi bir koca değildim, iyi bir baba da değildim. Asıl sizler harikasınız. Bana karşı o kadar yakın ve sıcaktınız ki, şaşırdım. Sizler gibi bir ebeveyn olmalıyım, diye düşündüm. İyi evlat rolü oynuyorum. Ama eğer hâlâ hayatta olsaydınız size değer verir miydim, vermez miydim, onu bile bilmiyorum. Kariyer derseniz, şimdiye kadar adam gibi bir iş yapmadım. Ben sadece rekabet eden bir..."

Cümlemi bitiremeden şaşkınlıkla kalakaldım.

Annemin omuzlarının çevresinde doğru olmayan bir şeyler var-

dı. Omuzlarının şeklini görebiliyordum ama aynı zamanda omuzlarının içinden karşıyı da görebiliyordum.

Telaşla dönüp babama baktığımda, babamın omuzları ve gövdesi çoktan gözden kaybolmaya başlamıştı bile.

Böyle bir şey miydi? Böyle mi ayrılıp gideceklerdi? Benim için büyük bir şoktu, ağzım açıktı ama sesim çıkmıyordu.

"Hiçbir şey söyleme!" dedi babam. "Artık hiçbir şey söyleme!"

"Seninle," dedi annem, "...gurur duyuyoruz!"

"Evet ya, gurur duyuyoruz. Kendine karşı bu kadar acımasız davranma, tamam mı? Sen kendine değer vermezsen, kim sana değer verir ki?"

"Gitmeyin..."

Elimde olmaksızın, sesim küçük bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Görünüşe bakılırsa seçme şansımız yok gibi. Biraz daha vaktimiz var sanıyordum ama..."

"Hayır!"

"Kendine iyi bak," dedi annem.

"Artık seni göremeyeceğiz galiba."

Engellenemez bir şekilde babamın omuzları gözden kaybolmaya, annemin yüzü silikleşmeye başladı. Gözlerimi kaçırmadan onlara bakıyordum. Babam neredeyse tamamen silinip yok olmak üzereydi.

"Teşekkürler," dedim. "Teşekkürler! İkinize de çok teşekkür ederim."

Sanki sesim kısılmıştı, çıkmıyordu. Zihnimde, bu ânı hiç kimsenin bozmasını istemediğim düşüncesi dönüp duruyordu.

"Hoşça kal!"

Annem neredeyse görünmez olmak üzereydi.

"Hadi eyvallah."

Babam artık görünmez olmuştu.

Ağlamadım bile. Paramparça olmuştum.

"Hoşça kalın," diye mırıldandım.

Annemle babam, bir anda hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular, geriye sadece yemek çubukları, sukiyaki kâseleri, bira bardakları, ningyō-yaki paketi, kirli bir masa ve iki kırışmış minder kaldı.

Ocağın üzerinde kaynamakta olan sukiyaki tenceresinden buharlar yükseliyordu.

"Bir lokma bile yiyemediler. Bir lokma bile..."

Ve sonra üzerime bir hâlsizlik çöktü.

O kadar hâlsizdim ki yüzükoyun masaya kapaklanmak istedim. Ama onun yerine, dirseklerimi masaya yaslayıp iki elimle yüzümü kapattım.

"Ah, lavabonun yerini biliyorlar mıydı acaba?"

Garsonun sesi duyuldu.

"Gittiler."

Ellerimi yüzümden çektim ama yüzüm hâlâ öne eğikti. Muhtemelen şimdi daha da zayıf ve çökmüş görünüyor olmalıydım. Onu korkutmak istemedim.

"İkisi birden mi ayrıldılar?"

Bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Bunda şaşılacak bir durum yoktu elbette. Masada yemeklere neredeyse hiç dokunulmamıştı. Başka ne düşünebilirdi ki?

"Hesabı alabilir miyim, lütfen."

"Devam etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Kusura bakmayın, kalktıklarını fark edemedim. O zaman biraz bekleyin lütfen, hemen hesabı getiriyorum. Bu arada, ocağı kapatayım mı?"

"Evet, lütfen."

"Ne oldu acaba? Oysa ne kadar da keyifli görünüyorlardı..."

Üzüntümü gizleyemedim. Gaz ocağını söndüren garson, hesabı getirmek üzere ayrıldı.

Ağlamaya vaktim yoktu. Onları hatırlatacak bir şey istedim. Yemek çubukları! İnce bir zar gibi bedenimi saran hâlsizliğimden sıy-

rılarak cebimden bir mendil çıkardım ve az önce annemle babamın kullandığı yemek çubuklarını, tüm gücümü toplayarak dikkatlice sardım.

"Beklettiğim için üzgünüm. Bağışlayın lütfen," diyen garson hesap pusulasını uzattı.

Faturaya bakıp cüzdanımı çıkardım, parayı ödemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?" Garson biraz endişeli bir sesle sordu. Yüzümün perişanlığını görmüş olmalıydı.

"Buyurun," diyerek parayı uzattım.

Garson yeniden kasaya yöneldi.

Yavaşça ayağa kalktım.

Çıkışa doğru koridorda dört-beş adım yürüdüm, sonra geri dönüp baktım.

Üçümüzün oturduğu masa, içi boş bir kabuk gibi kasvetli ve sessiz göründü.

Ah, ningyō-yaki paketini almalıyım, diye düşündüm. Ama geri dönüp almaya mecalim yoktu.

Koridora çıkıp garsonu bekledim ve para üstünden bir bin yenlik çıkarıp babamın dediği gibi ona bahşiş verdim.

"Müşteri ayrılıyor. 23 numaralı masa." Garson kadın bağırarak ayakkabı vestiyerine seslendi.

Belki de ayakkabıları bıraktığımız vestiyerde annemle babamın ayakkabıları hâlâ duruyordur, diye düşündüm. Ama yoktu. Vestiyerdeki ihtiyar kadın, sanki olanları biliyormuşçasına, sadece benim ayakkabılarımı çıkardı ve o tiz sesiyle, "Yine bekleriz!" dedi. Elbette neler olduğunu bilmesine imkân yoktu.

BÖLÜM 14

Karanlığın içinden yumuşak bir parfüm kokusu geliyordu.

Bu kokunun derinliklerinde hafif bir ten kokusu gizlediğini ve el yordamıyla onu bulmamı sağlayacak bir kamuflaj olduğunu hissediyordum. Elbette kamuflaj saklanmak içindi ama bunun, sanki kafamın karıştığını düşündürüp kokuları ayırt etmemi ve arkasında gizlediği teni bulmamı istediğini hissediyordum. Ve kendime geldiğimde, parfüm kokusunun daha da hafiflediğini, bir kadın bedeninin tatlı kokusunun ve sıcaklığının beni sarmaladığını fark ettim.

Hafifçe gözlerimi araladığımda, beyaz bir ten gördüm. O beyaz tenle sarmalandığımı görmenin sarhoşluğunu içindeydim.

"Nasıl hissediyorsun?" diyen, Kei'in sesiydi.

Ah, Kei. "Ahh..." diyebildim sadece.

"Hâlsizliğin biraz geçti mi?"

Saat kaçtı acaba? Epey uzun bir süredir uyuyormuşum gibi hissediyordum.

Asakusa'dan taksiyle eve döndüğümde, apartmanın lobisinde Kei koşarak yanıma gelmiş ve bana destek olmak istemişti.

Oysa ben onu geri itmiştim. Tek başıma yürümeye çalışmıştım. Benden bir açıklama beklediğinin farkındaydım ama konuşacak gücüm yoktu. Ailemle vedalaştıktan sonra, beni bekleyen kadının kollarına döndüğüm için suçluluk hissediyordum. Cinsellik içeren her şeyden uzak durmak istiyordum.

Kei'in duygularımı anlaması mümkün değildi.

Ama Kei, reddedildiği için incinmiş bakışlarla benden biraz uzaklaşsa da etrafımda sanki bir çember oluşturmuştu ve gerekti-

ğinde beni koruyabilecek kadar yakınımda yürüyerek benimle asansöre bindi. Tek başına etrafımda bir koruma çemberi oluşturması çok tuhaftı ama sanki hangi yana düşersem düşeyim hemen beni tutmaya hazır olan Kei'in tavrı, bana böyle hissettirmişti. Ve Kei'e minnet duymam gerektiğini düşünmeme rağmen hislerim tam aksi yönde hareket etmişti.

Yedinci katta asansörden inerken dizlerimin bağı çözülür gibi olduğunda bile Kei'in yardım etmek için uzanan ellerini geri itmiştim. Bunu yapmamalıydım. Neden ona karşı bu kadar acımasız davranıyordum? Kei'in hiçbir suçu yoktu. Ama cebimden çıkardığım anahtarı anahtar deliğine sokamayıp dizlerimin üzerine çöktüğüm zaman bile Kei'in yardımını reddetmiştim.

Şimdi yatağımda yatıyordum.

Yatağa kadar nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Kapıyı açıp açamadığımdan bile emin değilim. Sadece sonuna kadar Kei'in yardım etme girişimlerini reddetme hissini hatırlıyordum. Ve şimdi o his de sadece anılarımda kalmıştı. Kei tarafından sarmalanmış hâlde yatarken artık hiç itiraz etmiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye yeniden sordu Kei.

"Eh..."

"Yorgun musun?"

Şey, bir düşüneyim. Nasılım? Yorgunluğum geçmiş. Kendimi yorgun hissetmiyorum. Yorgunluğumun geçtiğini söylemek için ağzımı açtım ama bunun yerine dudaklarımı –sanki beni kendisine çeker gibi– gözümün önünde duran beyaz tene bastırdım. Dudaklarımı bastırdığım yer, bandaja benzeyen geniş beyaz bir bezle kapatılmış olan göğsünün üst kısmıydı. Dudaklarımı hareket ettirip sabırsızlıkla kumaşı kenara çekmek için elimi uzattım.

"Hayır," dedi Kei sertçe.

"Daha önce de söyledim, değil mi? Nasıl bir yara izi olursa olsun, duygularımı değiştiremez."

"Bağışla beni ama yapma. Asla!"

Kei titreyerek kollarıyla göğsünü sarmaladı ve hızlıca yüzüstü döndü. Beyaz omuzları gerginlikten kaskatıydı.

Tamam. Ama neden bana inanmıyorsun?

Avuçlarımı o beyaz omuzlarına değdirerek, "Tamam, sorun yok," dedim. "Rahatla biraz, endişelenmene gerek yok," diyerek beyaz tenini okşayıp dudaklarımı değdirdim. Tenini yaladım. Göğsünü gizleyen kumaş, beyaz sırtının kalçasına doğru inen eğimini engelliyordu ama yeniden kumaşı çekmeye çalışmadım.

Onu okşayan ellerim sırtından aşağıya indi ve sanki vücuduna dolanmış gibi belden aşağısını gizleyen battaniyeyi yavaşça çektiğimde, açıkta kalan beyaz kalçaları hafifçe kıvrıldı. Güzelliğini överek dokunup okşadım ve dudaklarımı bastırarak kalçalarının beyazlığında boğuldum.

Bu yaşananların ortasında Kei nefesini bırakırcasına, "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti. Artık yoklar."

Annemle babamın gittiğini söylerken kesik kesik çıkan sesimde, ayrılığın hüznünden sadece küçük bir parça kalmıştı.

Saat üçü geçerken öğle yemeği için dışarı çıktık.

Dışarıda kavurucu bir sıcak vardı. Egzoz gazıyla dolu kaldırımda her zamanki alışkanlığımla, mümkün olduğunca nefes almadan yürümeye çalışsam da keyfim yerindeydi.

Kei benim kadar keyif almadığından mıdır, gitmeye karar verdiğimiz bir kilometre kadar uzaktaki küçük restorana doğru yürürken, "Neden bir araban yok?" diyerek dolaylı yoldan şikâyetini dile getirdi.

"Oğluma verdim. Ama elimdeki dizi senaryosunu tamamladığımda Accord sınıfı bir araba alabilirim."

Kei yalvarır gibi, "Alalım!" dedi.

"Evet, alalım. Evi de değiştirmek istiyorum."

"Gürültülü olmayan bir evle..."

"Ve daha genişiyle..."

"Ve bir şekilde geceleri, yine sadece biz ikimiz olalım."

Nihayet vardığımız İspanyol restoranında, saat beş buçuğa kadar sadece kahve servis ediliyordu.

"Eğer isterseniz kek veya pasta gibi hamur işlerimiz var ama," dedi restoranın sahibesi.

Klimalı bir restoranı bırakıp yeniden sıcak kaldırımlarda yürüyerek başka bir yer arayacak kadar enerjimiz olmadığı için turta ve kahve almaya karar verdik.

Müşteri olarak, bizden başka sadece bir çift daha vardı. O çiftten uzakta bir masaya oturduğumuzda, sekiz numaralı otoban, pencereden içeri giren acımasız güneş ışığının altında sanki başka bir dünya gibi görünüyordu. Restoranda müzik yoktu, sessizdi. Bu sakin öğleden sonra saatlerinde, bir kedi ağır ağır yürüyerek restoranın içinden geçti.

Böyle bir manzarayı annemle babam asla göremeyecekler, diye düşündüm. En sonunda hüzne benzer bir şey kendini göstermeye başlamıştı.

"Bunlar seni tutacak gibi görünmüyor," diyen Kei, kıkırdadı.

"Bunlar?"

"Bu küçük turtalar diyorum, dün geceden beri bir şey yemedin ki."

"Hiç aklıma gelmedi bile," dedim tebessüm bile etmeden. Kei'in masumca mutluluğu beni huzursuz ediyordu. Daha dün, annemle babam öylesine anlayışlı davranıp benim için kendi varlıklarını feda etmişken...

Ama henüz Kei'e neler olduğunu anlatmamıştım. Ona detayları anlatıp olanları kafamda yeniden yaşamak için daha çok zamana ihtiyacım vardı. O yüzden, Kei'in intikamcı ruhların yok olduğunu düşünerek mutluluk duymasına şaşırmamalıydım. Aslında beni huzursuz eden Kei değildi. Kei'le kolayca mutluluğu yakalayabileceğim için kendimi suçluyordum. Annemle babamın silinip gittiklerinin ertesi günü, böyle çekici bir kadınla karşılıklı oturduğum için kendimi suçluyordum.

"Bir şey söylemek istiyorum," dedim.

"Ah, korktum!" diyerek gülümsedi Kei. "Neden bilmiyorum, ama korktum."

"Evlilikte bir kez başarısız oldum. Ve pek iyi bir baba da değildim sanırım. Senin gibi biri tarafından sevilmeyi hak etmiyor olabilirim."

"Yani?"

"Hayallere kapılmamanı istiyorum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum ama neden benim gibi bir adamı seçtiğini merak etmeden duramıyorum. Gerçek beni tanımadığını düşünüyorum."

"Herkesin hayalleri vardır."

"Orası öyle tabii. Ama gerçek 'ben' sıkıcı bir adam. Sadece bunu söylemek istiyorum."

"Yani 'sıkıcı bir adam olman sorun değil' dememi mi istiyorsun?"

"Belki."

"Bu hiç adil değil. Eğer sıkıcı bir adamsan, o zaman sıkıcı olmamaya çalış, lütfen. Her şeyi olduğu gibi kabul et demek çok bencilce. Şansını zorlama istersen..."

Haklıydı. Annemle babam gözümün önünde silinip giderken bile ben ne kadar reddetsem de, beni olduğum gibi kabul etmişlerdi. Ama aynısını bir kadından beklemek olmazdı.

"Böyle söyleyince..." diyerek hafifçe gülümseyen Kei, turtalar ve kahveler gelince bir an sustu.

Restoran sahibesinin gitmesini hafifçe gözlerini eğip bekleyen Kei, çok güzeldi.

"Böyle söyleyince..." diye, Kei'in sözlerini tekrarlayarak başımı salladım. Kei de başını salladı ve kaldığı yerden devam etti.

"Sanki kendimi özel buluyormuşum gibi görünmesini istemiyorum ama..."

"Ama öylesin! Zekisin, güzelsin, çekicisin, kendinden eminsin..."

"Sanırım sana sadece en iyi yanlarımı gösterdim. Göğsümü gizliyor olmam bunun en açık kanıtı zaten."

"Hobilerim arasında kendimi küçümsemek yok ama işin doğ-

rusu şu ki, bütün iyi yanlarımı bir araya getirsem bile yine de sana denk olamam."

"Ama benim kötü yanlarım korkunç! Korkunç bir karışım!

"Ben de öyleyim."

"En kötüsü de kendi korkunçluğuma dayanamayıp kendi kendimi..."

Kei duraksadı ve kelimeleri seçti.

"...silip yok etmek istiyorum."

Bu sözleri öylesine capcanlı ve gerçekti ki, içimden sanki Kei şimdi silinip gidecek ve benim elimden hiçbir şey gelmeyecek gibi bir korku yükseldi ve "Böyle şeyler söyleme!" dedim. Sonra bir kez daha tekrarladım.

"Böyle şeyler söyleme!"

Kei "peki" anlamında başını salladı. Vücudu veya yüz hatlarında herhangi bir solma veya belirsizlik yoktu. Dikkatle ona baktım ve Kei'in gerçekten var olmasından mutluluk duydum.

Eve dönerken yolda, "Senin daireni görmek istiyorum," dedim.

"Ah, evet tabii."

Kei hemen olumlu bir cevap verse de, ardından bir süre sessiz kaldı.

"Ortalık mı dağınık?"

"Hayır, hiç dağınık değil."

"Eğer istemiyorsan, bugün olmasa da olur."

"Neden bundan rahatsız olacağımı düşündün?"

"Birden sustuğun için."

"Evin hâlini aklımdan kontrol ediyorum. Ev dediğin, insanın kişiliğini ele verir, değil mi?"

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Bilmek iyi midir acaba? Bazen yanlış izlenimlerle öylece birlikte olmaya devam etmek insanları daha mutlu etmez mi?"

"Tamam, o zaman ben koridorda bekleyeyim. O sırada sen de yanlış izlenim tohumlarını ekersin."

"Sorun değil. Aslında kusurları halının altına süpürmeyi seviyorum ama bugün her şeyi öylece bırakmak istiyorum."

Kei'in dairesi, koridorun sonunda üç oda bir salondan oluşan dairenin hemen öncesindeki 315 numaraydı ve dışarıdan baktığımda, tek yatak odasıyla açık mutfak salondan oluştuğunu tahmin etmiştim. Öyle bile olsa bu bölgedeki evlerin kiraları kesinlikle ucuz değildi. Ailesi bir miktar yardım ediyor olabilirdi. Otuz üç yaşında ve hâlâ bekâr olması hakkında acaba ailesi ne düşünüyordu? Göğsündeki yanıkları biliyorlar mıydı? Bilmemelerinin imkânsız olduğunu düşündüm. Ama ailesi Toyama'dan bir saat uzaklıktaki bir köyde yaşadığı için eğer isterse bunu gizleyebilirdi. Hayatına karışılmasından çok fazla hoşlanmadığı için söylememiş olması da mümkündü. Ama tüm bunların benim için pek önemi yoktu.

Kei kapıyı açtı ve "Önden buyur," dedi

"Gerçekten böyle ansızın gelmemin sakıncası yok, değil mi?"

"Yok dedim ya. Klima içeriyi soğutana kadar biraz zaman alır ama koridorda beklesek de sıcak aynı sıcak nasılsa."

İçeri girer girmez beni şaşırtan şey, arkadaki odanın tatami zeminli Japon tarzı bir oda olmasıydı.

"Bu apartmanda tatami zeminli odası olan daireler var mıydı?"

"Sanırım bir tek bu daire kalmış. Eskiden daha çok varmış ama."

"Ofis olarak kullanmaya uygun olmazdı tabii."

"Evet, öyle. O yüzden yenileyip kiraya vermişler."

"Yatağının odanın yarısını kapladığını düşünmüştüm nedense."

Ben tatami zeminli odaya bakıp incelemeye çalışırken, "Burası benim küçücük minicik yemek odam," diyen Kei, iki kolunu yana açarak hemen girişteki mutfağı ve yemek alanını gösterdi.

"Ne kadar düzenlisin!"

Kahverengi vinil zeminli yemek alanının ortasına beyaz lamine bir masa yerleştirilmişti. Masanın etrafındaki iki beyaz sandalyenin üzerinde pek uyumlu durmayan indigo rengi kumaştan yuvarlak minderler vardı.

"Biraz kavrulmuş arpa çayına ne dersin? Burada mı oturalım, yoksa içeri mi geçelim?"

"Sakıncası yoksa içeri geçelim."

"Tabii."

Tatami zeminli odada, yan yana konulmuş ucuz görünümlü beyaz renkli bir gardırop ve komodinin yanı sıra, taşra tarzı, alçak ve katlanır bir masa vardı.

Nedense orta yaşlı bir insanın algısıyla daha farklı bir ev hayal etmiştim ve bu yüzden birbiriyle uyumsuz, biraz çocuksu bir yanı olan mobilyaları görünce, onun hâlâ sadece genç bir kız olduğunu ve düşündüğümün aksine bunu oldukça sevimli bulduğumu fark ettim.

Ama belki de bu sonuca hızlıca atlamak olmuştu.

Fazla parası olmayan bir kadın, yirmili yaşlarda aldığı eşyaları kolayca elden çıkaramazdı. Otuzlu yaşlarının zevkine göre yeniden düzenlemesi de zordu. Ama aynı odada yirmili ve otuzlu yaşların zevkinin iç içe geçtiği izlenimini verdiği için onun hâlâ genç bir kız olduğunu söyleyemeyeceğimi düşündüm.

Sonra duvarlardan birinde, çok büyük iki reprodüksiyon resim gözüme çarptı.

Mutfakta bardaklara arpa çayını koyarken, bir yandan da beni izleyen Kei, hiç tereddüt etmeden, "Ah, onlar en sevmediğimdi," dedi. Ama sanki şaka yapar gibi bir hâli de vardı, belki de söylediği kadar nefret etmiyordu.

Resimlerin ikisi de nihonga* idi.

"Nihonga severim. Empresyonist ya da Amerikan modernistleri falan da var ama ben nihongayı tercih ederim.

"Seison Maeda mı?

"Tanıdın mı?

"Üzerinde mührü var."

* Nihonga: Geleneksel Japon resmi. Bin yıldan eski geleneklere dayansa da, Meiji Dönemi'nden itibaren Batı tarzı yağlıboya resimlerden ayırmak için nihonga denilmeye başlanmıştır. *—çn*

"Sadece mühründen anlayabiliyor musun?"

"Bu resmi daha önce görmüştüm."

"Gerçeği bu kadar büyük!" diyen Kei, kollarını iki yana açarak gülümsedi.

Bu sadece taş bir tabutta yatan eski çağlardan bir samurayın resmiydi. Ama resim kasvetli bir izlenim yaratmıyordu. Taş tabutun içi parlak bir kırmızıyla cesurca boyanmış ve samurayın görkemli zırhıyla birleştiğinde, aksine ortaya görkemli bir eser çıkmıştı.

"Peki ya bu kimin?" diyerek diğer resmi işaret ettim.

"O da Seison Maeda."

"Peki ne anlatıyor dersin?"

"Esasında o, utanç verici."

Üzerinde muhtemelen Edo Dönemi'nin geleneksel kıyafetleri olan erkekler, uzanmış yatan çıplak bir genç kadının etrafını çevrelemişlerdi. Onu izlemek için sıralanmış erkeklerin sırtlarıyla engellendiği için kadının sadece göğüsleri görünüyordu.

Kei elinde arpa çayı bardaklarını koyduğu tepsiyle yanıma geldi.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Dua eder gibi ellerini birleştirmiş iki kişi görüyorum."

"Otopsi."

"Öyle mi? Demek onu kesip inceliyorlar."

"Benim çok hoşuma gidiyor. Ama sen bir sürü şey söyleyecekmiş gibi duruyorsun."

Gerçekten de çıplak hâlde uzanmış bir kadını çevreleyen erkeklerden kurulu bir kompozisyon, belki de Kei'in cinsel arzularını anlatıyordu. Ama erkeklerin kafasında canlandırdığı müstehcen fantezilerle karşılaştırıldığında, bu hiçbir şey sayılmazdı. Aksine resimde, sadece Kei'in inatla gizlediği göğüslerinin tasvir edilmesi, bir şey mi anlatıyordu? Resim bende hiç müstehcen bir izlenim yaratmamıştı. Her köşesine yayılmış baskı ve gerginlikle güzel bir tabloydu. Her iki resmin de cesetleri güzel olarak betimlemesinde bir anlam aramak gerekirse, belki de başka çıkarımlar yapılabilirdi ama psikoloji ilgi alanlarımdan biri değildi.

Önümüzdeki alçak masanın üzerinde duran arpa çayı bardaklarıyla, mavi renkli çiçek desenli yazlık minderlerin üzerine oturduğumuzda bir kez daha orta yaşlı bir adamın, genç bir kadının tek kişilik yaşantısına zorla ve izinsiz olarak girdiğini hissettim.

Odada küçük bir stereo sistem vardı.

"Ee, müzikteki tercihlerin de Japon halk şarkıları mı yoksa?"

Utandığımı gizlercesine sıkıcı bir şey sormuştum.

"Puccini."

"Ha?"

"Özellikle sevdiğim bir parçası var."

"Yani opera, öyle mi?"

"Ah Sevgili Babacığım."*

"Onu bilmiyorum."

"Dinle o zaman."

Kei ayağa kalktı. Komodinin üzerindeki bir kutuya otuz kadar CD düzgün bir şekilde yerleştirilmişti.

"Operanın adı *Gianni Schicchi*. Ama operanın bir önemi yok. Ben bu parçayı seviyorum. 'Ah sevgili babacığım, bana bir yüzük alır mısın? Eğer ona olan aşkım meyvesini vermezse, kendimi Arno Nehri'ne atacağım!'"

"Floransa'da mı geçiyordu?"

"Tam isabet!"

Arya çalmaya başladı. Çok güzeldi.

Ama iki resim ve bir aryayı toplayınca, analiz yapmaktan nefret eden ben bile onun ölüme olan eğilimini hissettim. Benim gibi orta yaşlı bir adama olan eğilimi de bir tür kendini yok etme dürtüsünden mi kaynaklanıyordu? "Ah Sevgili Babacığım" mıydı?

Kei birden üzerime atladı.

Dudaklarımızı mühürledik ve birbirimizden ayrılmadan öylece tatamininin üzerine devrildik. Aryayı unuttuk.

Felaket, o gece geldi.

---

* "O Mio Babbino Caro": Giacomo Puccini'nin 1918 yılında sahnelenen *Gianni Schicchi* adlı opera eserinden bir soprano aryadır. *—çn*

BÖLÜM 15

Dizinin ikinci bölümünün metnini yazmaya başlamam gerekiyordu. İlk bölümü yazmak benim bile ummadığım kadar hızlı ve kolay olmuştu, bu yüzden ikinci bölümün ilerleyişi de o kadar zor olmamalıydı.

Ancak Kei'in dairesinde akşam yemeğini yiyip (mikrodalgada ısıtılmış hazır pizza, salata ve hazır çorbayla geçiştirdik. İkimiz de tatlı bir yorgunluk içindeydik) ayrıldıktan sonra, saat yediyi geçe çalışmak için masaya oturduğumda tek bir satır bile yazamadım. Bir saat hızla geçiverdi.

Kei yüzünden kafam karışmış ve bir süreliğine aklımdan çıkmış olsa da ailemle yaşadıklarım derinlere kök salmıştı ve zihnimin büyük bölümünü işgal ettiği için dizi adına düşündüğüm kurgu hızla solup gitmişti. Öyle bir deneyimi bir kenara bırakıp bilardo veya tenisle uğraşan kadın ve erkeklerle ilgili bir karakter komedisi yazamıyordum.

"Bu çok kötü oldu."

Daha çok çabalarsam bir şeyler çıkaracakmışım gibi de gelmiyordu. Kendi kendine akıp gidecek sandığım o hikâye, artık üzerinde düşünmeye değecek bir şey değildi sanki, karakterler bile sıkıcı görünüyordu.

Böyle giderse, senaryoyu zamanında teslim edemeyebilirdim. Çok talep gören bir yazar için belki ama benim gibi az bilinen bir yazar için bu ölümcül bir yaraydı.

Peki ne yapmalıydım? Eğer yardım isteyeceksem, erken davranmalıydım. Ama nasıl bir sebep uyduracaktım?

Ailemle ilgili hikâyeye kimse inanmazdı. Hasta numarası mı yapsaydım? Ama paraya ihtiyacım vardı. Kei'e araba almak için söz vermiştim. Zil çaldı. Değil yeni bir araba almak veya yeni bir daireye taşınmak, eğer çalışmazsam günlük ihtiyaçlarımı bile karşılayamazdım. Yeniden zil çaldı. Dizinin yapımcısı olabilirdi. İlk bölümle ilgili henüz beni aramamıştı. Ya da belki aramıştı da ben evde değildim ve telesekreteri dinlemeyi de unutmuştum.

Diyafonu açtığımda, Mamiya'nın sesi duyuldu.

"Biraz görüşebilir miyiz, lütfen?"

Eski karım ve Mamiya hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum ama reddedersem bu da benim için bir endişe kaynağı olacaktı. "Tabii," dedim ve apartman girişinin kilidini açtım. Başka bir televizyon kanalının işi için Mamiya'dan yardım isteyemezdim. Ama Mamiya benim yerime yazmaya devam edebilecek, genç ve yetenekli bir yazar tanıyor olabilirdi. Üstü kapalı sorabilirim, diye düşündüm.

Yeniden zil çaldı.

Kapıyı açtığımda Mamiya keskin bakışlarla bana bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Ah, yine aynı konu mu, diye düşünerek gülümsedim. Otelde beni çok zayıf ve çökmüş gördüğü için endişelenip eve mi gelmişti? Eğer öyleyse, o mesele çoktan hallolmuştu.

"Gördüğün gibi, gayet iyiyim."

Mamiya hiç konuşmadan içeri girip kapıyı kapattı.

"O gün canımı sıkan bir şeyler vardı. Çok yorulmuştum ama her şey yoluna girdi. Ve şimdi iyiyim. Bir gün berbat hâldeyken, ertesi gün sağlıklı görünmem şaşırtıcı olsa da artık endişelenecek bir şey yok."

"Ama korkunç şekilde zayıflamıştın."

Mamiya ayakta duruyor, gözlerini benden bir an bile ayırmıyordu.

"Dedim ya, o gün öyleydi."

"O güne göre, çok daha zayıflamış görünüyorsun."

Sırtımın ürperdiğini hissettim. Ve bu histen kurtulmak için zoraki gülümsedim.

"O gün derken?"

Sıradan bir şey yaparmışçasına sağ elimi kaldırıp avucuma baktım. Sonra çevirip elimin üzerine baktım. Damarları çıkmış, bir deri bir kemikten ibaret bir el değildi.

"O kadar zayıf mı görünüyorum?" diyerek sandalyeye oturdum.

"Aynaya bakmıyor musun?"

"Eve döndüğümden beri bakmadım. Yok, dur bir dakika! Tuvalete gittiğimde şöyle bir bakmıştım."

"Tekrar bak, lütfen. Hiçbir şey yokmuş gibi sakin olman çok garip doğrusu."

Kei'le aynı şeyleri söylüyordu. Mamiya karşıma oturdu.

Ama annemle babam yok olup gittiler. Bunu gördüm. Yoksa hâlâ üzerimde bir güç mü uyguluyorlardı?

"Söyle bana," diyerek bir kez daha elime baktım. Genç bir el değildi ama zayıf da değildi.

"Elim sana nasıl görünüyor?"

"Nasıl mı?" dedi Mamiya tereddütle.

"Bir deri bir kemikmiş gibi mi görünüyor?"

Bu açıklamayı ekleyince, Mamiya "evet" anlamında başını salladı.

Öyleyse, annemle babam bana sahte bir canlılık vererek gölgelerin arkasına gizlenmiş ve hâlâ yaşam enerjimi benden almaya mı çalışıyorlardı? Hayır, annemle babam değildi. Kısa bir süreliğine onların bu dünyada yaşamasına izin veren güç, yoksa o mu benden ayrılmayı reddediyordu?

"Bir kadın vardı, değil mi?"

"Bir kadın mı?"

"Dün gece burada bir kadın vardı."

"Sen dün gece geldin mi?"

Dün gece eve geldiğimde yıkılıvermiş ve bilincimi kaybetmiştim. Ama Kei'in yanımda kaldığını biliyordum. Mamiya geldiyse, onu Kei karşılamış olmalıydı. Ama Kei bana hiçbir şey söylememişti.

"Seni otelde gördüğümde aşırı derecede zayıflamıştın, ben de akşamüzeri iş arasındaki boşlukta bir uğrayıp bakayım, dedim. Evde yoktun."

Asakusa'ya gitmiştim.

"Sonra başka bir işle uğraşırken, tedirginlik hissetmeye başladım. Belki de dışarıda değildin, evde yatıyordun. Belki kalkamayacak hâldeydin. O yüzden akşam dokuz civarı bir kez daha uğradım. Pencerende ışık vardı. Apartmanın girişindeki zili çaldım. Ama cevaplamadın. Tam o sırada biri apartmandan dışarı çıkıyordu, kapıyı açınca lobiye girdim. Yedinci kata çıkıp daire kapısının zilini çaldım. Yine cevap yoktu. Bu kez gerçekten endişelendim ve kapıya vurdum, sonra adını seslendim. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bir kadın çıkarak senin uyuduğunu söyledi."

Gerçekten de uyuyordum.

"Seni çok zayıf gördüğüm için endişelendiğimi ve nasıl olduğunu merak ettiğimi söyleyince, sadece yorgun olduğunu ama sorun olmadığını söyleyip kapıyı kapattı."

Mamiya'nın deminden beri Kei'den bahsederken, düşmanca bir tutum takınmasından ve ona "kadın" demesinden biraz rahatsız olmuştum. Daha kibar bir ifade kullanmasını isterdim. Ama Kei kapıyı kaba bir şekilde yüzüne kapattıysa, o zaman Mamiya'nın hissettiklerini anlayabilirdim.

"Geri dönerken bir şey kafama takıldı. Tabii ki, senin bir kadınla birlikte olmanda bir tuhaflık olduğundan değil. Ama bir şekilde bir gariplik hissettim. Asansörle aşağıya inerken, kadının hafifçe araladığı kapıdan dairenin içini görebildiğim aklıma geldi. Sadece görülmekle de kalmıyordu. Sanki kadın orada değilmiş gibi içeriyi görebilmiştim. Daire kapısı çok az aralanmıştı ve o aralığı da kadının vücudu tamamen kapatıyordu. O yüzden doğal olarak evin içinin

görünmemesi gerekiyordu. Ama sanki kadının içinden, yani kadının vücudunun içinden evin içini görebiliyormuşum gibi hissettim!"

Yüz ifademi neredeyse hiç değiştirmedim. İçimden yavaş yavaş bir öfke yükseliyordu. Mamiya'ya karşı değil. Kei'e karşı da değil. Annemle babamı yavaş yavaş silerek yok eden güce karşı öfkeyle doluydum. Bir sonraki hedefi, Kei'e bir şey yapmak mıydı?

"Ama..." diyerek devam etti Mamiya. "Öyle aptalca bir şey olamaz elbette. Bunun bir göz aldanması olduğu ortada. Gözlerim bana oyun oynamış olmalı. Yine de seni o kadına emanet etmenin doğru olmadığını hissettim. Zayıflama şeklin sıradan bir mesele değildi. Buna rağmen senin gayet iyi olduğunu söyleyen bir kadına inanamayacağımı düşündüm. Ve bugün öğleden sonra bir kez daha geldim."

Kendini bana karşı epeyce sorumlu hissediyor olsa bile –hayır, aslında tam da bu yüzden– benim nasıl olduğum konusunda bu kadar endişe duymasını beklemiyordum.

"Taksiden inerken, senin yola çıkmak üzere olduğunu gördüm. Kadın yanındaydı. Bir an sana seslenmeyi düşündüm ama sonra tereddüt ettim. Yanında kadın olduğu için değil, senin farklı bir insan olduğunu düşündüğüm için. Çok sağlıklı görünüyordun hatta her zamankine göre biraz kilo almış olduğunu bile söyleyebilirim. Elbette iyi uyuduğum içindir dersen, söyleyecek bir sözüm yok ama bir gün önce öylesine zayıflamış bir insan, ertesi gün o kadar sağlıklı olabilir miydi? Şaşkına dönmüştüm.

"Sonra biraz geride bir adam gördüm. Giriş kapısının yanındaki çalıların arasında duran bir adam. İçgüdüsel olarak adama, 'Az önce binadan çıkan Bay Harada'ydı, değil mi?' diye sordum. Çünkü adam hem bahçıvana benzemiyordu hem de uzaklaşırken arkanızdan sizi izliyordu. Adam, 'Evet, öyle,' diye cevapladı. Bina yöneticisiydi. Sonra 'Dehşet verici!' dedi. 'Ne oldu?' diyerek yüzüne baktığımda, '305 numarada oturan kadına benziyordu,' dedi."

Öyle olması normaldir. Çünkü Kei 305 numaralı dairede oturuyor.

"Bunun üzerine 'Artık orada değil mi? Taşındı mı?' diye sordum. Apartmandan taşınmış olan birinin seninle birlikte olmasında bir gariplik yoktu. Fakat yöneticinin söylediğine göre..."

Mamiya sanki bundan sonra söyleyeceklerinin etkisini daha da artırmayı istercesine derin bir nefes aldı.

"Yönetici onun temmuz ayının ortalarında intihar eden kadın olduğunu söyledi."

Yönetici yanılıyor olmalıydı. Bu çok aptalcaydı. 305 numarada son birkaç yıldır Kei oturuyordu. O dairedeki kadının intihar etmesi, Kei'in intihar etmesi anlamına geliyordu.

Mamiya tepkimi görmek istercesine bana bakıyordu ama ben tepki göstermedim. Aslında tepkimi Mamiya'dan çok kendimden gizliyordum. Böyle aptalca bir şeye tepki vermek istemiyordum.

"Yöneticinin söylediklerini pek dikkate almadım," dedi Mamiya. "Birbirine benzeyen bir sürü kadın var. Ama yine de seni görmek istedim. Gereksiz yere endişelendiğimi düşünsem bile sonuçta çılgınca zayıflamışken nasıl olup da birdenbire o kadar iyileşebildiğini merak etmekten kendimi alamamıştım. Sanki gerçek dışıydı. Yöneticiden lobide beklememe izin vermesini rica ettim. Elinde çanta falan gibi bir şeyler olmadığı için çok uzak bir yere gitmediğini varsayıyordum. Gerçi öyle bile olsa ne zaman döneceğini bilmiyordum. Saçma bir endişeye kapıldığımı da düşündüm. Sonra yönetici klimalı ve serin olduğunu söyleyerek ofisine davet etti.

"Orada beklerken, yöneticiye intihar eden kadının hikâyesini sordum. Göğsünden bıçakla yedi kez kendini bıçaklamıştı. Aslında polis yedi kez bıçakladığını söylemiş. Sonra hemen kadının ailesi çağırılmış ve mümkün olduğunca çevreye duyurmadan gizlice konuyu halletmişler.

"Yönetici, az önce senin yanında gördüğü kadın fazlasıyla ona benzediği için, elinde olmaksızın bana anlattığını ama şimdiye kadar bu konu hakkında tek bir kelime bile etmemeye özen gösterdiğini söyledi. Daireyi hemen yenilemişler ve sonra sağlıklı gıda ürünleri pazarlayan bir firma tarafından Tokyo ofisi olarak kiralanmış."

Tüm bunların Kei'le ne ilgisi vardı? Sessizce Mamiya'ya direniyordum.

"Sonra yönetici bana işaret etti. Küçük danışma penceresinden bakınca, seni ve kadını gördüm. Asansöre binmek üzereydiniz. Hemen fırlayıp asansörün göstergesine baktım ve üçüncü katta durduğunuzu gördüm. Merdivenden üçüncü kata çıkıp sessizce koridoru gözetledim. Kadın anahtarla kapıyı açtı ve sen içeri girmek üzereydin. Arkamdaki yönetici '305 numara,' diye fısıldadı. 'Ölmüş bir kadına ürkütücü derecede benziyor,' dedi. Tam öğlen vakti, gündüz gözüyle yaşanan garip bir hikâye ama seni o dairede öylece bırakamayacağımı düşündüm. Hızlı adımlarla dairenin önüne kadar giderek zile bastım, kapıya vurdum. Yönetici de benimle birlikteydi. Kapı hemen açıldı.

"Kapıyı açan genç bir adamdı. Az önce buraya gelen iki kişiyi görmek istediğimi söyledim ama kimsenin gelmediğini söyledi. 'Böyle saçma bir şey olamaz, şimdi içeri girdiler,' dedi yönetici de. 'O zaman kendiniz girip bakın,' diyen genç adam, kenara çekilerek içeri girmemiz için yol verdi. Burası bir ofisti. Küçük bir daire olduğu için, içeride kimse bulunmadığını hemen anladık. Yine de emin olmak için tuvalete ve banyoya da baktık ama ne sen ne de kadın oradaydınız."

Mamiya bir solukta buraya kadar anlattıktan sonra yeniden bana baktı.

"Neredeydiniz?" diye sordu.

"Şu kadın..." dedim, "Neden intihar etmiş?"

"Göğsünde korkunç yanık izleri varmış. Bir sürü ameliyat geçirmesine rağmen plastik cerrahi de sonuç vermemiş. O yüzden neredeyse hiç kimseyle görüşmediği ve muhtemelen yalnızlığa daha fazla dayanamadığı söyleniyormuş."

Gözlerimi kapadım.

"Adı Fujino Katsura'ymış. Dairenin kira sözleşmesinde Katsura'nın kanjisini Çince okunuşuyla Kei olarak yazmış. Yöneticiden

dairenin anahtarını ödünç aldım, 305 numaraya birlikte bir göz atmak ister misin? Gündüz senin girdiğin daire olup olmadığını anlamak için."

"Buna gerek yok."

"Bir bakmanın iyi olacağını düşünüyorum. Sadece bu bile sana direnme gücü verecektir."

Neye direnme gücü? Kei'e mi?

"Böyle şeyler işe yarar mı yaramaz mı, bilmiyorum ama..."

Mamiya koluna astığı takım elbisesinin ceketinin cebinden iki tane tespih çıkardı.

"Bir tane al, lütfen."

"Gerek yok."

"Hayır, gerek var. Ayağa kalk, lütfen."

"Kandırılmış bir adam olmak zaten yeterince utanç verici. Bir de bana bunu doğrulatma."

"Hemen işin kolayına kaçıyorsun. Bu sen değilsin! Neden anlattıklarımın saçmalık olduğunu söylemiyorsun? Saçma bir hikâye değil mi?"

Mamiya annemle babamla ilgili konuyu bilmiyordu. O yüzden bu hayalet hikâyesini hemen kabul etmem onu şaşırtmıştı ama ben zaten çoktan pes etmiştim. Daha az öncesine kadar Kei'le yeni hayatımızı hayal etmiştik, artık ne kadar çırpınsam da boş olduğunu biliyordum.

"Tamam o zaman," dedi Mamiya. "Buradan çıkalım. Mümkün olduğunca çabuk buradan uzaklaşmalıyız. Eğer istersen bende kalabilirsin. Olmazsa sana bir otel ayarlarız."

Elime bakıyordum.

Sanırım ben hâlâ gerçekliği göremiyordum. Deri ve kemik yerine, etli ve tanıdık bir el vardı.

Kei'in gücü hâlâ bana hükmediyordu. Kei tüm bu olanların, yani sırlarının açığa çıktığının farkında mıydı?

Veda etmek isterdim. Kei haklıydı. Yanlış izlenimlerle onunla

birlikteyken daha mutluydum. Yanlış izlenimlerle Kei'in yaşadığına inanarak onunla birlikte olmaktan mutlu olurdum.

"Hadi gidelim. Ne yapacağımızı buradan uzaklaşınca düşünürüz."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Ne de olsa Mamiya yanımdayken, Kei çıkıp gelmezdi. Böyle derken, Mamiya'yı başımdan savmak niyetinde falan değildim. Benim için endişelenmiş olması, Mamiya'ya minnet duymam için başlı başına sebepti.

"Klimayı kapatmalıyım," dedim.

"Bana bırak, ben hallederim."

Düğmenin yerini bulamaz diye düşündüm ama hemen bulup klimayı kapattı ve kapıya doğru yürüyerek beni bekledi. Çekmeceyi açtım sadece cüzdanımı alarak cebime koydum. Ayakkabılarımı giydim.

Kapıyı açıp benden önce dışarı çıkan Mamiya'nın şaşkınlıkla kaskatı kesildiğini hissettim.

Kapı açık vaziyette, asansörün olduğu tarafa doğru bakıyordu. Donup kalmıştı, kıpırdamıyordu. Kei olmalıydı. Kei oradaydı.

"Dışarı çıkma!" dedi Mamiya alçak sesle.

Aldırış etmeden koridora çıktığımda, Kei on metre kadar ileride asansörün önünde duruyordu. Yüzü bizim olduğumuz yöne dönüktü.

O sabahlığa benzeyen ve ayak bileklerine kadar inen beyaz kolsuz elbisesi üzerindeydi.

"Kei."

"Onunla konuşma Harada-san!" dedi Mamiya, keskin bir dille.

Mamiya'nın bu uyarısının derin bir temeli olduğunu sanmıyordum. Belki de aklında ölülerle iletişim kurmamak gerektiğine dair bir efsane vardı.

Kei bana bakıyordu.

Bakışları çok ciddiydi. "Sakın konuşma!" diyordu Mamiya. Ölü olduğunu öğrendiğime göre, az öncesine kadar öylesine yakın oldu-

ğum Kei de artık düşman gözüyle bakmam gereken bir varlık ya da öyle bir şeydi. Ama karşımda duran Kei'e baktığımda, böyle düşünmeye dayanamadım. Boynuma sarılıp benim için dua eden kadını, lanetlenmesi gereken bir varlık olarak kovup uzaklaştırdıktan sonra nasıl bir hayatım olacaktı ki?

"Her şeyi duydum," dedim.

"Yapma!" diyen Mamiya iki eliyle tespihi kaldırdı ve Kei'e doğru "Namu Myōhō Rengekyō!" diyerek ilâhi okumaya başladı.

Mamiya'nın sanki çakıl taşları fırlatır gibi okuduğu ilahiler Kei'e ulaşmadan önce, sözlerin gücünü yok etmek istedim ve ben de sesimi yükselttim.

"Hadi birlikte olalım! Neler olacağı umurumda bile değil, birlikte olalım!"

"Aklını mı kaçırdın, neler söylüyorsun sen!" Mamiya, elindeki tespihi ileri uzatmış hâlde azarlar gibi bağırdı.

Kei bize doğru bir adım attı.

Mamiya hızlıca bir adım geriye çekilerek, "Namu Myōhō Rengekyō!" diye bağırdı.

Kei bir adım daha attı.

"Harada-san!" dedi Mamiya. "Bu kadın hangi dine bağlı?"

"Dini inancı yok sanırım."

"Ya ailesi? Bir dine bağlıdırlar, değil mi?"

"O kadarını bilmiyorum."

"Sanki bunlar başkasının başına geliyormuş gibi nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

Kei'e bakıyordum.

Kei de bana bakıyordu. Ve bakışlarını ayırmadan bir adım, sonra bir adım daha atarak yaklaşmaya başladı.

"Geliyor! Geliyor, geliyor!" Mamiya'nın tüm vücudu titriyordu.

"Mamiya-san, uzaklaş buradan," dedim, gözlerimi Kei'den ayırmadan.

Gerçekten de yedinci katın koridoru benim dairemin az ötesinde sona eriyordu.

"Sorun yok, Mamiya-san. Sana bir şey yapmayacak."

Kei geliyordu.

Tabii ya, Kei kimseyi incitmez.

Bir çıkış yolu yok muydu acaba? Birlikte yaşamanın bir yolu yok muydu?

Kei gelmeye devam ediyordu. Beş adım sonra tam önümde olacaktı.

Tüm bunları düşünürken hiç kıpırdamıyordum. Neden kıpırdamıyordum? Neden donup kalmış gibiydim? Neden ben gidip Kei'yi kollarımın arasına almıyordum?

Kei geldi.

Tam önümde duruyordu.

"Kei..." dedim.

Kei'in bakışları soğuktu. Bakışlarında bir ifade aradım ama bu kadar yakınıma geldiği hâlde, Kei'in bakışlarında sıcak bir ışık yoktu. Bunlar beni buz gibi süzen bakışlardı.

Kei'in dudakları sanki bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi kıpırdadı. Boyasız dudaklarını hafifçe araladı. Ve sonra, "Hatırlıyorsun, değil mi?" dedi.

Kısık bir sesti. Suçlayan, hor gören bir ses tonuydu.

"Neyi?"

Erkeksi konuşma tarzı karşısında sarsıldım, sesim titredi.

"Şampanya gecesini?"

"...Ha?"

O gece, kaba bir cevapla onu geri çevirmiştim. Mamiya'nın vurduğu darbeyle paramparça hissediyordum ve kimseyle sohbet edecek bir havada değildim. Hemen sonrasında bu davranışımdan dolayı pişman olmuştum. Gerçekten intihar edeceğini düşünmemiştim ama belki de yapar diye endişe etmiş hatta yağmurlu bir gecede penceresini bile gözetlemiştim.

Demek öyleydi. Demek o gece, Kei göğsünü bıçaklayarak kendini öldürmüştü.

"Seni de götüreceğim."

Kei bir adım daha attı. Elimde olmadan geri çekildim. Sonra Kei bir adım daha attı. Yerimde kalmaya çalıştım. Ama birkaç santim uzağımdaki Kei'in bakışlarındaki nefret beni geri çekilmeye zorladı. Fiziksel olarak geri itildiğimi hissettim.

O zaman her şey bir oyun muydu? Beni yanında götürmek için oynadığı bir oyundu, öyle mi? Aşk gibi hissettiren şey nefretin köklerini mi taşıyordu? Ailemden ayrılmazsam öleceğimi söyleyerek yalvarmasının sebebi, aşk değil miydi?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Kei'in gözlerinde alaycı bir ifade belirdi.

"Saf adam!" dedi.

Ama bu hiç adil değildi! İçki teklifini reddettiği için hiç tanımadığı bir insanı yanında ölüme götüreceğini söylemek çok mantıksızdı. Üstelik hayat dediğin, aşağı yukarı böyle bir şey olsa bile.

Sırtım duvara dayanmıştı. Artık geri çekilemezdim.

"O zaman yaşamaya devam et," dedi Kei'in gözleri. Daha doğrusu dudakları söyledi ama bana öylesine yakındı ki sadece ve sadece gözlerini görebiliyordum.

"O küçük sıkıcı hayatın senindir."

Yani beni yanında götürmeyecek misin?

"Götürmeyecek değilim," dedi gözleri. "Götüremeyeceğim. Koridora çıktığın zaman, kalbin artık benden uzaklaşmıştı. Birlikte olmakla ilgili güzel sözler söylesen de kalbin uzaklaşmıştı."

Bilinçli olarak farkında değildim ama belki de öyleydi.

Demek böyle oluyordu. Onu tüm kalbimle sevmedikçe, Kei hayatımı benden alamıyordu. Öbür dünyanın yasalarını anlamak zordu.

"Canını almadan gideceğim. Ama sana karşı zerre kadar bir şey hissetmiyorum."

Başım dönüyordu.

Ardından Kei yumuşakça uzaklaşmaya başladı. Geri çekiliyordu.

Sanki kayar gibiydi. Bana yaklaşırken adım adım ilerliyordu oysa şimdi tek bir hareketle bir anda dört metre uzağımdaydı. O ölçüde, hızlı bir şekilde öbür dünyanın sınırları içine dönüyor olmalıydı.

Ve sonra, Kei'in beyaz ev elbisesinin göğsünde kıpırdayan bir şey dikkatimi çekti.

Göğsünün etrafında küçük siyah bir leke belirdi. Hayır, siyah değildi, kırmızıydı. O kırmızılık hızla beyaz kumaşın üzerinde yayılıyordu. Taze kandı. Kei'in gizlemek için öylesine uğraştığı göğsünden, sanki yaşayan bir varlıkmışçasına muhteşem kırmızılıkta taze kan fışkırıyordu.

Taze kan, elbisesinin uzun eteklerine doğru sayısız nehirler oluşturup sanki atan bir kalp gibi ses çıkararak taşarcasına aktı.

Kei'in gözlerinin içine baktım.

Kei hiç kıpırdamadan, fışkıran taze kana tahammül ediyormuş gibi hareketsizce duruyordu.

Sonra vücut hatlarının giderek solmaya başladığını gördüm.

Annemle babamda olduğu gibiydi. Hızlıydı. Çabucak şeffaflaştı ve ben farkına vardığımda, geriye sadece Kei'in hayalinden bir iz kalmıştı. Ve o da yumuşak ve titrek bir parıltı gibi kısa süre oyalanıp gözden kayboldu.

Geride sadece yedinci katın loş koridoru kaldı.

Tek bir kan lekesi bile yoktu.

Mamiya'nın derin bir nefes aldığını duydum.

Hareketsizce duruyordum.

Söylediği o nefret dolu sözlere rağmen gözden kaybolup gitmeden hemen önce Kei'in gözlerinde bir hüzün, ayrılık acısına benzer bir ifade gördüğümü sandım. Başa çıkılmaz bir duyguydu.

BÖLÜM 16

Sonraki yirmi iki günü Komazawa'daki devlet hastanesinde geçirdim. Zayıflığım öylesine şiddetliydi ki saçlarımın neredeyse yarısı beyazlamış, görüşüm zayıflamıştı. Tüm bunlar verilen serumlarla günbegün azalmaya ve normale dönmeye başlasa da bütünüyle iyileşmemiştim. Taburcu olmadan beş gün öncesinde pantolonumu denediğimde, belim kemerimi iki delik öne çekecek kadar incelmişti, gömleğimin yakası zayıflayan boynuma bol geliyordu, yüzüm hâlâ solgun ve çökmüş görünüyordu. Ziyarete gelenler maneviyatımın ortaya çıktığını söyleyerek beni övüyor, teselli etmeye çalışıyorlardı.

Dizi senaryosu falan yazacak hâlde değildim. Yapımcı da beni ölümün eşiğine getiren zayıflığımı görünce, herhangi bir ceza veya yaptırım uygulayamayacağını anladı, sakince senaryoyu ikinci bölümden itibaren S adlı otuzlarının ortasındaki genç bir yazara devredeceğini söyledi. Yönetmen de hastaneye geldi, bana nispet yaparcasına, "Genç olduğu için gündemdeki popüler konuları yazmakta zorlanmayacaktır. Bu malzeme aslında ona daha uygun olabilir. Alınma lütfen," dedi. Onlara verdiğim rahatsızlık ve zahmeti düşündüğümde, söylediklerini sessizce dinlemekten başka çıkar yol yoktu.

Eylül ayının ortalarında taburcu oldum ve doğrudan Mamiya'nın benim için kiraladığı Kyōdō İstasyonu'nun yakınındaki eski bir apartmana yerleştim. Kirası hemen hemen aynı olsa da eskisine göre daha genişti. Taşınma işini Mamiya, Ayako ve Shigeki halletmişti.

Taburcu olduğum akşam, eski karıma telefon edip yaptıkları için

teşekkür ettim. Shigeki'yle konuşup teşekkür etmek istediğimi söylediğimde, "Evet, lütfen. Gerçekten çok uğraştı," dedi ve ardından Shigeki'ye seslendiğini duydum. Eskiden benim de içinde yaşadığım o ev gözümde canlandı.

Ve sonra birden, "Nasıl hissediyorsun?" diyen Shigeki'nin sesi geldi. "İyiyim," dedim, "Öyle mi? Bu iyi işte," dedi. "Taşınma işi, sana zahmet oldu," dedim, "Yoo, sorun değil," dedi.

Konuşma tarzı eskisinden pek farklı sayılmazdı ama o her zamanki bir an önce konuşmayı bitirmek isteyen tavrı epeyce yok olmuştu. Aynı çatı altında yaşamadığımız için bana karşı yumuşamış olabilirdi. Şansımı zorladım ve "Bir gün birlikte akşam yemeği yemeye ne dersin?" diye sordum. Cevap vermeden önce kısa bir boşluk oldu ama, "Neden olmasın?" dedi. Sanırım bu alabileceğim en iyi cevaptı.

İki gün sonra Mamiya'yla Asakusa'ya gittik.

"Sorun olmayacağına emin misin?" diyen Mamiya, benim heyecanlanıp üzülmemden endişe ediyordu ama hastanede kaldığım süre boyunca bu duygusal meselelerden kurtulmayı başarmıştım. Annem, babam ve Kei artık ortaya çıkmayacaktı.

Tawara-machi'de metrodan inip Kokusai-dōri Bulvarı'nda yürümeye başladığımızda, yaz mevsiminin artık bittiğini bir kez daha hissettim ve içimi bir yalnızlık duygusu sardı. Egzoz gazıyla dolu kaldırımlarda bile sonbaharın kokusu vardı. Gelip geçen insanların adımları daha canlı, yaz sıcağının dorukta olduğu zamanlardan farklıydı. Ve yaz mevsimiyle birlikte annem de, babam da, Kei de gidivermişti.

Mamiya yan yana yürürken, "Harada-san," diye resmi bir tavırla bana seslendi.

"Evet?"

"Hastanede yatarken buraya bir kez daha gelmek istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Sana söylememekle hata ettim belki ama dört gün önce bir göz atmak için buraya geldim."

"Öyle mi?"

"Bir şey bulacağımı sanmıyordum ama gelip bir kontrol etmenin iyi olacağını düşündüm."

"Anlıyorum."

"Arazi tamamen boştu."

Sanki sessizce dipsiz bir uçuruma düşüyormuşçasına bir yalnızlık hissettim.

"Apartmanı mayıs ayında yıkmışlar ve çevresindeki yapıların bazılarını da yıkıp yeni bir bina inşa edeceklermiş."

"Mayıs ayından beri boşmuş yani?"

"Öyle görünüyor."

Kokusai-dōri Bulvarı'ndan sola dönüp dükkânların sıralandığı çarşıyı biraz geçince, apartmanın olduğu ara sokak göründü. Buraya kadar olan her şey daha önce defalarca gördüğüm gibiydi ama ara sokağa saptığımızda, tıpkı Mamiya'nın dediği gibi demir merdiven de apartman da yoktu.

Yaz mevsiminin yabani otlarının yeşerdiği boş arazi, etrafındaki binaların kirli duvarlarıyla çevrilmiş ve terk edilmiş gibiydi. Fazla yeşilliğin bulunmadığı bu çevrede yabani otların böylesine gürleşmiş olması, sanki birden başka bir dünyayla, ruhlar âlemiyle karşılaşmışız gibi hissettirdi.

"En sondaki apartman olduğunu söylemiştin sanırım, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Şu taraf olsa gerek, diye düşündüm ve otları biraz temizledim ama..."

Mamiya önden giderek boş araziye girdi.

Yabani otlar bel hizasına kadar büyümüş olsa da yer yer devrilmiş veya çiğnenmişti, uzun ve sıcak yaz yüzünden tozlu ve yorgun görünüyorlardı. Yerdeki molozlarla boş teneke kutular yüzünden zor yürüyorduk.

"Burası diye düşündüm," diyen Mamiya durdu. Sezgileri doğ-

ruydu. Defalarca ziyaret ettiğim ailemin evinin bulunduğu yerdeki otlar temizlenmiş, iki tuğla –sanki mezar taşı yerine– konulmuştu. Mamiya tuğlaları işaret ederek, "Bunlar şurada yerde duruyorlardı, ben de düşündüm ki..." dedi.

"Ev ikinci kattaydı ama tam buraya denk düşüyor. Sana anlattıklarımdan çok iyi tahmin etmişsin doğrusu."

Mamiya elinde taşıdığı bir kâğıt poşetten gazete kâğıdına sarılı bir şey çıkardı.

"Birkaç tütsü ve tütsü tutucu getirdim."

"Ah, ben de getirmiştim."

"Keşke sana söyleseydim."

"Olsun. Yan yana sıralarız. İkisine de birer tütsü koyar mısın, lütfen?"

Yanımdaki küçük bohçanın içinden tütsü tutucu, tütsü ve gazete kâğıdına sarılı küçük bir krizantem buketi çıkardım. Annemle babamın mezarları Aichi eyaletindeydi ve iki yıldır ziyaret etmemiştim.

Çakmakla tütsüleri yaktım, avuçlarım birbirine bakacak şekilde ellerimi birleştirdim. Mamiya da aynısını yaparak bana eşlik etti.

Ah! Bir daha sefere gelirken, o yemek çubuklarını da getireyim. Annemle babamın son yemeklerinde kullandığı yemek çubuklarını burada yakıp ellerimi birleştirerek dua edeyim. Anne, baba, yeniden gelmek için bir bahanem oldu işte!

"Böyle bir yerde, böyle bir anda biraz garip olacak ama..." diye söze başladı Mamiya. "Gelecek yılın başında Ayako-san'la evlenmeyi düşünüyorum."

"Yaa."

"Bunun sana iyi hissettirmediğini biliyorum ama."

"Hayır hayır, yok öyle bir şey. Başlangıçta sanki ihanete uğramış gibi hissetmiştim ama şimdi ikiniz için her şeyin yolunda gitmesini diliyorum."

"Bir gün tekrar birlikte çalışabilecek miyiz?"

"Bunu çok isterim."

"Yapalım o zaman. Çok özel bir proje hazırlayalım."

"Tüm bu olanlar..." dedim. "Yani benim için böylesine endişeleneceğini düşünmemiştim."

"Seni her zaman sevmişimdir bilirsin. Hatta öyle ki eski karına varana kadar sevdim."

"Bu biraz fazla oldu ama ikinizin iyi olmasını isterim."

"O gerçekten çok iyi bir kadın, böyle bir kadından ayrıldığın için sende bir terslik olduğunu düşünüyorum."

"Bana sorarsan, asıl onunla evlenmek istediğin için sende bir terslik var."

"Öyle olmalıyım. Aslına bakarsan, herkes biraz öyle değil mi? O apartmanda inanılmaz şeyler gördüm ama her şey bittiğinde, koridorda tek bir damla kan izi bile yoktu. Öyleyse gördüklerim gerçek olamaz. Benim bakış açım bu. O gece bir şeyler ters gitti ve sanırım aklım başımda değildi."

"Öyle mi?" dedim.

"Unutalım gitsin. Aksi takdirde bundan böyle nasıl yaşamaya devam ederim bilemiyorum. O gece aklım başımda değildi. Ve ailen konusuna da fazla takılma lütfen. Sadece aklın başında değildi. Hepsi o."

"Evet, haklısın."

"Kesinlikle öyle. Aklın başından gitmişti."

Karşı çıkmaya çalışmadım.

Ama elbette ki ben, azıcık bile aklımın başımda olmadığını düşünmüyordum.

Hoşça kal anne! Hoşça kal baba! Hoşça kal Kei!

Hepinize çok teşekkür ederim!

